

**Věnováno všem, kteří mají nějaký sen a věří
v jeho splnění.**

I.

Nikki a Johny seděli na pohodlných větvích starého dubu v zadní části rozlehlé zahrady. Košatý strom stál dost daleko od domu, takže na ně dospělí neviděli, a zároveň poměrně blízko ulice na to, aby mohli pozorovat dění venku za plotem. Tady se vždycky scházeli, bylo to od nepaměti jejich soukromé útočiště.

Nikki si pohrávala s malým zrcátkem.

„Svítilíš mi do očí,“ řekl Johny podrážděně.

„Já ne, to slunce,“ vysvětlila.

„Nech toho,“ zavrčel.

Záměrně se natáčela tak, aby ho ostré paprsky oslňovaly.

„Řekl jsem, dej to pryč,“ natáhl blond'áček ruku a prudkým pohybem jí vyrazil zrcátko z ruky. Vykřikla a oba se dívali za padajícím předmětem.

Sklo dopadlo na kámen a rozbilo se na tři velké kusy.

„Vidíš,“ pokrčil rameny. „Nemělas na mě svítit.“

Zavěsil se rukama na vedlejší větev, zhoupł se a doskočil rovnýma nohama do trávy. Zvedl střepey ze země a poslal k ní nahoru malé prasátko.

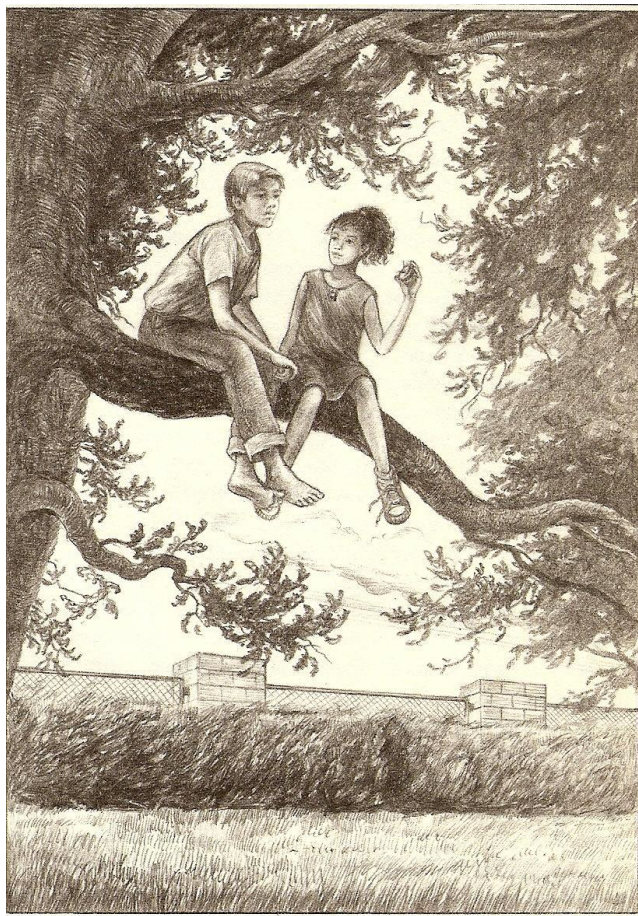
„Pojď dolů!“

Seskočila stejně jako on a vzala si od něj jeden střípek. Prohlédla si ho a řekla: „Jeden si vezmu já, druhý ty a třetí dáme Lucille. Kdybychom se jednou chtěli sejít, spojili bychom je a...“ Odmlčela se. Podívala se na něj prosebně: „Johnny, nejezdi s nimi. Utečeme, jak jsme si to kdysi plánovali! Lucille půjde s námi! Budeme žít všichni spolu, už se nebudeme hádat, pojedeme třeba na Floridu jak jsi vždycky chtěl...“

„Nikki, to nemá cenu. Chápej, jsme ještě malí, neuživili bychom se. Až budu starší, uteču a vrátím se k tobě. *Potom* spolu můžeme odejít.“

„To není pravda, že jsme malí!“ vykřikla hněvivě a prudce si smetla z tváře zvlněný pramen tmavých vlasů. „Je mi už jedenáct a tobě dokonce třináct! Ty se jen vymlouváš!“

„Ne, Nikki. Myslím to vážně. A navíc – ty bys kvůli mně opustila Cassii?“

Zamyslela se, a pak řekla: „Ano, Johny. Kvůli tobě bych se na všechno vykašlala. Ale ty se místo toho vykašleš na mě a odjedeš si s novou rodinkou! A já? Co já?“

Hodila po něm svým střepem a odběhla pryč.

Sebral ho a strčil do kapsy džín. „Nikki!“ volal marně. Děvčátko už zmizelo uvnitř budovy.

Nikki vběhla do pokoje, kde bydlela se svojí nejbližší kamarádkou, stejně starou Lucille. Zabouchla dveře a opřela se o ně. Lucille se otočila od stolu pod oknem a tázavě se na ni zadívala. Nikki přeběhla k palandě, sedla si na spodní postel, přitáhla kolena k bradě a rukama si objala nohy.

„Nebudu brečet,“ řekla spíš pro sebe.

Lucille se zvedla a posadila se vedle ní. Sklonila k Nikki hlavu plnou světlých prstýnků. „Zase Johnny?“

Nikki neodpověděla. Chvilí vedle sebe mlčky seděly. Pak Nikki zničehonic pronesla: „Zradil mě.“

„Dobře víš, že odjet nechce, ale nemůže s tím nic dělat!“

„Ale může!“ procedila mezi zuby. „Jenže on chce odjet, chce mít rodinu!“ vykřikla. „Kdo by nechtěl,“ dodala tišeji.

„Za jak dlouho ho odvezou?“

„Za čtrnáct dní. Prý už je to všechno hotový. Tatínek je zapálený baseballový fanoušek, jenže prý nemůže mít děti a nemůže tedy přivést na svět baseballovou špičku. Johnny je přesně to, co hledají. Budoucí mistr světa.“ Zadívala se Lucille do očí a zoufale řekla: „Chápeš to? Berou si ho, protože je široko daleko nejlepší v baseballu! Tatínek ho protlačí do nejlepšího družstva, bude na synáčka hrdý a synáček mu vydělá penízky, hory peněz...“ Ironie v jejím hlase se nedala přehlédnout. „A Johnnyho to láká. Proto se na všechno vykašle. I na mě...“

Lucille mlčela a myslela si svoje. Měla Johnnyho také ráda, ale jeho odjezd jí nepřipadal jako konec světa.

„On zradil,“ pokračovala Nikki. „Zradil nás, Lu. A já mu tolik věřila! Má tohle vůbec cenu?“

„Máš přece ještě mě a Cassii.“

Nikki se zatvářila neurčitě. Povzdechla si: „Slíbil, že až bude starší, uteče a přijede za mnou. Jak mu ale mám věřit?“

Nikki, Lucille a Johnny spolu odmalička vyrůstali v Morrisonově dětském domově na jednom z předměstí Chicaga. Bylo to nové, dobře vybavené zařízení, které řídil jeho zakladatel Robert Morrison; pohledný, ale spíše uzavřený člověk, jenž celý svůj život zasvětil opuštěným dětem.

Nikki byla velice temperamentní a veselá holčička, která se vetřela do přízně každého, kdo se k ní přiblížil. Měla dlouhé, vlnité tmavě hnědé vlasy a jasné hnědé oči. Její kůže vydržela po celý rok čokoládově opálená.

Lucille byla jejím pravým opakem. Tichá, stydlivá blondýnka s modrýma očima a bledou tvářičkou.

Johnny se temperamentem velmi podobal Nikki, byl živý a impulzivní. Jako ona byl po celý rok opálený, měl hnědé oči, ale vlasy rovné a světlé.

K výraznému dětskému trojlístku původně patřil ještě Freddie, menší chlapec s kudrnatými světle hnědými vlasy, zelenýma očima a kulatým obličejem. Měl mírnou nadváhu a vypadal jako

andílek, čehož hojně využíval a nechával se dospělými rozmazlovat. V deseti ho ale adoptoval starší manželský pár z New Yorku.

Tato čtveřice veselých a rozpustilých dětí se odjakživa považovala za sourozence. Dali se dohromady jednoho deštivého odpoledne, když bylo Nikki a Lucille pět let. Děvčata si hrála v klubovně. Nikki něco tvořila z modelíny a Lu si hrála s panenkou, když tam přišli dva starší kluci. Chovali se hrozně povýšeně. Jeden z nich, Johnny, ten o hlavu vyšší, přistoupil k Nikki a splácl její výtvar pěstí. Druhý, Freddie, vytrhl Lucille panenku tak prudce, že holčička málem upadla.

Lu měla slzy na krajíčku, ale Nikki vyskočila od stolu a protivného blond'áka praštila pěstičkou do ramene. Johnny se naštvál a zkroutil jí ruku dozadu. Nikki mu začala nadávat: „Ted' si troufáš, co, když jsme malý, ale počkej, až vyrosteme! Uvidíš, jak ti to nandáme!“

Vysmál se jí, ale stisk povolil. Viděl, že se lépe pobaví s Lucille. Ale Nikki se před vystrašenou holčičku postavila, vytrhla Freddiemu její

panenku, vrátila ji majitelce a křikla na něj: „Necháte ji na pokoji, jasný? Vypadněte odsud, když nám chcete jenom kazit hru!“

Kluci na sebe nejistě pohlédli. Nehodlali odejít jen proto, že je vyhazuje nějaká mrňavá holka. Johnny proto povýšeně prohlásil: „Jdeme pryč, přece se nebudeme bavit s miminama.“

Druhý den si holčičky hrály na zahradě, když se k nim ti dva zase přiblížili. Nikki čekala, že jim opět chtějí něco provést, a zaujala bojové postavení. Ale Johnny se na ni podíval a řekl: „Nechcete si s námi hrát? Ve dvou už nás to nebaví.“

Nikki chvíli uvažovala. „A na co?“ zeptala se nakonec.

„Na vojáky,“ odpověděl Johnny a tvářil se, že je naprosto normální, když si budou hrát s nimi, přestože jsou holky.

„Tak jo,“ svolila Nikki, ale ještě se otočila k Lucille: „Nebo nechceš?“

Blondýnka na Nikki viděla, že si s kluky hrát chce, a tak pokrčila rameny: „Mně je to jedno.“

„Hurá na nepřítele!“ vykřikl Johnny, vytáhl z kapsy dětskou pistolku a rozběhl se dozadu do zahrady s Freddieem v patách. Nikki popadla Lucille za ruku a utíkaly za nimi. Celé odpoledne běhali po zahradě, plížili se mezi keři po vlhké zemi ještě rozbahněné po předchozím dešti, a stříleli po sobě dětskými pistolkami i „kulometry“ z dlouhých větviček. Všechny to moc bavilo.

Večer přišli neuvěřitelně špinaví. Cassie, mladička vychovatelka s krásnýma hnědýma očima a dlouhými tmavými vlasy se nadechla a chystala se jim pořádně vynadat.

Nikki jí však nedala příležitost. Vystoupila před ostatní a prohlásila: „Nás vážně nenapadlo, že se takhle ušpiníme! Jsme přece jenom děti!“ zopakovala větu, kterou často slýchávala od dospělých, a tvářila se, že ji právě teď vymyslila.

Cassie ovládla nutkání ji přetrhnout a řekla: „Vás dvě to napadnout nemuselo, ale kluci už jsou velcí a tak...“

Ale Nikki nedala dopustit ani na kluky. „Proč by na to měli myslet jen ti velcí? Není to jenom jejich vina!“

Cassie se na malou bojovnici za spravedlnost, která měla bláto i ve vlasech a za okousanými nehty zarytou hlínu, zadívala s povzdechem. Posadila se na křeslo, přitáhla si Nikki k sobě a řekla: „Tak dobře. Máš pravdu. Ale musíš uznat, že byste zasloužili za to, že nemyslíte na ty, kteří to po vás budou prát. Mohli jste se převléknout do roztrhaných starých věcí ze sklepa, když jste se chtěli válet v blátě. Právě proto se nevyhazují, kvůli takovým, jako jste vy.“

Nikki sklopila oči a zaprosila tichým hláskem, který, jak věděla, vždycky dospělé dostal na kolena: „Odpustíš nám to, prosím?“

Cassie nemohla jinak. „Dobře. Pro tentokrát ano. A když tedy jsi mluvčí této bojové skupiny, žádám tě, abyste na to příště mysleli.“

„Budeme. Slibuju!“ usmála se na ni Nikki. A přestože byla větroplach a uličnictví měla v krvi, svůj slib dodržela. I přes protesty kluků, kterým

bylo jedno, že zase dostanou vynadáno, je vždycky donutila jít do sklepa a převléknout se do starých tepláků. Ne, že by jí tak záleželo na „těch, co to po nich budou prát“. Spíš na Cassii, nejkrásnější a nejhodnější vychovatelce na světě.

Jejich pomalu vznikající pouto bylo vzájemné. I Cassie byla Nikki okouzlená a navíc si plně uvědomovala to, čeho si každý všiml hned – jak si jsou podobné.

Nikki proto zakrátko dospěla k názoru, že je Cassie její máma. Proč by se jí jinak věnovala víc než ostatním dětem? Tohle přece neuniklo ani Lucille.

Cassie se snažila být na příliš živou holčičku přísná. Měla však pocit, že ta ji poslouchá jen proto, že ji má ráda. A tak občas uvažovala o tom, že by třeba mohla Nikki jednou adoptovat, i když o tom nikomu nic neřekla. Tenkrát však ještě netušila, jakou obrovskou chybu dělá, když dává Nikki svou náklonnost najevo tak otevřeně.

Neposedná Nikki projevovala kromě sklonu k neplechám od malička také nadání k tanci. Kdykoli se ozvala hudba, začalo to s ní šít a pokoušela se o první improvizované taneční kroky. Cassie ji proto přihlásila na hodiny k sedmnáctileté černé dívce Tině Williamsové. Spolu s Nikki navštěvovalo Tininy hodiny ještě několik pěti až šestiletých holčiček. Tina byla štíhlá a drobná, měla dlouhé černé vlasy, zářivé oči a stále se usmívala. Milovala malé děti, a ty to velmi dobře vycítily. Tanec jim pod jejím vedením šel jako hračka.

Nikki brzy začala mezi ostatními vynikat a stala se Tininou oblíbenkyní. „Tak se mi to líbí, jednou z tebe něco bude,“ říkala jí Tina. Tmavovlasé děvčátko jako by bylo k tanci zrozené. Pár holčiček na kurs přestalo v průběhu roku chodit, jednoduše u tancování nevydržely – snad i proto, že se k nim Tina chovala jako k velkým a při tréninku na ně byla přísná a nesmlouvavá. Ale i když občas zůstala jen s Nikki, věnovala se jí individuálně.

Jednou sebrala odvahu a zašla za Robertem Morrisonem, ředitelem dětského domova. Nevěděla, není-li to příliš troufalé, ale chtěla to v každém případě zkusit. Chvíli otálela, než se odhodlala zaklepat na jeho dveře. Mile ji překvapilo, že si na ni hned udělal čas.

„Neuvažoval jste nikdy o tom poslat Nikki na nějaký taneční konkurs?“ zeptala se ho přímo.

Pokrčil rameny. „Kdyby o to stála, proč ne. Ale myslím, že je ještě moc malá.“

„Má úžasný talent, už dlouho jsem neviděla dítě, které by tak přesně dokázalo tanečními kroky vyjádřit, co cítí,“ snažila se ho přesvědčit.

„Pro mě za mě,“ řekl Robert a nepozorovaně si otřel dlaně o kalhoty, protože se mu zpotily jako pokaždé, když mluvil s někým cizím. Tahle Tina se mu líbila. Jistě má na Nikki dobrý vliv, pomyslel si. Je vidět, že se o děvčátko upřímně zajímá. Nejspíš má velkou zásluhu na tom, že holčička u tancování vydržela tak dlouho. A Nikki o ní mluví moc hezky.

Otevřel dveře na chodbu a poprosil kluky, aby se pokusili Nikki „odchytit“ na zahradě a poslali ji za ním do kanceláře.

Když přišla, zeptal se jí, co si myslí o tom, že by se zúčastnila nějakého konkursu. Nikki po pravdě odpověděla, že je jí to jedno, ale že se jí spíš nechce.

„Nezlobíš se, vid’?“ přitočila se k Tině a chytila ji za ruku.

„Jistěže ne,“ pohladila ji učitelka po vlasech. „Proč bych se měla zlobit? Byl to jenom takový nápad.“

Nikki se usmála, a když viděla, že už po ní nic dalšího nechtějí, zase utekla ven.

„Vím, že tancuje ráda,“ řekl Robert. „Ale stejně tak ráda lítá venku s Lucille a s klukama,“ pokračoval. „Myslím, že by bylo na škodu brát jí tyhle radosti jen proto, aby se z ní stala nějaká pochybná dětská hvězda.“

Tina souhlasila. Po další čtyři roky, co vedla taneční kurs, čekala, jestli si na ten nápad Nikki nevzpomene sama, ale ta se k tomu neměla. A Tina

ji do ničeho nenutila, respektovala její názor. Sama mezitím vystudovala taneční školu a podařilo se jí získat skvělé místo v Minneapolis v Minnesotě, kam se také měla zakrátko nastálo přestěhovat.

S Nikki se neloučila snadno. Pět let se spolu viděly několikrát týdně. Kromě tréninku ji brala také na různá taneční vystoupení a přehlídky, a teď ji najednou neměla už nikdy vidět.

Když Tina odjela, Nikki se po ní ještě dlouho stýskalo a s tancováním na čas přestala. Ne však ze vzdoru. Plně ji v té době zaměstnávaly tajné dobrodružné výlety přes plot, na které se každý den hned po příchodu ze školy s oblibou vydávala se svými věrnými kamarády. Nepomáhaly zákazy ani časté tresty, které jim udělovali Cassie a Robert. I když už poslechli Freddie a Lucille, nebylo síly, která by udržela v areálu domova Nikki a Johnyho. Ty dva lákala ulice doslova jako včelu med.

A tak se Nikki ani nedozvěděla, že se Tina v Minneapolis setkala s významným producentem, který objevil, jak pěkně zpívá a natočil s ní desku. Doslova přes noc vyletěla k nebi hvězda první

velikosti. Snad i díky dokonalému tanečnímu projevu, který dokresloval všechny její videoklipy. Tina se poté přestěhovala na západní pobřeží do kalifornského Los Angeles, kde měla větší možnosti i pohodlí. Často na Nikki vzpomínala, ale věděla, že nemá smysl udržovat s ní jakékoli kontakty. Byly od sebe příliš vzdálené a Tina, která byla ve velkém světě hudebního showbusinessu teprve nováček, neměla ani chvilku volného času.

Čas pomalu plynul a Nikki spokojeně vyrůstala se třemi „sourozenci“ a „mámou“ Cassií. Až do osudného dne uprostřed letních prázdnin, kdy došlo k té hrozné události...

Tenkrát vrazil jedenáctiletý Johnny ke spícím kamarádkám na pokoj ještě za tmy a volal: „Freddieho už odvezli dnes v noci! Ani ho nenechali, aby se s námi rozloučil!“

Nikki se probrala první: „Koho odvezli?“

„Přece Freddieho! Měl odjet až ráno!“ odpověděl rozhořčeně chlapec.

Už úplně probuzená Nikki se posadila a spustila bosé nohy na studenou zem: „Proč? Kdo ho odvezl?“

„Co se stalo?“ ozvala se rozespálá Lucille z horní palandy.

„Jeho nová matka. Ptal jsem se Cassie a ta říkala, že se nedalo nic dělat, prý došlo k nějaké změně plánů. Museli letět o půl páté ráno, takže ho vyzvedla už ve dvě v noci. Spal jsem tak tvrdě, že jsem se ani neprobudil...“

„Cože? A proč nevzbudili nás?“ nechápala Nikki.

„Chtěl jsem mu dát tohohle angličáka, už dlouho ho na mně loudil...“ Konec věty Johnny spolkl, otočil se a zmizel ze dveří.

„Nikki?“ řekla Lucille tázavě. Když nedostala odpověď, slezla z palandy dolů. Spatřila kamarádku, jak si zakrývá oči dlaněmi, aby nebylo vidět, že jí tečou slzy. Posadila se k ní a objala ji okolo ramen.

„Nikki, to bude dobrý, neplač...“

„Freddie byl náš bráška, Lucille, jsme – totiž byli jsme čtyři sourozenci, teď už jsme jenom tři...“

„Nebyl náš doopravdický bráška.“

„Byl.“

„Tak dobře, byl.“

Nikki se v mysli vybavila vzpomínka na dávnou minulost, kdy si ji vzal do pěstounské péče jistý manželský pár. Byly jí tenkrát necelé čtyři roky a žila u nich asi pět měsíců. Moc si z té doby nepamatovala, jen to, že nosila veliký klobouk, který se jí hrozně líbil (původně patřil tomu pěstounskému otci), a že ji učili jezdit na koni. Ten pán si ji vždycky posadil před sebe a ona mohla držet opratě. Jenže najednou čekali vlastní děťátko, přestože se jim to po mnoho let nedařilo a rodina je přemluvila, aby Nikki vrátili do domova.

Kdykoli si na to vzpomněla, byla moc ráda, že to tak dopadlo. Matně si vybavovala, že ta paní nebyla ani z poloviny tak hezká a hodná jako Cassie, a díky tomu, že ji vrátili, teď mohla žít se svojí pravou „mámou“... Od té doby, kdykoli se přihlásil někdo s úmyslem vzít si ji do péče, začala

se vzpírat a chovala se tak nesnesitelně, že ji Robert na její vlastní přání vyřadil ze seznamu dětí, které je možné si osvojit nebo zařadit do pěstounské péče. A totéž učinil s Lucille, která byla zjevně nejšťastnější tady, v domově, kde měla svou nejlepší kamarádku.

Nikki se vrátila ze vzpomínek do reality. Setřela slzy a prohlásila: „Musíme najít Johnyho.“

Chlapec seděl na „jejich“ stromě v koutě zahrady. Vylezly k němu. Všimly si, že má oči červené od pláče, ale nedaly to najevo.

„Nikdo nemá právo nás rozdělovat,“ přerušila těžké ticho Lucille.

„Nikdo,“ potvrdila Nikki pevně.

V noci pak malí spiklenci uzavřeli dohodu, že se nikdy rozdělit nenechají. Když si někdo bude chtít jednoho z nich osvojit, utečou spolu všichni tři.

„Jak pojedeme?“ ptal se Johny, kterého věčné plánování opět postavilo na nohy.

„Stopem, jak jinak,“ navrhla Nikki, která měla po ruce vždycky nějaké řešení.

„Kdo vezme tři děti najednou?“ ozvala se pochybovačně Lucille, která zase všude hledala překážky.

„Pojedeme kamionem,“ odbyli ji.

„Měli bychom utéct v noci, abychom získali náskok, než nás začnou hledat!“

„Jasně, přesně o půlnoci. Aby to bylo napínavější.“

„Jak chceš, prosím tě, o půlnoci stopnout kamion?“

„Lucille, ty si vždycky něco najdeš!“ okřikla ji Nikki.

„Já jen...“ bránila se blondýnka.

„Musíme se s někým domluvit předem,“ přerušila ji Nikki. Seženeme peníze a zaplatíme mu za to, že na nás o půlnoci někde počká.“

„Chtěl bych se podívat na Floridu. Prý je tam prima koupání,“ řekl Johny.

„Já bych spíš jela do Texasu. Je tam plno rančů, mohli bychom jezdit na koni,“ namítla Nikki.

„Jenže na Floridě je hezčí počasí!“

„Ale v Texasu jsou koně!“

„Ti jsou určitě i na Floridě!“

„Koně? Co by tam dělali?“

„Myslíš, že žijou jen v Texasu? Určitě i u nás v Chicagu nějaké najdeš!“

„Nehádejte se,“ zasáhla Lucille. „Chtěli jsme vymýšlet plán.“

„Jasně, tak kam máme podle tebe jet?“

„Mně je to jedno. Třeba v zimě na Floridu a v létě do Texasu.“

Johnymu se kompromis nezdál. „Proč bychom měli být každého půl roku jinde? Hlavně se musíme pořádně zašít, jinak nás najdou.“

„Vždyť můžeme jet kamkoli, na tom přece nesejde. Hlavní budou peníze. Musíme začít šetřit už dnes,“ uzavřela Nikki. Pak se naklonila dopředu a natáhla ruku: „A teď si všichni slíbíme, že jeden druhého nikdy nezradíme a budeme vždycky držet spolu.“

„Slavnostně přísaháme, že náš plán dodržíme,“ pronesl Johnny.

„Přísaháme!“ vydechly Nikki a Lucille dvojhlasně.

Tenkrát věřili, že je nikdy nic nerozdělí a Nikki se na nějakou dobu uklidnila. Ale šťastné období netrvalo dlouho.

Odjezdem Freddieho si byli Nikki a Johny ještě bližší. Než – dva roky poté – nadešel den, kdy mělo být rozbito i toto přátelství. Den, kdy se našli adoptivní rodiče pro Johnyho.

„No tak, Nikki,“ pohladila ji Lu po vlasech. „Tentokrát nedopustíme, aby Johnyho odvezli uprostřed noci! Budeme si ho pěkně hlídat!“

Nikki se na ni vděčně usmála, slova ji však ani v nejmenším neuklidnila.

Celý den se Johnymu pečlivě vyhýbala. Lucille dělala jako vždy prostředníka, ale Nikki se potřebovala se zradou svého bratra smířit o samotě. Mám ještě Lucille a Cassii, uklidňovala se, když opět seděla na jejich stromě, tentokrát sama. V mysli se jí vybavila vzpomínka, jak na tento strom lezla poprvé...

...Asi v šesti letech si Nikki všimla, že kluci čas od času na dlouhou dobu zmizí. Nebyli u sebe v pokoji, v klubovně ani na hřišti před domem. Rozhodla se přijít tomu na kloub. Netrvalo dlouho a našla je na košatém stromě v rohu zahrady. Měl spoustu mohutných větví, na kterých se dalo nádherně sedět.

Samozřejmě že chtěla za nimi nahoru. Slezli na zem, pomohli jí na nejnižší větev a vydrápali se za ní. Připadala si jako pták. Tak vysoko nikdy neseděla! Skoro se jí zatočila hlava. Sklonila se, aby se podívala přímo pod sebe, a hustý pramen tmavých vlasů jí sklouzl do očí. Její chvilkové nepozornosti využili Johnny s Freddiem, mrkli na sebe a seskočili dolů. Začala na ně volat, ať ji sundají, protože i ta nejnižší větev byla pro šestiletou holčičku příliš vysoko, jenže oni se jenom smáli.

Chvíli nerozhodně seděla na větvi a s přivřenýma očima hleděla na uličníky, kteří z toho měli obrovskou legraci. Pak se rozhodla, že si to nenechá líbit. Opatrně se zavěsila rukama – a

skočila. Dopad byl tvrdý, pěkně si natloukla, ale nedala na sobě nic znát. Vstala a hrdě přešla okolo nich. Velmi rychle se smát přestali.

Oficiálně si tento strom přivlastnili až za další rok, kdy už na něj dovedli bez pomoci vylézt všichni čtyři.

Nikki se opět přenesla do přítomnosti. Jak příjemně jí najednou bylo... Slunce svítilo, ona ležela mezi dvěma větvemi a pohrávala si se vzpomínkami. Sáhla do kapsy a hledala zrcátko. Vždycky, když takhle odpočívala, pouštěla si pro zábavu prasátka. Vtom se jí ale vybavila scéna z rána a uvědomila si, že už žádné zrcátko nemá. Už jsou z něj jen střepy, protože ho kvůli Johnymu upustila na zem. Opět ztratila náladu. Už jen čtrnáct dní bude mít bratra. Mizerných čtrnáct dní. Prudce se posadila a přimhouřila oči, aby vydržela nápor slunečních paprsků.

Dny ubíhaly jako voda. Nikki se k Johnymu chovala chladně, protože nedokázala nijak zamaskovat, jak je nešťastná. Johnny zase nevěděl,

jak reagovat, a tak se raději bavil s Lucille. Ta celou situaci těžce nesla. Tolik si přála, aby všechno bylo jako dřív. A nakonec se začala chovat divně i Cassie. Každou chvíli někam odjížděla a pořád si s někým telefonovala. Ve chvílích, kdy ji Nikki potřebovala víc než jindy, na ni neměla čas.

Předposlední noc na Nikki někdo tiše promluvil.

„Nikki, vzbud' se! Nikki!“

Otevřela oči a spatřila Johnnyho. Zuhltil ji pocit hřejivé radosti: tak přece jen chce dodržet slovo a utečou spolu! Usmála se, chtěla něco říct, ale on ji nenechal.

„Nikki, nepřišel jsem kvůli tomu, co si myslíš.“

„Jak to?“ radost vystřídalo ostré zklamání.

„Nechci vzbudit Lucille, pojd' na strom, všechno ti vysvětlím!“

Otočila se k němu zády: „Běž si sám! Zrádče!“

„Nikki, prosím tě, pochop to. Nebo pojd' aspoň na chvíli ven. Všichni spí, nikdo nic nezjistí, už bude půlnoc.“ Když se nehýbala, zopakoval: „Prosím!“

Dál vzdorovat nedokázala. Neochotně vstala, na pyžamo si natáhla džíny a svetr, na bosé nohy obula tenisky a co nejtíšeji, aby je nepřistihla Cassie nebo Robert, se vyplížili ven do ticha noci. Usadili se mezi větvemi pod temným nebem posetým miliony hvězd. Dorůstající měsíc zalil zahradu stříbrným svitem a vytvářel strašidelné stíny. To přimělo Nikki posunout se blíž k Johnymu, aby se nebála. Pod měsíčním světlem se její tmavé vlasy nezvykle leskly. Johnny je upřeně pozoroval a zřejmě se odhodlával začít. Asi po pěti minutách konečně promluvil.

„Já vím, že to bereš jako zradu.“

„Protože to *je* zrada.“

„Vím. Ale trochu o tom přemýšlej. Představ si na mém místě sebe. Můžu mít rodinu, budu mít možnost hrát závodně baseball...“

„O to ti jde? O baseball?“

Mlčel.

„Já bych tě nezradila, Johnny.“

„Nikdy?“

„Nikdy.“

„Za žádných okolností?“

Čekala, s čím vyrukuje.

„Co kdyby ti řekla Cassie, že se chce odstěhovat a tebe adoptovat? Co bys udělala?“

„Cassie by mi tohle nikdy nenabídla.“

„Ale co kdyby, Nikki... Kdyby ti to nabídla, vzdala by ses té možnosti a dodržela náš plán?“
Mluvil velmi naléhavě, moc si přál, aby ho pochopila.

Po chvíli přemýšlení řekla: „Máš pravdu. Asi bych taky zradila.“

„Takže mi odpouštíš?“

Jen si povzdechla.

„Nikki!“

„Hm?“

„Určitě jim jednou uteču a přijedu za tebou, ať budeš, kde chceš. Věříš mi?“

„Nic neslibuj. Stejně to nesplníš.“

„Takže mi nevěříš.“

Pokrčila rameny.

Johny ji chytil za rukáv a řekl ještě naléhavěji:
„Já přece nechci odejít, ale jinak to nejde. Řekni,
že to chápeš!“

„Chápu.“

„Nic nechápeš!“ vykřikl. Lekl se svého hlasu,
rozléhajícího se uprostřed noci, a tak pokračoval
potichu. „Neříkej, že to chápeš, když mě pořád
považuješ za zrádce.“

„Už ne.“ Ale neznělo to moc přesvědčivě.
Chvíli mlčeli. Škubli sebou, když z křoví vyletěl
pták poděšený projíždějícím autem. Instinktivně se
přikrčili, i když nevěděli proč.

Chtěl jí říct, že ji má moc rád, ale vyslovit
nedokázal. Chtěla mu říct totéž, ale to, co se tak
snadno říkalo Cassii, jí teď nechtělo přejít přes rty.

„Pamatuješ, jak Freddieho odvezli uprostřed
noci?“ zeptala se po chvíli.

Zamračil se a pokýval hlavou.

„Byla bych radši, kdyby to s tebou udělali taky
tak. Abychom se nemuseli loučit. Nesnáším, když
se někdo brání pláči.“

„Chceš říct – když se mu sama neubráníš.“

Zadívala se na něj naoko nazlobeně, ale ve skutečnosti mu byla vděčná. Tónem, jakým to řekla, celou situaci zlehčil, a to právě teď potřebovala.

„Já nikdy nebrečím,“ ohradila se.

„Já vím, jako když odešel Freddie.“

„Tys brečel taky!“

„Nezapírám! Ty jo!“

„Pro tebe brečet nebudu.“

„To se říká kdoví jestli.“

„A just ne! Rozmlátil jsi mi zrcátko.“

„Protože jsi mě provokovala.“

„Protože jsem na tebe naštvaná.“

Vzpomněl si na střepy, co měl od té doby v kapse a jeden jí podal. Ještě dlouho seděli mlčky venku, než šli spát.

Druhý den, ve zmatku blížícího se odjezdu, na sebe neměli moc času. Robert pomáhal Johnnymu balit, Cassie všemu velela, ale Nikki postřehla, že je duchem nepřítomná.

V noci, hned poté, co se poslední dospělý v domově uložil ke spánku, se Nikki potichu vkradla k Johnnymu do pokoje, jak se předtím domluvili.

Lucille tušila, že nechtějí být rušeni, a tak se tvářila, že je moc ospalá. Nikki si vlezla k Johnymu pod příkrývku a povídali si, jako by je nečekalo nic zvláštního. Byli ale příliš unavení a oba po chvíli usnuli, opření jeden o druhého.

První paprsky vycházejícího slunce je vytrhly ze sna téměř současně. Nikki byla první, komu došlo, co je to za hrozný den – *ta* sobota, které se celou dobu hrozila. Posadila se a naléhavě vyhrkla: „Johny, pojd', utečeme, máme poslední šanci!“

Jeho jediný pohled jí vzal zbytek naděje, kterou v koutku duše hýčkala až do této chvíle.

„Říkal jsem ti, že to nejde. A už se o tom nechci bavit,“ dodal prudce.

Z celého domu dýchala atmosféra loučení. Příjezd pana a paní Cliffových se očekával asi za dvě hodiny. Ještě dvě hodiny, a pak si Johnyho navždycky odvezou do New Meadows, města ve státě Idaho.

Johnny, Nikki a Lucille se skláněli nad mapou Spojených států. Od dnešního odpoledne od sebe budou vzdáleni skoro přes celou zemi...

Když se přiblížila desátá hodina, řekla Nikki: „Jdu na náš strom. Zůstanu tam do oběda.“

Johnny pochopil. Přikývl.

„Lucille, neříkej nikomu, kde jsem.“ Otočila se a pomalu se vydala dozadu do zahrady. Cítila v zádech Johnnyho pohled a ze všech sil se snažila ovládnout.

Nesmím se otočit, přikazovala si, nesmím. To by byl konec. Krok za krokem se pomalu vzdalovala od svého bratra a polykala slzy. Nesmím se otočit! Dala ruku do kapsy a ucítila střípek zahřátý teplem svého těla. Představovala si, jak spolu ještě včera seděli na stromě. Už nikdy tak sedět nebudou. A stále ty oči v zádech. Nesmí se sakra otočit! Ať už přijedou! Ať zkrátí tohle hloupé představení! Začínala vidět rozmazaně. Nemohla zvednout ruku a setřít si slzy. Pohledům, které ji pronásledovaly, by došlo, že brečí. Snažila se hodně mrkat, aby slzy zarazila, ale marně. Už jen

pár metrů! Už ji nemůžou pořádně vidět, je od nich daleko. A teď nahoru. Rychlým pohybem setřít slanou vodu z tváře. Ani si neřekli ahoj. Nedokázali by to.

Vtom uslyšela, jak u hlavní brány zastavilo auto. Nespatřila je, zaparkovali na druhé straně, ve výhledu jí bránil domov. Všechny hlasy slyšela z velké dálky.

Johny se za Nikki díval, dokud mu nezmizela z dohledu mezi stromy. Jen napůl vnímal Lucille, která stála nehybně vedle něj a hleděla do prázdna. Snažil se pochopit, co se stalo. Právě prožil poslední chvíli s někým, koho měl asi nejradši na světě. Nikki. Malou Nikki. Vždycky se zlobila, když říkal malá Nikki. „Nejsem malá!“ hádala se. Smál se, byla o hlavu menší.

Blížila se desátá a před hlavní branou začalo být rušno. Přišly se rozloučit ostatní děti.

Nejradši by byl sám. Jak by si přál rozběhnout se za ní, vylézt na strom a zůstat tam, dokud si pro něj nepřijdou. Ale ona to nechce. Proč se o něj

najednou všichni tak zajímají! Kdyby mu radši dali pokoj. Jestli se ve svých třinácti letech rozbrečí, nepotřebuje tolik svědků.

Zahlédl Cassii. Prodrala se k němu davem dětí.

„Jsi připraven?“ zadívala se na něj velkýma hnědýma očima, které mu vždycky tolik připomínaly oči Nikki. Panebože, proč jen se mu tak klepou kolena!

Přikývl. Natáhla ruku a pohládila ho po světlých vlasech.

„Kde máš Nikki?“ rozhlédla se.

„Ona je...“ zarazil se.

„Není jí dobře,“ odpověděla za něj Lucille.

Uslyšeli blížící se automobil. Bílý cadilak zastavil před branou a vystoupili z něj dva lidé, s nimiž se už několikrát setkal. Pan Cliff, podsaditý muž v tmavomodrém obleku, široký v ramenou a předčasně prošedivělý, jeho paní na vysokých podpatcích ve světle fialovém kostýmku.

Johny sotva vnímal, jak se s nimi Cassie vítá. Potom se k němu sklonila jeho budoucí matka: „Tak pojd', Johny, už patříš k nám!“

Pokusil se o úsměv. Tyhle dva jsem vyměnil za Nikki, honilo se mu hlavou. Zlákala mě představa, že se splní můj sen hrát baseball závodně? Nebo v tom je něco jiného? Jak to, že jsem dokázal Nikki opustit?

Jako náměsíčný se nechal obejmout od Cassie i od Roberta, který se odkudsi vynořil, rozloučil se s Lucille, které přitom nenápadně strčil do dlaně třetí střípek zrcadla, pozdravil se s několika kamarády, a už ho usazovali vedle pana Cliffa, jeho nového otce. Paní Cliffová, tedy máma – ach, nezvykle si je takhle oslovovat –, se posadila dozadu.

„Raději si připni pás,“ poradila mu. „David jezdí hodně rychle, vid', miláčku?“

Kluk je to hezký, říkala si v duchu. Trochu zamlklý, ale to je přece přirozené. Je připravená ho milovat, i když je mu už třináct. David stejně říkal, že možná po čase adoptují ještě jedno menší dítě. Ráda by holčičku, když teď mají chlapce...

Ozval se zvuk startéru a cadilak pomalu opouštěl úzkou příjezdovou cestu. Johnny nevnímal

ostatní, kteří mávali, soustředil se na jediného. Teď zahnou doleva, tak, ještě několik metrů a – pevně stiskl poslední střípek zrcadla, aby to vydržel. Už je to za ním. Právě minuli strom, na kterém seděla Nikki.

„Johnny, bude se ti stýskat po kamarádech, vid’?“ řekla jeho nová matka starostlivě.

Poznala snad něco? Je na něm vidět, že by se nejraději vrátil?

„Ale ne, Marge,“ ozval se otec bodrým hlasem. „Za chvíli na ně zapomene, najde si jiné, v baseballu i jinde...“ Koutkem oka chlapce pozoroval. Vždycky chtěl mít syna. Byl to šok, když zjistil, že děti mít nemůže. Marge naštěstí souhlasila s adopcí. A on prosadil, aby si vzali starší dítě. Takhle se nebudou ani jeden muset vzdát zaměstnání a nepřijdou o své vysoké příjmy. Nechtěli sice tak velkého kluka, spíš desetiletého, ale o Johnym se dočetl v místních novinách, že je vynikajícím hráčem, a promítly se mu do něj všechny sny – jak jeho syn dokáže to, co on pro svou vášeň pro burzu udělat nestihl. Marge

uklidnil, že přece můžou po nějaké době adoptovat ještě menší dítě, i když on sám s tím příliš nepočítal.

Oba mu něco povídali, ale Johny opět přestal vnímat. Tak tedy dnes Nikki viděl naposled... Nesmysl. V tu chvíli si dal pevný slib, že se pro ni určitě jednou vrátí. A myslel to doopravdy. Tak doopravdy, jak jen odhodlaný třináctiletý kluk může myslet.

Nikki svírala v ruce svou třetinu zrcátka. Už bylo úplně horké. Představovala si, co se u brány asi děje. Všichni se s Johnym loučí, objímají ho... Na co asi myslí on? Na baseball? Nebo na ni? Už brečela bez zábran. Nikdo ji neslyšel, všichni sledovali kolotoč kolem Cliffových.

Vtom hovor utichl a ozval se zvuk motoru. Všichni spustili veselé „Ahóój!“ Co to pro ně znamená. Jeden odejde, další přijde. Rozpálenými dlaněmi si protřela oči, aby zahlédla auto, které Johnyho unáší pryč. Pořád jí nedocházelo, že už ho neuvidí.

Konečně je spatřila. Nové bílé auto, pěkně naleštěné, aby se čerstvému synáčkovi předvedli. Jak je v tu chvíli nenáviděla! Už se blíží, už ji míjejí, jestlipak se Johnny dívá sem ke mně... Okamžik, kdy intenzívně pocítila jeho přítomnost, trval velmi krátce a přesto dost dlouho, aby ji to zasáhlo ještě víc. Do očí se jí nahrnuly další slzy a začala se otřásat nekontrolovatelnými vzlyky. Už ho nikdy neuvidí. Nikdy! Nikdy! Byla tak zesláblá, že se málem neudržela nahoře a raději slezla do trávy.

V křečovitém pláči usnula pod stromem únavou.

Probudila se v poledne. S námahou se posadila a protřela si oči. Chvíli jí trvalo, než si vybavila, proč tu leží. Vstala a vešla zadem domů. Všimla si, že jsou všichni v jídelně, kde se začínal podávat oběd. Lucille ji zahlédla a Nikki naznačila, že jde nahoru.

V pokoji se bezmyšlenkovitě převlékla do pyžama, zataáhla závěsy a lehla si do postele. Byla hrozně unavená. Už ležela, když vešla Lucille.

„Tady máš jablko, co jsme měli místo zákusku, a chleba s pomazánkou, to ti posílají kuchařky.“

„Dík.“

Lucille se usmála. „Jdeš spát? Teď v poledne?“

Přikývla. Posadila se a pustila se do jídla.

„Takže ty vlastně v poledne večeríš,“ poznamenala.

Nikki se najedla a zase si lehla.

„Budu venku,“ loučila se Lucille. „Hezké sny!“

„Díky,“ zašeptala v polospánku a za chvíli už o sobě nevěděla.

Když se probudila, za okny byla ještě tma. Jen v dálce za obzorem obloha trochu bledla. Protáhla se. Nad sebou slyšela oddechovat Lucille. Chvíli se převalovala z boku na bok, ale spát už se jí nechtělo. Navíc se jí vybavila scéna ze včerejšího večera.

Spala, když v pokoji uslyšela hlasy, jeden z velké blízkosti. Probrala se a poznala Cassii. Právě ji pohládila a Nikki se jí chytila za ruku. Něco povídala o Johnym, ale Nikki ji v rozespalosti příliš nevnímala. Stačilo, že je Cassie u ní. Ještě

jednou ji pohladila a políbila na dobrou noc. Nikki ze spánku něco zamumlala a spala dál.

Ne, už se jí nechce jen tak ležet. Posadila se, svlékla pyžamo a natáhla si světlé džíny, šedý rolák a džínovou bundu. Takhle po ránu bude venku chladno. Zakručelo jí v žaludku, a tak sáhla do skříně a vytáhla krabici sušenek, co si nedávno s Lucille koupily na jednom ze „zakázaných výletů“. Posadila se na židli, houpala nohama a krmila se. Nakonec odložila krabici na stůl, obula si tenisky a tiše opustila pokoj.

Proplížila se ke schodům a ke svému překvapení zahlédla dole v hale světlo a uslyšela hlasy. Naklonila se přes zábradlí, aby lépe slyšela. Hlasy patřily Cassii, Robertovi a ještě jednomu muži, kterého tu už několikrát viděla.

„Všechno už je v autě, můžeme vyrazit,“ říkal ten cizí mužský hlas.

„Cassie, nerozmyslíš si to?“ naléhal Robert.

„Ne, už jsem ti to přece vysvětlila,“ řekla unaveně Cassie.

„Tak se, miláčku, s Robertem rozluč, já počkám v autě. Těšilo mě,“ podali si s Robertem ruce.

Miláčku? podivila se Nikki. Nevěděla, že Cassie s někým chodí... Je možné, že něco tak zásadního přehlédla? A proč jí to Cassie vůbec tajila?

„Cassie, já osobně si myslím, že bys tu měla zůstat ještě aspoň pár dní. Kvůli Nikki. Přišla o Johnyho, neunesse navíc ztrátu tebe.“

Jakou ztrátu? O čem to mluví?

„Roberte, prosím, víš, že mě tlačí čas. A navíc, podle mě je lepší, že odejdeme najednou, rychleji to překoná.“

„Nebo ji to úplně položí.“

„Nikki je silná.“

„Ale moc tě miluje! Pořád opakuje, že jsi jako její máma. Tohle ti neodpustí.“

„Robe, víš, že kdyby se to nestalo, nespěchala bych a počkala, až bude starší. Dobře víš, že jsme to dítě neplánovali.“

Nikki začínala rozumět. Celý svět se proti ní spiknul. Nejen Johnny, i Cassie ji opouští! Bude mít dítě. Vlastní dítě! Proto se na ni vykašle jako ta pěstounská rodina s kloboukem a koňmi, proto jí nestála za slovo. Co s cizí holkou. Ale ovládla se a poslouchala dál. Třeba se přeslechla...

„Podívej, mám ji opravdu ráda, ale James nechtěl, abychom ji adoptovali. Moc jsem se snažila, ale nemělo to cenu. Nedělalo by to dobrotu, choval by se k ní chladně, byla by nešťastná.“

„Cassie, jedenáctileté dítě tohle nepochopí, a už vůbec ne Nikki, víš, že je citově labilní.“

„Vím,“ povzdechla si. „Až maličké trochu povyroste, přijedeme se sem podívat. Dříve ne, New Orleans je odtud moc daleko.“

„Mám jí něco vyřídit?“

„Řekni, že jsem to... ne. Jen, že ji mám moc ráda. Roberte, dáš mi na ni pozor, vid’?“

„To víš, že dám. Tak hodně štěstí! A piš!“

„Ty taky! Napiš mi co nejdřív, jak to nese, dobře?“

Nikki se naklonila a spatřila, jak se objali a políbili.

„Sbohem.“

„Sbohem, Cassie. Všem nám budeš chybět.“

„Vy mně taky,“ vzdychla.

Vyšli spolu ven.

S Nikki se zatočil svět. Proč jí všichni říkají, jak ji mají rádi a přitom ji tak klidně opouštějí? A co znamená *citově labilní*? Je s ní něco v nepořádku? Proto ji James nechce? Tiše se kradla po schodech k východu. Cassie nesmí odjet. Nesmí!

Vyšla ven. Cassie, Robert a cizí muž stáli u auta. Vydala se pomalu k nim. Už svítalo a ozývali se první ptáci.

Zatím si jí nevšimli. Až teď. Stála asi dvacet metrů od nich.

První ji zahlédla Cassie. „Nikki!“ zavolala.

Nikki se zamračila a zrychlil se jí dech. Cassie k ní popošla, ale ona se otočila a rozběhla se dozadu do zahrady.

„Nikki!“ uslyšela za sebou.

Cassie...! Cassie, ne, ty mi nesmíš odjet! křičelo to v ní. Vždyť ztratím úplně všechny!

Doběhla k místu, kde vždycky přelézali plot. Bez rozmýšlení vylezla nahoru a seskočila na druhé straně. Ulice byla pustá, město ještě spalo. Srdce Nikki prudce bušilo. Došla až na roh, zpoza kterého musí vyjet Cassiino auto. Už ho také zaslechla. A teď už ho přes plot i zahlédla. Bez rozmyšlení vstoupila do silnice, přímo pod kola.

Ozvalo se pištivé skřípění brzd a dva velké reflektory zastavily těsně před ní. Spatřila vyděšené obličej a uslyšela Cassiin výkřik.

Cassie vyskočila z auta a popadla otřesené dítě: „Žiješ? Jsi v pořádku?“

Nikki na ni beze slova zírala.

„Nikki, já tě snad...!“ Přitiskla ji k sobě. „Holčičko moje,“ zašeptala téměř neslyšně. Postavila ji na vzdálenost pokrčené paže: „Co to děláš, mohli jsme tě přejet!“

„Cassie, nejzdi pryč, prosím tě,“ zašeptala přiškrceně.

Zarazila se: „Nikki, já musím, já ti to...“

Výraz děvčátka ztvrdnul. Opět se mračilo. A Nikki tentokrát chtěla být zlá.

„Jedeš pryč a na mě kašleš. Nemáš mě ráda! Nikdy jsi mě neměla ráda!“

Cassie bezmocně zavrtěla hlavou, chtěla něco říct, ale Nikki ji nepustila ke slovu: „Víš, co si přeju? Přeju si, abyste havarovali a zabili se! A to tvoje dítě, kvůli kterému jsi mě zradila, ať přežije a musí do děcáku! Ať pozná, co to je, když nikomu nepatří a všichni na něj kašlou!“

„Nikki!“ zarazila ji Cassie. Ale ona se vyškubla a utíkala zpět do domova.

„Už tě nechci nikdy vidět! Nikdy!“ křičela na Cassii.

„Nikki, počkej!“

James, který až do této chvíle nezasahoval, vystoupil ven: „Nech ji, dostane se z toho. To je jen dětský vzdor. Víš, že není pravda, že tě nenávidí. Chce si jen vynutit, abys zůstala. Bude v pořádku, neboj se. Už musíme jet.“

Cassie chvíli nerozhodně stála vedle auta, a pak s těžkým srdcem nastoupila.

„Dělám chybu,“ poznamenala.

„Prosím tě, nezačínej zase.“

Už jen nešťastně zavrtěla hlavou. Nenáviděla se za to, že u něj nedokázala prosadit vlastní názor.

James byl jediný, proti komu byla v takových případech bezmocná. Nedokázala se mu postavit. Příliš ho milovala. A doufala, že se s tím Nikki vyrovná...

Celá zadýchaná doběhla Nikki ke stromu a vydrápala se nahoru. Všichni jsou zlí! Nikomu se nedá věřit! Ani Robertovi, ani Lucille, ani nikomu jinému. Stejně na ni všichni kašlou! Ne, Cassie nesmí odjet! Už se zase dusila pláčem, ona, která nikdy nebrečí! Co se to děje? Proč se všechno pokazilo? Tentokrát dolů nesleze. Navždycky už zůstane na tomhle stromě. Chtěla být silná, chtěla se naučit žít bez Johnyho! Koho jí vezmou teď? Lucille? Nebo Roberta? Ne, na světě nemůže být nikdo nešťastnější než je ona, Nikki.

Brečela bez ustání. Potom sice trochu dřímala, ale po očku sledovala ožívající ulici. Auta jezdila častěji a začali se trousit první lidé. Všechno to pozorovala nepřítomným pohledem.

„Tady jsi!“ uslyšela náhle pod sebou tichý hlas.

„Jdi pryč, Lucille, chci být sama.“

„Donesla jsem ti snídani.“

„Jdi pryč, neslyšíš?“

„Tak já ti to nechám pod stromem...“

„Lucille, vem si to pitomý jídlo a vypadni! Nechci nikoho vidět!“ Takhle zlá na ni byla poprvé v životě.

Blondýnka polekaně couvla. „Nikki, vím, jak ti je...“

„Ty víš? Vy všichni všechno víte! Vypadni, než slezu a vyleju si na tobě vztek!“

Holčička se otočila a utekla. Předtím ale položila do trávy dva sendviče se sýrem. Nikki slezla dolů a rozdupala je. Pak zase vylezla na strom. Umřu tady, litovala se, hladem a žízní! To bude vysvobození!

Celé dopoledne se nic nedělo. Stále myslela na Cassii a plakala. Nikdo se o ni nestaral – znali ji, věděli, že dokud ji nepřejde vzdor, nic s ní nezmůžou. Jenže tentokrát budou čekat marně.

V poledne dostala hlad a žízeň a očekávala Lucille, ale ta nepřišla. Tady to máme! říkala si Nikki. Další, kdo na mě kašle! Nikomu nemůžu

věřit, nikomu... Zase se rozplakala. Žízeň však už nešla vydržet a také se jí začalo hrozně chtít na záchod. Dobrá, bude stačit, když umře hlady. Rychle slezla dolů, odskočila si za keře a pak se nepozorovaně přiblížila k zadní zdi domova. Pečlivě se rozhlédla, aby se ujistila, že ji skutečně nikdo nevidí, a přiběhla k malému venkovnímu vodovodu, z něhož se natáčela voda pro zalévání zahrady. Děti z něho často hasily žízeň, protože věděly, že voda je pitná. Nikki toho využila i teď a hltavě pila. Pak se zase rozhlédla a utekla zpátky na strom. Za necelé dvě hodiny slézala znovu, aby ze sebe všechnu tu vodu za keřiky zase dostala ven.

Když se začínalo šerit, objevila se Lucille. Zastihla kamarádku jak pláče, a tak chvíli mlčky stála pod stromem. Vtom si jí Nikki všimla.

„Pozoruješ, jak brečím, co?“ osopila se na ni. „Doufám, že tě to těší! Nechte mě na pokoji, všichni, nechte mě být...!“ Poslední slova už zase splývala se vzlyky.

Lucille se také zalily oči slzami, když se otočila a pomalu, beze slova, se vzdalovala.

„Zmiz odtud!“ vyprovázely ji zoufalé výkřiky. „Vyříd' všem, ať se nenamáhají s přetvařováním, že jim na mně záleží! A ty už sem taky nelez! Falešného přátelství už mám dost!“

Ne, takhle to dál nevydrží, pomyslela si. Je tu jako lev v kleci. Něco se musí stát. Třeba se pro ni Cassie vrátí... Vtom se spustil jemný déšť. Roztřásla se zimou. Tenisky měla nasáklé vodou, nohavice u džín taky pěkně studily. Prudce se setmělo a oblohu pokryly temné mraky. Nikki od sebe všechny odehnala a teď si toužebně přála, aby za ní někdo přišel. Ranila Lucille? Ano, ale to přece chtěla. A ranila i Cassii.

Něco podezřele zašustilo. Jako by se někdo blížil! Rychle se otočila a ulevilo se jí. To jen vítr proháněl po ulici kus papíru. Měla už úplně mokré vlasy. Krčila se v džínové bundě a dýchala si na zkrchlé ruce. Umře tady hladem a zimou. V dálce viděla, jak v domově svítí světla. Všichni už byli zřejmě po večeři. Jak to, že ji nehledá ani Robert? Řekla mu Lucille, jaká jsem na ni byla? Povzdechla si.

Ani nevěděla, jak dlouho už tak sedí. Zdálo se jí to nekonečné. Déšť pomalu ustal, přesto jí byla v promáčených věcech zima. Znovu se zatvrdila. Kdyby jim na ní aspoň trochu záleželo, nenechali by ji tady. Ozvaly se známé zvuky ze žaludku. Uvědomila si, že naposledy jedla ráno sušenky a od té chvíle nic. Ale všechno vydrží. Už jen pár dní a nocí a její utrpení skončí. Umře tady a všichni si to budou vyčítat.

Znovu zapátrala ve své paměti a vybavila si příhodu z loňských jarních prázdnin...

... Johnny a obě holky se rozhodli, že okusí jízdu stopem. Nepotřebovali se nikam dostat, jen chtěli zjistit, jaké to je a proč to dospělí tak přísně zakazují. Odjeli proto autobusem do úplně jiné čtvrti na kraji města a postavili se k silnici. Po chvíli se v dálce objevil červený ford. Johnny a Lucille seděli v trávě, ale Nikki vyskočila a začala na auto mávat. Měli velkou radost, když viděli, že zastavuje. Ale neradovali se dlouho. Z vozu totiž

vystoupila... rozhořčená Cassie a místo pozdravu vlepila každému z nich pohlavek.

„Cassie, co tu děláš,“ zmožla se překvapená Nikki na otázku.

„Co já tady dělám? Bydlí tady Susan, když dovolíš,“ řekla Cassie rozzlobeně a ukázala na svou kamarádku v autě. Světlovlasá Susan se na ně usmála a kývla, protože se s dětmi znala.

„Spíš co vy tady děláte!“ dodala Cassie.

„Nevěděli jsme, že Susie má červené auto,“ poznamenal Johny nešťastně. „Vždyť měla bílé...“

„Tohle je nové. Ale to nic nemění na tom, že jsem vás přistihla! Nasedejte, jedeme domů. Máte týden domácí vězení!“

Nenašli odvalu odporovat a pokorně nastoupili do vozu. Seděli na zadním sedadle s Nikki uprostřed jako oukropečkové, ale Cassie se neslitovala. Museli před ní napochodovat do svých pokojů a ještě předtím oznámila všem vychovatelům i Robertovi, že mají domácí vězení, a kdo je spatří mimo pokoj nebo prostor umývárny,

může je jakkoli potrestat. Nesměli ani do klubovny, natož na zahradu.

Lucille si natahala na palandu spoustu knížek, které si chtěla stejně dávno přečíst, a vypadala spokojeně. Každou chvíli se ale nad nějakou rozplakala. Nikki se pak vždycky rozzlobila: „Nečti to! Nechci, abys byla smutná!“ A knížku jí vzala. Lucilliny protesty nepomohly. „Buď u toho nebřeč, nebo čti veselé příběhy!“ prohlásila nekompromisně.

Johny a Nikki se utěšovali tím, že právě začaly deštivé dny. Stejně by nemohli být celý den venku, když tak prší. Ale přesto se nehodlali s trestem smířit jen tak. Jejich pokoje měly okna vedle sebe, a tak trávili celé dny vyklonění povídáním. Na to už Cassie přijít nemohla. Její okna vedla do přední části zahrady směrem do ulice, zatímco okna Johnyho a Nikki hleděla na zadní pozemek a hlavní bránu, u níž ústila příjezdová silnice.

První dva dny v pokoji vydrželi, ale pak jim otrnulo. Právě vymýšleli další velkou akci.

„Co kdybychom zkusili jít ven pozdě večer, až budou všichni spát! Můžeme se podívat třeba k baru U sedmi koček!“ navrhl Johnny.

Nikki se to nejprve zdálo riskantní. Uvědomovala si, že se na ně Cassie tentokrát opravdu moc zlobí, a nechtěla ji naštvat ještě víc.

Johnny její váhání vycítil: „Nemůže na to nikdo přijít, fakt! Vylezeme přes moje okno, neboj se, je to fakt bezpečný.“

Pod Johnnyho oknem, který po Freddieho odjezdu stále „prozatím“ obýval svůj pokoj sám, rostl košatý strom. Pro děti byla hračka vylézt z okna, spustit nohy půl metru pod sebe a došlápnout na deseticentimetrový výstupek ze zdi, který vedl okolo celého domu, takže se na něj dalo pohodlně postavit. Jejich pokoje byly v prvním patře, ale naštěstí vedl podél Johnnyho okna hromosvod. Jednou nohou stáli na římsě a drželi se hromosvodu, druhou nohou se pomalu natahovali po spodní silné větvi a nakonec se zachytili horní větve. Pak už se stačilo jen zhoupnout, dostat se na nižší větev a slézt dolů. Dělalí to často, protože na

to zatím nikdo nepřišel a nedostali zákaz. Bylo jim jasné, že jakmile tahle úniková cesta jednou praskne, bude hrozný průšvih a zatrhnou jim ji navždycky, jak se také po nějaké době stalo. Ale zatím to bylo jejich přísně střežené tajemství.

Všechno vyšlo do puntíku. Když v domově zhasla světla, Nikki se vykradla z pokoje a vklouzla k Johnymu. Lucille slíbila, že kdyby něco, nějak už to vysvětlí. Pozorovala je, jak vylézají oknem, a hleděla za nimi, dokud nedoběhli na roh. Tam jí zamávali a zmizeli; plížili se k místu, kde snadno přelezou plot. Déšť sílil, zdálo se, že se blíží bouřka. Proto raději okno zavřela a opět si lehla. Ji tyhle výlety nelákaly, protože bývala vždycky hrozně ospalá. Měla dost dovádění přes den.

Právě začínala usínat, když uslyšela, jak někdo bere za kliku. Kdo to může být? Vylekala se. Ti dva se tak rychle vrátit nemohli. Posadila se a spatřila ve dveřích Cassii. Pořádně v ní hrklo.

„Co je?“ nahodila Lucille ospalý tón, přestože jí bylo jasné, že úplně spící takhle vylekaná nezahraje.

„Spíte?“

„Už skoro jo,“ odpověděla.

Cassie si zívla a stejně ospale povídá: „Zdalo se mi, že slyším hlasy a zavírání dveří. Šlo to odtud. Je tu Nikki?“ Cassie holčičku znala moc dobře.

Lucille se rozbušilo srdce, protože k smrti nerada lhala. „Ona – samozřejmě že je tu.“

Cassie udělala přesně to, co neměla, šla se přesvědčit. Odkryla peřinu a spatřila jen plyšového vlčáka. Otočila se přísně na Lucille: „Nelži, není tu. Tak s pravdou ven. Kde je?“

Lucille se modlila, aby Cassii nenapadlo jít se podívat, jestli je v posteli i Johnny. Za normálních okolností by to udělala okamžitě, večer jí však nebylo dobře a vzala si nějaké tabletky, které oslabily její smysly. Což bylo štěstí pro všechny tři.

„Ona totiž Nikki...“ začala Lucille nesouvisle, „...bylo jí nějak špatně a šla na záchod, říkala, že tam chvíli zůstane, než se jí udělá líp...“

„Půjdu se za ní podívat.“

„Ne, to ne!“ vykřikla polekaně, ale pak se ovládla a pokusila se mluvit co možná nejlhostejněji: „Za chvílku přijde, to nemá cenu. A navíc, nebylo by jí příjemné, kdyby ji někdo viděl v takovém stavu.“ Ach Bože, lhaní opravdu není její parketa.

Cassie si sáhla na čelo: „Mně taky večer bylo všelijak, vzala jsem si prášek a jsem teď z toho jako praštěná.“

Díky bohu, pomyslela si Lu a rázem pochopila Cassiino podivně mírné chování.

Mladé vychovatelce to ale bohužel myslelo natolik, že se posadila do křesla, opřela si hlavu a řekla: „Počkám tu na ni.“

Lucille honem nevěděla, co podniknout. Jestliže se tu Nikki okamžitě neobjeví, bude z toho průšvih. Cassie ji půjde hledat a zjistí, že na záchodě není... Najednou si všimla, že má Cassie

zavřené oči a pravidelně oddechuje. Pootevřenými dveřmi na ni dopadal proužek světla z chodby.

Lucille dostala nápad. Posadila se na posteli a zašeptala velice tiše: „Cassie!“

Odpověď nedostala. Hlasitěji: „Cassie?“ Zase nic. Teď už byla rozhodnutá. Buď to vyjde, nebo to všichni odnesou. Jako vždycky. Všichni za jednoho, jeden za všechny. Potichu slezla z postele, vzala do ruky svetr, tepláky a boty a vydala se ke dveřím. Naposled zašeptala Cassiino jméno a ujistila se, že opravdu spí. Pak už nečekala na nic. Po špičkách seběhla dolů, na sebe natáhla oblečení a tenisky a vysoukala se ven přes okno umývárny v přízemí. Doběhla k plotu zahrady, přelezla ho a utíkala, co jí nohy stačily, k Sedmi kočkám, baru na konci třetí ulice. Liják byl snad ještě silnější než předtím, pod nohama čvachtalo bláto. Litovala, že si nevezla pláštěnku. Během pár minut byla totiž promočená na kost.

Už z dálky zahlédla dvě známé siluety na zídce pod stříškou u zadního vchodu. Ulevilo se jí, že šli opravdu sem. Zavolala na ně.

„Pojďte za mnou, cestou vám to vysvětlím,“
řekla a obracela je k domovu.

Udýchaně jim vyložila situaci. Nikki ji objala.
„Jsi bezvadná!“ Byla na svou kamarádku právem
hrdá. Věděla, jak hrozně se bojí tmy, jak ji každý
den před spaním prosí, aby se podívala pod postel
a za závěs, jestli tam opravdu nikdo není. A přesto
se za nimi vydala.

Utíkali zpátky. Rychle jeden po druhém přelezli
plot a vlezli dovnitř stejným oknem v přízemí,
kterým utekla Lucille. Po schodech a pak po
chodbě šli bosí, tiše jako duchové. Johnny zmizel ve
své ložnici. Děvčata se rychle převlékla ještě před
vstupem do pokoje, Lucille do pyžama, které měla
pod tepláky, a Nikki sundala bundu a džíny a
nechala si jen dlouhé triko, protože ke svému
pyžamu nemohla.

Potom velice tiše vstoupily. Promočené
oblečení a zablácené boty shodily na zem vedle
dveří. Lucille tichounce vylezla na palandu,
pomaličku, aby to nevrzalo, a lehla si pod peřinu.
Když konečně ležela, Nikki se zcela vžila do role.

Nasadila malátný obličej a vešla do pokoje. Cassie seděla před její postelí s nataženými nohama. Nikki se jí naoko snažila překročit, ale zavravorala, vyjekla, a jak padala, zachytila se o závěs. „Krucí, vypadly z něj dvě žabky“, zahrála Nikki rozladěnou. Nespalo se jí dobře, když do pokoje dopadalo sebemenší světlo pouličních lamp.

Cassie se výkřikem probudila.

„Nikki!“ zvolala a pomáhala jí vstát. Pak rozsvítila malou lampičku, aby na sebe viděly.

„Ach, Cassie, neuhodila jsem tě?“

„Ne, a co ty, už je ti líp?“ ptala se Cassie starostlivě.

„Je. Víš, viděla jsem, že tu jsi, ale chtěla jsem, abys u mě zůstala,“ omlouvala se Nikki tiše. Nelhala – skutečně by byla ráda, kdyby tam Cassie byla celou noc.

Cassie ji pohládila. „Máš úplně mokré vlasy,“ zarazila se.

„Vlezla jsem si pod sprchu, to mi vždycky dělá dobře,“ vysvětlila Nikki pohotově.

Cassie se zadívala na stržený závěs. „Tohle opravíme ráno. Ted' se tím nebudeme zabývat.“

Nikki přikývla a vlezla si do postele. „Lu spí?“ zašeptala.

„Asi ano. Má tvrdý spánek.“

Lucille schovala obličej pod peřinu, aby ji neprozradil tichý smích.

„Tak dobrou, Nikki,“ sklonila se k ní Cassie a dala jí pusku. Na chvilinku přišlo Nikki líto, že ji tak podvádí, ale ovládla se. Nejde přece jen o ni, ale i o kamarády.

Cassie se vydala ke dveřím a málem zakopla o hromadu mokrého oblečení. Sehnula se a vzala ho do ruky. „To snad není možné! To se dělá, házet mokré věci na zem? Vždyť to zplesniví! Vy se mi snad zdáte, jak můžou holky hodit na tričko zablácené boty? A co ty nacucané džíny?“

Nikki zatrnulo. To přece musí Cassii dojít! Ale ta naštěstí mokré věci jen rozvěsila přes židli a na postel, aby proschly.

Ted' doufala, že už Cassie odejde, ale ještě neměl být všemu konec. Cassie se otočila a všimla

si krvavé šmouhy na dveřích. Lucille se ráno spustila krev z nosu a neuvědomila si, že má pošpiněné prsty. Zapomněly to umýt.

„Vy jste to ještě nevyčistily?“ podivila se. „Nikki, Nikki, kdyby tady došlo k vraždě, tak vy dvě nejspíš pokrčíte rameny a budete mrtvolu v tratolišti krve obcházet.“

Cassie vytáhla papírový kapesník, naslinila ho a šmouhu setřela. Potom konečně zašeptala: „Už si zhasni! Dobrou noc!“ a vyšla na chodbu.

Děvčata nějakou dobu ležela tiše, dokud za Cassii nezapadly dveře, a pak ještě chvíli, aby stihla dojít do svého pokoje. Pak Nikki řekla: „Tak tohle nám neprojde. Když jí nedošlo teď, že jsme už skoro tři dny nebyli venku a tak nemůžeme mít čerstvě mokré a zablácené oblečení, dojde jí vše ráno. Musíme něco udělat.“

„A co chceš dělat?“ ptala se Lucille, ve které byla malá dušička. Bože, teď už je Cassie určitě přetrhne.

„Musíme Casii přesvědčit, že se jí to všechno jenom zdálo,“ pronesla hbitě Nikki. „Nemělo by to

být tak těžké, když se dobře připravíme. Musíme ale zařídit spoustu věcí.“ Zvedla se z postele. „Opravíme závěs, uděláme znovu na dveře krvavou skvrnu a tohle oblečení zlikvidujeme.“

Lucille měla chvíli pocit, že se Nikki pomátla. Tohle přece není možné zvládnout. „Vždyť na závěs nedosáhneme.“

„Právě,“ zmátla ji Nikki ještě víc. Vzala stůl a pokusila se ho zvednout. „Lu, pomoz mi!“

Společnými silami dostrkaly stůl pod okno. Nikki na něj postavila židli a vylezla nahoru. „Drž židli pevně, ať nesletím,“ žádala ji. I tak bylo okno dost vysoko a musela se natahovat na špičky. Po delším usilovném snažení se jí povedlo uvést závěs do původního stavu. Daly nábytek na místo a Nikki pronesla: „A teď tu krev.“

„Kde chceš vzít krev?“ zeptala se Lu jen tak, protože vůbec nepochybovala, že Nikki už na něco přišla.

Ta vzala špendlík, posadila se na židli a sklonila se nad svou šlapku: „Do palce u nohy to vůbec nebolí,“ řekla a rychle se píchla. Sykla a

upřesnila: „Vlastně jenom trochu.“ Vymáčkla kapičku, nabrala ji na prsty a na dveře vykouzila šmouhu podobnou předchozí.

„Tamta byla hnědá,“ poznamenala Lucille.

„Do rána zhnědne,“ uklidnila ji.

„Proč ses píchla do nohy?“

„Na ruce by to možná bylo vidět.“ Pak poznamenala: „Doufám, že Johnny ještě nespí. Jinak ho budeme muset vzbudit.“

„K čemu teď potřebuješ Johnnyho?“ Lucille přemýšlela: Nikki k tomu má jistě dobrý důvod. Ona sama by to nikdy takhle nevymyslela. Nikki ji odjakživa fascinovala, i když, po pravdě řečeno, bylo by jí milejší, kdyby se obešly bez takových podfuků.

„Aby mi půjčil svoje džíny a bundu. Naštěstí je máme podobné. Svetrů a tepláků máme dost, Cassie si nemohla všimnout, které to jsou, protože nerozsvítla, takže tyhle věci prostě schováme a někdy propašujeme přímo do prádelny. Ale modrou bundu a modré džíny mám jenom jedny a Cassie po nich určitě bude zítra pátrat. Tak je chci

dát k Johnymu, totiž – doufám, že si to nespojí, ale musíme prostě věřit, že ne – a sem vzít jeho suché oblečení. Díky bohu, že šel dnes v té nové teplákové soupravě!“

Johny sice už spal, ale nezlobil se, že ho probudily a všechno jí půjčil. Nikki pečlivě zavěsila suché džíny i bundu do skříně na ramínko a mokré věci schovala do krabice pod postelí. Boty omyly od bláta a pečlivě osušily. Ještě svléknout vlhké triko a vzít si noční košili.

„Tak,“ zamnula Nikki spokojeně rukama: „Ale nejdůležitější část máme ještě před sebou: zítra o ničem nevíme. Nikdy mi v noci nebylo špatně, nikdy nebylo nic strženo, žádná krev smytá a Cassii jsme neviděly, protože jsme celou noc spaly.“

Ráno je Cassie přišla probudit jako vždy. Sklonila se nad Nikki a ptala se: „Tak co, už je ti dobře?“

Nikki, tentokrát doopravdy ospalá, si protřela oči: „Proč by mi nemělo být dobře? Je mi dobře, když tě vidím,“ usmála se.

Cassie ji nedůvěřivě změřila: „Ale v noci ti přece bylo špatně!“

„Mně?“ zasmála se. „Proč myslíš?“

„Nebylo ti zle?“ nevěřila.

„Ne, opravdu ne!“

„Nikki, nesnaž se hrát komedii, přece jsem přišla a tys byla na záchodě, protože ti nebylo dobře...“

„Ty jsi byla v noci u mě?“

Cassie se zarazila: „Ale to přece –“ zahleděla se na záclonu: „Vy jste ten závěs opravily?“

„Jaký závěs?“ zavrtěla Nikki nechápavě hlavou.

„A kde je to mokré oblečení? Válelo se tady po zemi a já jsem je rozvěsila po pokoji... Nikki, kde máš džíny?“

„Jako obvykle!“

„Mohla bych je vidět?“

Pokrčila rameny. „Proč ne?“ vstala a šla ke skříni.

„Nespala jsi náhodou v růžovém tričku?“ zeptala se Cassie při pohledu na noční košili s medvídky, kterou teď měla holčička na sobě.

Nikki se na ni nechápavě zadívala. „Ne, proč?“ Otevřela skříň a ukázala na pověšené džíny. Cassie je naštěstí nešla zkoumat podrobněji. Celá popletená zamířila ke dveřím: „A ty skvrny od krve jsou tu taky! Přece se mi to nezdálo?“

Lucille se probudila a vesele je pozdravila.

„Lu, ty taky nevíš, co se v noci událo?“ zeptala se jí Cassie.

„Ne! Co se stalo?“

Cassie rozhodila rukama: „Tomu nebudete věřit, až vám to budu vyprávět! Měla jsem úplně živý sen!“

Schoulená na stromě se pousmála. Cassie na to tenkrát doopravdy skočila, až Nikki měla výčitky svědomí a tak trochu si přála, aby to na ně prasklo. Přece není možné, aby jí vždycky všechno prošlo, říkala si. Ale prošlo. Nějakou dobu proto byla z vděčnosti tou nejhodnější na světě.

Povzdechla si. Cassie, její Cassie se už nikdy nevrátí. Přeběhl jí mráz po zádech a prudce kýchl. Zavravorala a rychle se zachytila nejbližší větve.

Málem se rozplácla pod stromem! To by tak chybělo.

Svlékla si mokrou bundu a zkusila, jestli jí bez ní nebude tepleji. Ale nebylo. Džínovina jí aspoň chránila před studeným větrem. Zase se oblékla. Bude se tu pěkně nudit, než umře. Vzдор už jí ale přecházel a do hlavy se jí dral smutek a prázdnota. Kdyby tak někdo přišel! Ale všude bylo mrtvo. Zašimralo jí v nose a opět kýchla. Fajn, dostane zápal plic a umře rychleji.

Trochu ji zamrazilo při představě, že tady bude muset sama strávit noc, když vtom zaslechla kroky. Kdo se to sem blíží? Robert! Nasadila vzdorovitý výraz. Jen tak se přece nevzdá.

„Ahoj, Nikki! Jak se máš?“

Prý jak se má! Ona je tu na smrtelné posteli – tedy, na smrtelném stromě, a on hlaholí, jako by se nechumelilo! Je odhodlaná demonstrovat svůj smutek hladovkou a on zatím...

„Není ti zima? Mám dojem, že přšelo!“

Zarytě mlčela a dívala se do ulice. Je falešný jako všichni ostatní. Zůstane tady a basta. Cassie bude ještě litovat, že ji tak zrádně opustila!

Robert přišel až pod strom.

„Budeš nemocná. Pojď dovnitř, nechali jsme ti stranou porci od večere.“

Neodpověděla a seděla bez hnutí.

„Když slezeš, popovídáme si. Víím, co cítíš, ale musíš se s tím vyrovnat. Takový je život.“

Tss, ty víš, jak mi je? Jak to vůbec můžeš vědět? Měl jsi mámu i tátu ještě dlouho v dospělosti! Netušíš, co to je být cizí! Chci, aby mě měl někdo rád proto, že jsem! Jenom mě, protože jsem jeho dítě! A co znamenám pro tebe? Jen mě máš na starosti. Ty nevíš, co cítím!

„Nikki, vzdorováním nic nevyřešíš. Pojď dolů a promluvíme si.“

Pomalou otáčela hlavu a zahleděla se mu beze slova do očí. Sevřela rty a spalovala ho pohledem.

Vtom začal Robert z jiného konce. Úsměv se mu vytratil z tváře a řekl nezvykle přísně: „Podívej, víím, co tím sleduješ. Myslíš si: Neslezu, dokud se

nevrátí Cassie. Tak mě dobře poslouchej! Ano, můžu jí teď zavolat, vyprávět, co provádíš, ale myslíš, že řekne: ‘Ach, moje ubohá Nikki!’ a vrátí se? Ne, právě naopak! Oddechne si: Tak taková je Nikki, kterou jsem měla tak ráda! Myslí, že si rozmazleným vzdorováním vynutí můj návrat! Dobře že jsem ji včas prokoukla, aspoň nemusím litovat, že jsem odešla! Ano, Nikki, tak to je, uvědom si laskavě, že Cassie nemohla jednat jinak! Tím, že odešla, přece nekončí tvůj život, i když to tak možná cítíš. Má tě ráda, ale to neznamená, že by nesměla odejít! Všichni tě máme moc rádi. Nikdy ses ale nechovala tak jako teď!“

Podíval se jí zpříma do očí a Nikki uhnula pohledem. Nemohla mu přece ukázat, že má slzy na krajíčku. Robert měl pravdu. Od začátku sleduje jediný cíl, aby se jí Cassii zzelelo a přišla si pro ni.

„Tak co, mám jí zavolat?“

Neodpovídala.

„Dobře, rozhodla ses sama.“ Otočil se a začal odcházet.

Nikki se ovládla a ze všech sil zavolala:
„Roberte!“

Zastavil se, ale neohlédl.

Seskočila na zem.

Obrátil se a zahleděl se na ni.

Rozběhla se k němu a on ji sevřel do náruče.

„Život jde dál,“ pohladil ji.

Měla chuť ten život poslat někam.

II.

Jedenáctiletá Nikki se snažila překonat ztrátu milovaných osob, Cassie a Johnyho, opravdu usilovně. Když ji Robert tenkrát donutil opustit útočiště v rohu zahrady a o všem si s ní promluvil, rozhodla se zkusit žít dál, jako by se nic nestalo.

A teď se bála toho, jak zareaguje Lucille. Nikki na ni byla tak hrozně zlá! Když spolu v pokoji osaměly, převlékly se a každá ulehla na své lůžko. Po chvílce však Nikki vstala a potichu vylezla za kamarádkou na palandu. Chtěla se omluvit, ale Lucille beze slova nadzvedla pokrývku a počkala, až k ní Nikki vklouzne. Přitisknuty k sobě dlouho ležely mlčky a myslely na totéž. V té chvíli si Nikki uvědomila, že má pořád ještě víc, než si někteří mohou přát. Blízkého přítele, který dokáže odpouštět.

Dokud nepřišla o své dva bratry, nekamarádila se s dětmi zvenku. Bohatě si vystačili sami, nestáli ani o spolužáky ze školy. Ale teď ji to čím dál víc táhlo mezi ty za plotem.

Jednou se s Lucille toulaly poblíž domova, když náhle odkudsi uslyšely hlasitou hudbu.

„Lucille, to je jedna z písniček, na které nás Tina kdysi učila tancovat!“ upozornila ji Nikki a po dlouhé době si zase vzpomněla na svou oblíbenou učitelku tance.

Vydaly se za zvukem. Za rohem objevily partu dětí zhruba ve svém věku. Seděly na cihlové zídce bohatě popsané různými nápisy, mezi sebou malý kazeťák nastavený skoro na maximální hlasitost.

„Teď něco uvidíš,“ řekla tiše Nikki. Přišla před chlapce, který držel rádio na klíně.

„Mohl bys, prosím tě, pustit tuhle písničku od začátku?“

„A proč?“ zeptal se povýšeně. Koukali na holky jako na vetřelce. Lucille se necítila příjemně, a kdyby bylo po jejím, otočila by to k domovu.

Ale Nikki se chtěla předvést. „Něco vám ukážu,“ prohlásila.

Děti na sebe pohlédly, rozhodnost v jejím hlase je přiměla jí vyhovět. Jedno z děvčat pokrčilo

rameny a kývlo. Chlapec přetočil kazetu a stiskl tlačítko.

Dva roky jsem tu skladbu netančila, blesklo Nikki hlavou. Musí to vyjít! Počítala v duchu do čtyř, jak ji to Tina učila, přitáhla ruce k sobě, překřížila je na hrudi, sklopila hlavu, pak ruce prudce rozhodila, hlavu zaklonila a pustila se do jedné ze svých nejoblíbenějších skladeb. Rozveselilo ji, že kroky nezapomněla. Házela očkem po ostatních a s uspokojením viděla, že ji sledují se zájmem.

Skladba skončila. Udýchaná Nikki se uklonila a s úsměvem přijala potlesk. Chlapec s kazetákem seskočil ze zídky a ostatní ho následovali. „Ještě jsem nikoho neviděl tak perfektně tancovat,“ poznamenal. „Jak se jmenuješ?“

Nikki představila sebe i Lucille a děti je vzaly mezi sebe.

„Umíš toho víc?“ zajímalo Nancy, jednu z dívek.

„Asi ano, nevím. Už dva roky jsem vůbec netančila.“

Všichni včetně jí a Lu vylezli opět na zídku.

„A proč?“

Nikki pokrčila rameny. „Nechala jsem toho, když se odstěhovala Tina. Učila mě tancovat asi od pěti let, dokud bydlela v Chicagu, ale před dvěma roky se odstěhovala do Minneapolis, aby pracovala jako choreografka nebo tak něco.“

„Tina?“ zeptala se Nancy a na tváři se jí zračil údiv. „Která Tina?“

„Williamsová,“ odpověděla Nikki překvapeně. „Proč tě to tak zajímá?“

„Protože Tina Williamsová, zpěvačka a choreografka z Chicaga, kde začínala jako učitelka tance malých dětí, se pak odstěhovala do Minneapolisu, kde pracovala jako choreografka, ale potom nahrála desku a teď bydlí v Los Angeles.“

„Vážně?“ vydechla Nikki. „Třeba je to někdo jiný...“

„Pochybuju,“ pronesla Nancy znalecky. „Nezdá se ti ta shoda příliš velká?“

Děti se smály při pohledu na Nikki, zjevně vyvedenou z míry.

„Nevěříš?“ zeptal se jí chlapec s rádiem.

Pokrčila rameny.

„Tak si poslechni tohle.“ Zmáčkl tlačítko, vyndal kazetu, otočil ji, vložil zpět a něco na ní hledal. „Tady to je,“ usmál se spokojeně. „Poslouchej.“

Ozvala se velmi rytmická taneční píseň. Nikki zacukalo nohama. Vtom se ozval ženský hlas a ona sebou pořádně škubla, protože opravdu poznala Tinu.

Když hudba dohrála, chlapec se jí zeptal: „Tak co, líbí?“

„Pusť to ještě jednou,“ zaprosila místo odpovědi. Vyhověl. Po chvíli vydechla: „Nic hezčího jsem v životě neslyšela.“

Nancy vychutnávala převahu, která až do chvíle, než se začali bavit o Tině, patřila Nikki.

„Mám doma její kazetu,“ chlubila se. „Můžu ti ji nahrát, jestli chceš. Nebo si pusť MTV, tam je pořád. Máte doma televizi, ne?“ dodala Nancy,

které připadalo divné, že někdo netuší, že Tina Williamsová je světoznámá zpěvačka.

„Jasně že máme, ale skoro se nekoukáme,“
řekla neurčitě.

„Jak to? A co jste teda děláte?“

„Hrajeme si venku.“

„Celé dny?“

„Někdy málem i noci,“ zasmála se Nikki.

„Vy dvě?“

„My čtyři. Ještě naši dva...“ nedopověděla
Nikki a zahleděla se tázavě na Lucille. Ta uhnula
pohledem.

„Co dva?“ zajímalo chlapce s rádiem.

Nikki bojovala sama se sebou. Má přiznat, že
jsou z děcáku? Nakonec zvítězila hrdost.

„Naši dva kamarádi. My jsme z Morrisonova
dětského domova, víš? No a Freddieho i Johnyho
už adoptovali, tak se teď s Lu touláme samy.“

„Z děcáku?“ řekla Nancy zaraženě.

Nikki se usmála: „Víš, jaká je to výhoda?“

„To teda nevím!“

„Když budu mít ráda nějakého zpěváka nebo zpěvačku, můžou mě adoptovat. Vás ne, máte rodiče.“

„Co je to za nesmysl? Proč by měl někdo slavný adoptovat právě tebe?“ divila se Nancy.

„Tak například Tina mě zná a měla mě ráda.“

„To není důvod.“

„Neříkám, že je to důvod, ale možný to je!“ rozčilila se Nikki. V té chvíli si ještě plně neuvědomila, že vyslovila své nejtajnější přání.

„Nehádejte se,“ zasáhl chlapec s rádiem. „Radši nám, Nikki, ještě zatancuj.“

V domově se Nikki hned vrhla k televizi a u hudby na MTV od toho dne začala trávit spoustu času. Na Robertovi dokonce vyloudila i malý kazeťák. Její život se náhle změnil. Nahrávala, poslouchala muziku, tancovala. Tina se stala její favoritkou. Začala sbírat její fotografie, články a plakáty, nahrávala si videoklipy a podle nich se zdokonalovala v pohybu.

S partou dětí stále chodili ven a Nikki pro ně tancovala. Často se kolem nich vytvářel hlouček

kolemjdoucích, kteří se zájmem sledovali její představení. A ona se činila. Všechno chtěla umět naprosto dokonale. Vždy zapnula v pokoji kazeťák, porota – Lucille vylezla nahoru na palandu, a Nikki se předváděla. Na její zábavný program často chodily i děti z ostatních pokojů. Napodobovala různé zpěváky, tančila na jejich hudbu. Po skončení písničky vždycky pohlédla na Lucille a zeptala se: „Bylo to dobrý?“ Ale odpovídala si sama: „Ten krok ve druhé sloce nevyšel podle mých představ, to by se Tině nelíbilo. Znovu!“

Tinu si vybrala jako náhradu za Cassii, pomáhala jí zapomenout. Teď se upnula k představě, že si ji Tina jednou vezme za vlastní. A když se jí do ruky dostal článek o tom, že Tina má, jako ostatně mnoho dalších slavných osobností, opravdu jednou adopci v úmyslu, nevěřila svým očím. Její sen má šanci se splnit!

„Lucille, moc si přeju, aby si mě Tina opravdu vzala.“

„A co chceš udělat?“

„Musím být nejlepší, úplně nejlepší, aby se o mně začalo mluvit. Začnu soutěžit a tak. A když vyhraju, všude musím upozorňovat na Tinu, že jí vděčím za všechno, co umím. To by bylo, aby za mnou nepřijela!“

Lu na ni hleděla s obdivem.

Pak se zamyslela a dodala: „Viš, proč nikdy nevyšly naše plány na útěk s Johnym?“ Ani nečekala, až Lucille zavrtí hlavou, a pokračovala: „Protože jsem to nechávala na něm. Spoléhala jsem na něj. Ale od teďka se budu ve všem spoléhat jen na sebe. Tak budu mít jistotu, že jsem opravdu udělala to nejlepší...“

Jak řekla, tak udělala. Přihlásila se do jedné z dětských soutěží, inzerovaných na velkých barevných plakátech po celém městě. Do vstupního kola se ale přihlásilo tři sta zájemců.

V Nikki byla malá dušička. Přišla tam s Robertem a Lucille, kteří jí všemožně dodávali odvahy.

„Nikki, budeš skvělá,“ přesvědčoval ji Robert.

„Děláš to pro Tinu,“ šeptala jí Lu.

Však na to také Nikki myslela celou dobu. Tančila jako o život a dostala se až do nejužšího kola – mezi deset nejlepších, kteří měli vystoupit druhý den večer před normálním obecnstvem.

Nikki z toho byla celá pryč: „Lucille, nezvládnou to! Nedokážu se producírovat před plným sálem!“

„Že ne? A jak jinak chceš dokázat, že jsi nejlepší? Celý svět se to přece musí dovědět, a to jde jediné tak, že vystoupíš před lidmi! Mysli na to, že jsi nejlepší! Musíš to přece vzít do vlastních rukou!“

Na tohle Nikki slyšela. „Asi máš pravdu...“

Rozhodla se předvést svou nejoblíbenější skladbu na melodii písničky, kterou zpívala Tina. Pořadí se losovalo. Vytáhla si sedmičku. Svých šest soupeřů, kteří vystoupili před ní, pozorně sledovala ze zákulisí. Měla obrovský strach.

Na pódium vyšla jako ve snu. Bude ze mě Nikki Williamsová, připomněla si. Ponořila se do hudby a následujících pár minut uběhlo jako ve snu. Ani si pořádně neuvědomila, jak se ocitla zpět v

zákulisí. Publikum řičelo nadšením. Pocítila něčí ruku, jak ji vystrkává zpět na pódium. Vyšla před obecenstvo, znovu se poděkovala a vrátila se dozadu, kde už čekala Lucille.

„Bylas nejlepší, vidíš, jak ti tleskají?“ smála se nadšeně.

Nikki mlčela a nevypadala nijak vesele.

„Tak povídej! Jaké to bylo poprvé?“

„Já ti ani nevím.“

„Jak to – nevíš?“

„No – já jsem to nevnímala. Jako... jako bych to ani nebyla já, úplně jsem měla pocit, že sedím mezi diváky a pozoruju vystoupení jiné Nikki, Nikki Williamsově...“

Lu ji vzala okolo ramen. „Ještě odtancují tři poslední a pak už bude vyhlášení výsledků. Já jsem tak nervózní, jako kdyby šlo o mně!“

Kdyby mě tak mohla vidět Cassie, povzdechla si v duchu Nikki, když seděli s Robertem a Lucille u malého stolku v baru u zmrzlinového poháru. Výsledky vyhlásí až za půl hodiny, nějak museli tu dobu strávit.

Vzpomněla si na staré sliby z dětství. Všechno se zdálo tak jednoduché! Bláhově věřila, že ji Cassie nikdy neopustí, stejně jako že se nerozejdou s klukama. Živě si vybavila jejich dávný rozhovor...

...Nikki a Lu měly krátce před osmými narozeninami a jen pár měsíců je dělilo od odjezdu Freddieho, o čemž však tenkrát ještě neměli ani tušení. Seděli v pokoji chlapců na spodní posteli palandy, přes kterou byla přehozená deka, a hráli si na vesmírný koráb.

„Hoří!“ vykřikl tenkrát desetiletý Johny. „Zachraň se kdo můžeš!“ strhl deku a vyskočil ven. Ostatní ho o překot následovali. Chvíli se váleli na zemi v dece, ale vtom Johny najednou zvažněl a řekl: „Jak by to asi dopadlo, kdyby třeba náš dům vyhořel a neměli by nás na dlouhou dobu kde ubytovat? Museli by si nás rozebrat vychovatelé a personál. Přece bychom se nenechali rozdělit?“ Podíval se na všechny a zastavil se pohledem na Nikki.

Ta pohotově odpověděla: „Nikdy se rozdělit nenecháme!“

Johny se pousmál a s výrazem životem protřelého dospělého pronesl: „Cassie by si vzala jen tebe. Copak by mohla uživit tolik dětí?“

Nikki zahlédla Lucillin vyděšený pohled a řekla pevně: „Cassie by nás přece nikdy nerozdělila.“

Ale Johny trval na svém: „Co kdyby vážně měla peníze jen na jednoho? Pro koho by ses rozhodla, pro nás, nebo pro Cassii?“

To ovšem byla rána pod pás.

Johny, Freddie a Lu napjatě očekávali odpověď. Nadechla se a prohlásila: „To je blbá otázka, nebudu na ni odpovídat.“

Spatřila smutné Lucilliny oči a přečetla v nich, co si myslí, přestože Lu dosud mlčela. I Johny zahlédl Lucillin pohled a bylo mu vše jasné. Řekl: „Nikki, kdybychom chtěli zůstat pohromadě, museli bychom všichni čtyři utéct, aby nás nenašli, a bez tebe by to nešlo.“ Odmlčel se a pak dodal něco, co Nikki velice ranilo: „My tě potřebujeme, ale Cassie ne.“

Nikki sklopila hlavu: „Jenže já potřebuju i ji i vás.“

Po zbytek dne chodila velice zamyšleně. Když večer Lucille usnula, Nikki vstala a potichu došla ke Cassiiným dveřím. Zaklepala a vešla dovnitř. Dívala se na ni velikýma hnědýma uplakanýma očima. Cassie vstala od stolu a přitiskla ji k sobě.

Nikki se opatrně, ale přitom naléhavě zeptala: „Víš, kdyby se něco stalo, třeba by to tady shořelo a vy byste nás museli rozdat lidem a některý z nás si nechat, koho by sis vzala ty?“ Její oči byly plné úzkosti i naděje zároveň.

Cassie se nad tím, čím vším se takové dítě může zabývat, smutně pousmála. „Nikki, proč se trápíš přemýšlením o takových věcech?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděla Nikki. „Ale řekni, co bys dělala, kdybys na nějakou dobu musela vzít domů pár dětí, kdyby to Robert nařídil a ty bys přitom měla peníze jenom na jedno. Koho by sis vzala?“ trvala na svém holčička.

„No,“ napínala ji Cassie, která přistoupila na její hru. „Tebe bych si vzala určitě.“ Viděla však, že

Nikki tahle odpověď příliš neuspokojuje. „Říkáš, že bych měla peníze jenom na jedno?“ ujistila se.

„Jo, jenom na jedno.“

„Ty bys asi nechtěla, abych tě rozdělila s Lucille, vid’?“

Zavrtěla hlavou a řekla: „A co Johny a Freddie? Nechala bys je jít?“

Cassie se zasmála. „Ty jsi malá a hloupá. Kdyby se náhodou něco takového, co popisuješ, stalo, nebyl by problém vzít si vás na ‘nějakou dobu’ všechny čtyři. Ale museli byste se obejít bez zmrzliny a čokolády...“

Nikki se nechápavě pousmála a zavrtěla hlavou.

„Na co myslíš?“ zeptal se Robert.

Sklopila oči. „Na Cassii.“

Jak mohla takhle žít?! Dokud doopravdy nebude něčí, nemůže nikomu věřit.

„Vstávejte, už to začne,“ těšila se Lu.

Čekali v zákulisí, kde vládla napjatá atmosféra. Zástupce poroty nechal nastoupit všech deset soutěžících a začal: „Jako třetí se umístil Miguel

Carrera, který tancoval na skladbu Michaela Jacksona!“ Asi desetiletý Mexičánek se rozzářil, když vystoupil před ostatní a obdržel cenu – walkmana Sony – a velký potlesk.

„Stříbrnou pozici zaujímá Alice Wasková se skladbou Madonny!“ Zrzavé děvčátko s pihatým obličejíčkem radostně zatleskalo. Získalo pěkný kazeťák.

„A zlato dnes patří novému objevu Chicaga – Nikki Tennettové!“

Když přebírala první cenu – klávesy a v publiku se strhl bouřlivý aplaus, zněla Nikki v hlavě jediná věta: Nejsem Tennettová, ale Williamsová!

Nikki oslavila dvanácté narozeniny. Měla za sebou už několik tanečních soutěží, které vyhrála, dvě z nich dokonce v New Yorku. Začínala být známá, ale ne pod jménem, jaké si přála.

Zároveň se jí do velkých snů stále pletly myšlenky na Cassii. Už to bude rok, co žije bez ní. Nikki upřímně zbožňovala Tinu, tak jako zbožňuje

většina dospívajících své idoly, ale to jí nemohlo plně nahradit lásku k blízkému člověku. Často přemýšlela, jak se za ní dostat, ale nemohla na nic přijít.

Až se jednoho dne stalo neuvěřitelné. Rodiče kamarádky Nancy se rozhodli zajet si na krátkou dovolenou do New Orleansu a Nancy fňukala, že se jí s nimi samotné nechce. Nikki až srdce poskočilo. Jet tak do New Orleansu! Tam přece bydlí Cassie! „Říkala jsem našim, že zůstanu tady,“ pokračovala Nancy, „ale oni trvají na tom, abych jela. Mám si vzít s sebou třeba kamarádku, a tak mě napadlo, nechceš jet se mnou?“ obrátila se přímo k Nikki, „stejně se z domova nikdy nikam nepodíváš,“ dodala.

Nancy si Nikki z neznámého důvodu velmi oblíbila. Ta ji však neměla moc v lásce kvůli povýšenému chování a neustálému zdůrazňování, že ona je z normální rodiny, zatímco Nikki z děcáku. Kdyby šlo o cestu kamkoli jinam, s radostí by tedy odmítla. Ale tuhle příležitost si nemohla nechat ujít. „Pojedu ráda,“ souhlasila.

Nancy se rozzářila, ale vzápětí zapochybovala:
„A pustí tě vůbec?“

„Neboj se, já už Roberta nějak přemluvím,“
odpověděla.

Přemlouvání nebylo snadné, ale z jiného důvodu. Robert Nancy i její rodiče znal, takže okamžitě svolil, aby ji s sebou na dovolenou vzali. Ale nebyl hloupý a tak problém nastal ve chvíli, kdy ho Nikki otevřeně požádala, aby o tom neříkal Cassii.

„A proč to nechceš?“ zeptal se Robert překvapeně. „Mohla by ses třeba u ní zastavit!“

„Já za ní chci zajít,“ přiznala Nikki, protože věděla, že lhát nemá cenu. „Jen nechci, aby to věděla předem...“

„A proč ne?“ nechápal Robert.

„Prostě nechci,“ nedovedla to vysvětlit.
„Prosím, udělej to pro mě. Neříkej jí to.“

Robert rezignovaně pokrčil rameny a nakonec přislíbil.

Nikki byla celá napjatá. Samozřejmě za Cassii zajde. Třeba si to mezitím s manželem rozmysleli

a vezmou si ji za vlastní... Jenže oni vlastně mají dítě! Kolik mu teď může být? Robert říkal, že Cassie odešla ve čtvrtém měsíci, takže něco kolem půl roku.

Svěřila se se svými úmysly Lucille, ale ta protestovala.

„Konečně ses trochu vzpamatovala a zase chceš vše oživovat? To není moc chytré.“

„Lu, pochop to, musím Cassii vidět!“ snažila se ji přesvědčit.

„Ty si nikdy nenecháš nic vymluvit, vid’?“

Usmála se.

Snést vedle sebe neustálou přítomnost panovačné a náladové Nancy nebylo snadné, ale její rodiče na ni byli vždycky moc milí. A nakonec, jedou jenom na týden, takže to nějak vydrží.

Přiletěli do New Orleansu a ubytovali se v pěkném hotelu. Nikki se rozhodla jít za Cassii až poslední večer. Prvních pět dní chodila s Nancy a rodinou po městě, do kina, na večere, ale myslela jenom na svůj plán.

Také přemýšlela, jestli se má svěřit Nancy. Chtěla totiž jít za Cassii až po setmění a nevěděla, jak to udržet pod pokličkou a nepozorovaně zmizet, aniž by je znepokojila. Vycházelo z toho jediné – musí všechno Nancy povědět a požádat, aby ji před rodiči kryla. Seznámily se v hotelu s několika jinými dětmi a Nancy by za nimi mohla jít ten večer sama, ale rodičům by řekly, že jdou spolu.

Nancy se naštěstí ukázala jako kamarádka. Vyslechla si celý příběh, z něhož Nikki vypustila všechno, co šlo, protože ji nechtěla příliš zatahovat do svého soukromí, a ta pak moc ráda slíbila, že ji podrží. Případalo jí to totiž velmi dobrodružné.

Když se Nikki rozloučila a s mapou vyšla do ulic New Orleansu, uvědomila si, jak hrozně je nervózní. Nepomohlo ani zjištění, že nemusí složitě vymýšlet cestu, protože do vilové čtvrti, kde Cassie podle adresy bydlí, musí dojít pěšky za dvacet minut rychlé chůze.

Už když vycházela z hotelu, začínalo se stmívat. Na místo došla už za tmy. Zastavila se před pěknou

vilkou. Tak tady bydlí moje Cassie, pocítila hřejivý pocit u srdce. Vylezla na plot a usadila se na sloupku z cihel.

A vtom ji zahlédla. Skláněla se k dětské židličce, z níž vyndala malou holčičku v široké noční košilce, vzala ji do náručí, políbila a uložila do dětské postýlky...

Nikki měla pocit, že jí někdo vrazil nůž do srdce. Zatočila se jí hlava, takže málem upadla. Zachytila se a přemáhala pláč. Sledovala Cassii, jak se nad postýlkou sklání a něco té malé povídá...

Vybavilo se jí, jak ještě nedávno bývala Cassie u ní, jak za ní večer chodila na pokoj a dávala jí dobrou noc...

Pocítila ostrou nenávist k ní i k tomu dítěti. Věděla, že je to špatné, ale nemohla si pomoci. Naplnil ji pocit bezmoci a lítosti, že Cassii ztratila. Teď už definitivně. Nevydržela a rozplakala se. Vzlykala čím dál nekontrolovaněji, utírala si rukávem slzy, aby vůbec něco viděla. A najednou uslyšela Cassiin hlas: „Nikki!“

Trhla sebou, spatřila ji v okně, zakřičelo to v ní: *Ne! Ne!* Prudce seskočila ze zídky a rozběhla se pryč. *Ne!* Znělo jí v hlavě. *Ne! Ne!* Utíkala pryč neznámými ulicemi neznámého města v neznámém státě. Už doběhla do obchodní čtvrti a blížila se k jejich hotelu. Nechtěla se tam hned vrátit, byla ubrečená a nemohla se takhle před nikým ukázat. Když běžela kolem parku, zalezla mezi keře. Lehla si na tvrdou zem a otrásala se pláčem. Ležela na břichu, kopala nohama a mlátila pěstmi do hlíny. Snažila se přehlušit ten hlas volající: *Nikki, Nikki! NIKKI!*

Vydržela to asi půl hodiny, a pak se začala uklidňovat. Znovu o všem přemýšlela. Cassie patřila k Nikki Tennettové. Jestliže už není Cassie, nemůže existovat ani Nikki Tennettová. Musí se z ní stát Nikki Williamsová. Navždycky. Musí se prostě k Tině dostat.

Rozhodla se, že Cassii napíše. Poslední sbohem, a pak už nikdy. Nikki Williamsová patří k Tině. Nikki Tennettová zemřela dnes v noci.

Bylo půl deváté, ale obchodní dům měl ještě otevřeno. Zašla do papírnictví a koupila dopisní papír, obálku a propisku. Usadila se venku na lavičce a začala psát.

Milá Cassie!

Zarazila se. Jak jí to má vlastně napsat? To, co má na srdci, nemá hlavu ani patu. No, snad to Cassie pochopí. Pokračovala:

Omlouvám se, že jsem dnes před Tebou utekla. Vůbec jsem za Tebou neměla chodit, protože máš svůj vlastní život a já už taky. Přesto jsem ráda, že jsem Tě zase viděla. A jestli mě někdy navštívíš se svou holčičkou, nebudu na ni zlá, protože mi tě odvedla. Budu se o ni starat a budu jí vyprávět, že si lepší mámu nemohla přát. Budu jí mít ráda, protože ji máš ráda ty.

A ještě něco – slibuju ti, že už nikdy nepolezu dolů přes bývalé Johnnyho okno, protože si pamatuju, jak ses zlobila, když jsi to jednou zjistila. Teď se tam nastěhovali malí kluci a ti to nikdy neprozradí, ale já to dělat nebudu.

Chtěla se podepsat Tvoje Nikki, ale pak to zavrhla. Napsala jen *Nikki*.

Psaní vložila do obálky a napsala adresu. Došlo jí, že nemá známku a že musí hodit dopis do schránky přímo u Cassie.

Jak se rozhodla, tak udělala a pak se vrátila do hotelu. Ale než se vydala za Nancy, zašla k telefonu a vytočila číslo dětského domova v Chicagu. Telefon vzal Robert.

„Ahoj, tady Nikki,“ řekla do sluchátka.

„Nikki!“ zvolal radostně Robert. „Chválabohu, jsi v pořádku! Cassie volala, žes tam byla a dívala ses na ni ze zahrady, ale když si tě všimla a zavolala na tebe, s pláčem jsi utekla! Báli jsme se, aby se něco nestalo...“

„Věděla jsem, že ti Cassie zavolá,“ řekla Nikki. „Proto ti volám, že jsem oukej. Ale musím končit, nemám moc peněz. Zítra se uvidíme!“ a položila sluchátko.

Nancy na ni vyjela: „Kdes byla tak dlouho? Trnu tady strachy, co je s tebou!“

Nikki to překvapilo. „Promiň, nedošlo mi, že se budeš bát.“ Opravdu to nečekala. „Nezlob se.“

„Já se nezlobím. Našlas ji?“

Nechtěla lhát. „Ano, našla, ale když se objevila, utekla jsem. Nějak jsem neměla sílu.“

Nancy moudře pokývala hlavou, ale Nikki bylo jasné, že nic nechápe. Nechala to však plavat. Zítra se vrátí do domova a začne skutečně nový život.

„Nepůjdu tam, Roberte, nenut' mě, prosím,“ naléhala.

„Ale Nikki, je to velice prestižní soutěž, sponzorovaná firmami jako je SONY a Pepsi–cola! Bude mít velkou reklamu! Máš šanci vyhrát, proč sis postavila hlavu?“

Pokrčila rameny.

„Nikki...“

„Řekla jsem, že tam nechci.“

„Nikki, po odchodu Cassie ti rozumím čím dál míň. Nejprve chceš všechno vyhrát a být známá po

celém světě, a když už jsi jen krůček od toho, couvneš a odmítáš se čehokoli zúčastnit.“

„Má pro to své důvody,“ zasáhla Lucille, ale hned sklopila hlavu, protože ji Nikki sjela pohledem.

„Důvody?“ chytil se toho Robert. „Nikki, proč máš přede mnou tajnosti? Vždycky jsi mi všechno říkala. Alespoň jsem měl ten pocit.“

Mlčela, ale ne zarytě. Robert poznal, že když bude dorážet ještě chvíli, pravdu se dozví.

„Podívej,“ posadil se na postel a přitáhl si ji k sobě. „Jestli máš problém, třeba ti ho pomůžu vyřešit.“

Stále se dívala do země.

„Myslíš, že nejsi dost dobrá?“

„Spíš naopak,“ utrousila Lucille.

„Naopak? Co tím myslíš?“ mluvil dál k Nikki.

„Posad' se,“ ukázal vedle sebe. Poslechla.

Lucille stála u okna a hleděla ven. „Půjdu na vzduch,“ nadhodila, ale Nikki zasáhla: „Ne, Lu, buď tady, prosím.“

Robert těkal očima po pokoji. Zdi byly plné plakátů, malých, středních i velkých, z nichž se na ně usmívala jedna a táž tvář. Tina Williamsová. Už dávno si všiml, že v ní Nikki našla svůj vzor.

„Je to kvůli Tině,“ řekla tiše.

„Co?“ nepochopil hned.

„Kvůli ní nechci do žádné soutěže.“

„Nikki, mám zato, že právě kvůli ní jsi s tím začala!“

„Jo, ale to bylo před rokem a půl. Teď je všechno jinak.“

„Tomu nerozumím.“

„Roberte, to, co ti povím, je tajemství. Zná ho jen Lucille.“

„Slibuju, že nic neřeknu.“

„Víš, lidi mě na soutěžích už začali poznávat.“

„No a? Tos přece chtěla?!“

„Znali Nikki Tennettovou.“

„No jistě!?“

„Roberte, Tina mě přece naučila tancovat,“ změnila náhle téma.

„Chtěla, abych šla na konkurs. Záleželo jí na mně. Měla mě ráda.“

„Ano, vždycky tě chválila, že jsi nejlepší.“

„No vidíš.“

Nerozuměl ani trochu, ale doufal, že brzy dostane vysvětlení. Nemýlil se. Po krátké přestávce, při níž si zřejmě ujasnila, co chce říct, pokračovala.

„Tina chce mít kromě dětí vlastních i děti adoptované.“

Začínal mít jasno.

„Kdyby mě lidi znali jako Tennettovou a já bych se třeba stala Williamsová...“

Tak odtud vítr fouká! V duchu se zasmál. Její vztah k Tině má zjevně hlubší kořínky, než předpokládal. No, v dětství na ni měla nesporně vliv. Něco ho napadlo, ale nechtěl dát nic najevo. Proto předstíral, že považuje celou záležitost za ukončenou.

„Takže se té soutěže nezúčastníš.“

„Ne.“

„Dobře. Je to tvoje věc. Do ničeho tě nebudu nutit.“

Jakmile za ním zapadly dveře, otočila se Lucille k Nikki: „Myslíš, že s tím něco bude dělat?“

„Mohl by,“ zadívala se zamyšleně na svůj nejoblíbenější plakát. Doufala, že už brzy si nebude muset povídat jen s obrázkem na zdi...

Nikki se hnala ze schodů a nesla před sebou veliký dort, na němž plápolalo třináct svíček. Všichni se bavili, dělali si legraci, po celém domově hrála hudba a blikala světla lampionů a barevných žárovek. Takovou oslavou procházelo každé dítě po dovršení třináctého roku, který se tady obecně považoval za vstup do fáze dospívání.

Nikki zářila radostí. Měla o důvod víc být veselá. Už nějakou dobu měly s Lucille podezření, že Robert něco chystá. Položila dort na dlouhý stůl a za naprostého ticha sfoukla všechny plamínky najednou. Strhl se potlesk a veselé pokřikování roz dováděných dětí. A pak nadešla slavnostní

chvíle: Nikki slíbila, že všem zatancuje. V rozlehlé společenské místnosti upravili část prostoru jako pódium a do druhé rozestavěli židle, sedátka a lavičky.

Dnes tančila opravdu profesionálně. Jak by také ne, když většinu dne trávila nacvičováním. Když se naučila všechny sestavy z Tininých videoklipů, začala si vytvářet choreografii vlastní. Nápadů měla spoustu.

Potlesk vychutnávala jako zaslouženou odměnu. Už jí chyběl. Od toho dne, co se Robert dověděl o jejím přání nechat se adoptovat Tinou, nevstoupila před velké publikum ani jedinkrát. Vrátila se k představením pro své kamarády na ulici, protože bez obecenstva už nechtěla být.

Potom následoval večírek. Děti se bavily a Nikki s Lucille se nenápadně vytratily na zahradu. Sedly si na trávník a okny pozorovaly dění uvnitř.

„Lu, nemyslíš, že jsem moc stará na to, aby mě někdo adoptoval?“

„Myslím, že ne.“

„Podle všeho má Robert v úmyslu Tinu v nejbližší době kontaktovat.“

„Řekla bych, že už to udělal.“

„Myslíš?“

„Musíme ho víc sledovat.“

Nikki vzala kamarádku kolem ramen: „Jenže my musíme vymyslet, kdo adoptuje tebe. Musí to být někdo z Los Angeles, a pokud možno ze stejné čtvrti.“

Lucille se smutně pousmála. Taky už na to myslela. Ten nápad jí ale připadal naprosto nereálný. Uvědomovala si, že když se Nikki opravdu splní sen a půjde k Tině do Kalifornie, zůstane tady úplně sama. Moc to své nejlepší kamarádce přála, i když by pro ni její ztráta znamenala úplný konec. Asi by bez ní umřela. Nedovedla si představit, že se spolu někdy rozejdou. Ještě nikdy se necítila tak ohroženě. Ale snažila se nedat Nikki své obavy najevo. Proto jen stručně poznamenala: „Vidíš to moc růžově.“

Nikki pokrčila rameny. Robertovi naprosto důvěřovala. Měla pocit, že chápe, co by znamenalo

rozdělit Nikki a Lucille – a že tedy hledá adoptivní rodinu i pro ni. Nechtěla však o tomhle přesvědčení mluvit, dokud si tím nebude naprosto jistá.

Ještě chvíli se procházely pod hvězdami a pak se vrátily k ostatním.

Uběhlo šest týdnů. Tentokrát to byl Robert, kdo byl samá tajnost. Tajná korespondence, tajné telefony... Bylo téměř jisté, kdo je záhadná osoba na druhém konci. Naprosto nejasný se však zdál postoj druhé strany. A Robert neprozradil nic.

Nikki s Lucille měly opět domácí vězení. Poslední dobou se příliš bavily a obě několikrát po sobě přinesly ze školy špatné známky. Robert se velmi rozzlobil a ony dostaly podmíněný trest – čtrnáct dní nesmí opustit areál domova a musí se učit, jinak že to bude horší.

První tři dny to jakž takž vydržely, ale pak použily svou osvědčenou cestu přes plot vzadu v zahradě a hurá do ulic. Robert byl touhle dobou krátce po obědě ve své kanceláři, z níž vedla okna na druhou stranu – stejným směrem, jako okna

jejich pokoje, a tak mohly přeběhnout ulici beze strachu, že budou spatřeny nepovolaným okem. Zahnulý za roh a skákaly radostí, že se jim zase povedlo Roberta přelstít.

Honily se po klidné ulici, kopaly do kamínků, všemu se smály.

Vtom Nikki strnula a upřeně se před sebe zadívala. Lucille tím směrem otočila hlavu a ztuhla taky. Nikki zalapala po dechu a pak z ní vyklouzlo jediné slovo: „Tina...“

Necelých dvacet metrů před nimi z tmavomodrého sedanu vystoupila mladá žena s dlouhými vlasy černými jako uhel, čokoládovou pletí a úsměvem na tváři. Vypadala mnohem lépe než v televizi.

Tina se rozhlédla se a zamířila k nim.

Nikki nevěděla, jak zareagovat. Tělo měla jako ochrnuté, nemohla se pohnout.

Došla až k nim. „Nikki,“ usmála se ještě víc a roztáhla náruč.

Až teď v Nikki něco povolilo a vrhla se k ní. „Ty jsi přijela!“

„Jsem ráda, že tě zase vidím. Stýskalo se mi po
mojí malé tanečnici.“

Otočila se k Lu: „Ahoj Lucille, tebe taky ráda
vidím.“

Podaly si ruku a Lucille stydlivě opětovala
úsměv.

„Slyšela jsem, že jste pořád stejně vydařená
dvojka,“ poznamenala Tina.

„Slyšela?“ zeptala se Nikki.

„No –“ zarazila se. „Mluvila jsem před pár dny
s Robertem.“

Nikki nedokázala vyslovit otázku: o mně?
Místo toho řekla jen: „Aha.“

„Dovedete mě k němu?“ zeptala se Tina vesele.
Nastavila ruce, aby se jí obě mohly chytit. Nikki
byla naprosto roztřesená. Tina přijela! Něco se
právě ptala Lucille, ta jí odpovídala, ale Nikki nic
nevnímala. Na rohu ulice se zarazila a skočila jim
do řeči: „Lu, my přece musíme zadem!“

„Copak?“ podivila se Tina.

„My... nemůžeme jít s tebou hlavní bránou, běž dovnitř tamtudy a my na tebe počkáme před vchodem, ano?“

Tina se na ně zkoumavě zahleděla: „Proč se mnou nemůžete jít hlavní bránou?“

Nikki sklopila oči: „My... jsme totiž venku tajně, máme být v areálu domova, jenže jsme měly hroznou chuť se projít... Nepovíš to na nás, že ne? Robert by byl smutný, že ho neposloucháme...“

„A proč neposloucháte?“

Nikki se jí zadívala přímo do očí s nově nabytým sebevědomím: „Copak ty jsi jako malá vždycky poslouchala?“

Usmála se: „Máš pravdu.“ A pak dodala: „Vůbec ses nezměnila, Nikki.“

„A to je dobře nebo špatně?“

Tina jen pokrčila rameny a záhadně se usmívala.

„Tak ahoj u vchodu,“ řekla Nikki.

„A kudy půjdete vy?“ zajímalo Tinu.

„Přes plot, kudy jinudy?“

„Ten je přece vysoký!“

„Za ta léta už člověk má své figle,“ poučila ji Nikki.

Před Robertovou kanceláří se k ní Nikki otočila s prosebným výrazem: „Opravdu to na nás neprozrad', prosím!“

„Já sliby plním,“ řekla a zaklepala na dveře.

Robert otevřel a s Tinou se přivítal jako se starou známou. Nikki se tvářila tak šťastně a zasněně, že ji z toho jen nerad vytrhl.

„Udělalyste pro mě s Lucille něco?“

„Všechno na světě,“ usmála se.

„Fajn, tak se běžte posadit tamhle na lavičku, ať na vás z okna vidím.“

Zatvářila se nespokojeně a už už chtěla něco říct, ale pak pohlédla na Tinu, která ji pozorně sledovala, a povzdechla si: „Tak jo.“

Robert se díval za odcházejícími děvčaty, a když už za sebou zavírala, zavolal: „Nikki!“

„Ano, Roberte?“ vrátila se.

„Není ti nic?“

„Proč?“

„Že jsi hned poslechla...“

Nikki se ušklíbla, zatvářila se utrápeně, shrnula si vlasy přes půlku obličeje a prohlásila: „Abys věděl, jsem hrozně nešťastná.“

Věnovala kratičký pohled Tině a odešla. Robert za chvíli vykoukl z okna: „Tino, vy jste způsobila, že mě Nikki poslouchá na slovo...“ zavrtěl nevěřicně hlavou. „Tváří se tak nešťastně, ani si nesesdla na opěradlo lavičky jako Lucille...“

Tina přistoupila k oknu.

Nikki seděla s bradou podepřenou rukama a prázdně zírala před sebe. Lucille se usadila na opěradlo. Náhle jí sjel zrak na Robertovu kancelář a vykřikla: „Nikki, Tina je v okně!“

Nikki sebou trhla a vyskočila na lavičku tak prudce, že ztratily rovnováhu, převrhly se a s velkým rámusem sletěly do trávy. Nikki se rozesmála: „Lucille, chápeš to vůbec? Tina je tady!“

Tina se u Roberta zdržela něco přes hodinu. Celou tu dobu Nikki hypnotizovala Robertovo okno, jako by čekala, že z něj Tina každou chvíli vypadne a ona ji musí zachytit. Pak se její idol

objevil ve dveřích v doprovodu Roberta. Potřásli si rukou a ona se vydala k děvčatům.

„Máte dovoleno doprovodit mě k autu – s podmínkou, že se hned vrátíte.“

Nikki zazářila, ale neodpustila si poznámku: „Tu vyslovil Robert nebo ty?“

„Co myslíš?“

„Ať už je od koho chce, musí se splnit,“ prohlásila vážně.

„Tak jo.“

„Proč jsi přijela?“ zeptala se Nikki naoko lhostejně. Těšila se, že zaskočena bude muset s pravdou ven. Jenže Tina tuto otázku zjevně čekala.

„Víš, sice vám to měl říct Robert, ale...“

Obě jí visely na rtech.

„Jde o tebe, Lucille,“ obrátila se k blondýnce.

„O mě?“ vyvalila dívka oči a Nikki zalapala po dechu.

„Ano, jedna moje přítelkyně...– ale to je delší historie. Co kdybychom si zašly ještě na zmrzlinu?“

„Měly jsme se hned vrátit,“ řekla Nikki chladně.

„Můžeme Robertovi zavolat z vozu.“

Když se usadily v cukrárně, začala Tina líčit důvod své návštěvy. „Moje přítelkyně měla patnáctiletou dceru. Nějakou dobu se nám Susan zdála divná, ale přisuzovali jsme to pubertě. Ale... před rokem zemřela na předávkování heroinem. Kim i její manžel se zhroutili. Když se po nějaké době trochu sebrali, navrhla jsem jim, že by mohli adoptovat děvče podobného věku, aby tak lépe překonali ztrátu Sue. Souhlasili, a tak jsem jim doporučila váš domov, protože znám pana Morrisona z dob, kdy jsi u mě tancovala, Nikki.“

Ta ji skoro nevnímala. Tušila, že je to jenom část pravdy. Ona ale musí zjistit, jestli Robert Tině pověděl o ní a co ona na to. Třeba je tohle jen hra, napadalo ji, aby pak byla více překvapená. Ale jestliže není a přijde teď o Tinu i o Lucille...!

„Kim i Dennis kývli a hned jsme to začali s Robertem vyjednávat. Přijela jsem ale já, protože Kim je na začátku třetího měsíce rizikového těhotenství a tak dlouhá cesta by jí nemusela prospět.“

Tina se dotkla Nikkiiny ruky: „Co je s tebou, Nikki?“

„Nic,“ řekla suše.

„Něco přece.“

„Opravdu ne.“

„Bojíš se, že ztratíš kamarádku?“

Nikki se neovládla a vyletěla: „A nemám snad důvod?“

Tina se zatvářila záhadně: „Třeba ne.“

„Jak to myslíš?“

„No –“ napínala ji.

„Tino, prosím tě,“ nevydržela to.

„Ty bys třeba mohla...“

„Co?“

Tina se jen usmívala a pobaveně si ji prohlížela.

Nikki vyskočila od stolu. „Já to tady balím. Tohle přece nikam nevede.“

„Ale ale, ty se umíš vztekat. I to ti zůstalo. Nespěchej, máme čas,“ zarazila ji Tina.

„Ty možná. Já ne.“

„Nepovídej. A sedni si.“

Poslední věta už zněla ostřeji, proto Nikki poslechla. Proč si se mnou Tina hraje jako kočka s myší? říkala si v duchu. A nenáviděla ji za to. Nenáviděla i sebe za svou lásku k Tině, která ji zřejmě podstrčí nějaké další kamarádce. Aspoň bude blízko Lucille.

Najednou se se vším smířila. Vždyť na tom nakonec nezáleží.

Vtom uslyšela Tinin hlas: „Myslela jsem, že ty bys mohla být u mě.“

Zvedla hlavu. Mluví k ní? „Cože?“ zeptala se zmateně.

„No, Robert říkal, že... napadlo mě, že bys mohla...“

„Tebe napadlo?“

„Robert to nadhodil a mně se to zdálo jako docela dobrý nápad.“

Nikki znejistěla: „Mluvíme obě o tomtéž?“

„Myslím, že ano.“

„Jako že bys mě...“

„Adoptovala.“

„Adoptovala,“ zopakovala Nikki nevěřičně.

„Aby Nikki mohla zase na jeviště, tedy Nikki Williamsová.“

„Robert ti řekl –“

„Vyprávěl mi všechno, co se událo ode dne, kdy Cassie opustila tenhle domov.“

„Úplně všechno?“

„Ano, Nikki.“

Tina zaplatila a děvčata ji doprovodila k autu.

„Přijedeš brzo?“ zeptala se Nikki.

„Co nejdřív! Doufám, že vás zase nenachytám, jak děláte něco zakázaného!“

Nikki hrozně toužila Tinu obejmout, ale ovládla se. Spokojila se s pouhým zamáváním odjíždějícímu autu.

Když zmizelo za rohem, vrhla se Lucille do náruče. Ta ji k sobě silně přitiskla. Nikki si rozrušením ani nevšimla, že Lucille pláče...

III.

Krásný dům v Los Angeles stál kousek od pobřeží. Nikki byla jako u vytržení, nejvíc ze všeho ji ale nadchla veliká taneční místnost v přízemí se zrcadlem přes celou přední stěnu.

„Tady nacvičuju,“ vysvětlila jí Tina.

Nahoře v patře ukázala Nikki její nový pokoj. Byl třikrát větší než ten v dětském domově.

„Páni, sem bychom se v pohodě vešli všichni čtyři!“ zasmála se Nikki.

„Čtyři?“

„No jasně! Já, Lucille, Johny a Freddie!“

Tina se usmála. „Máma má ranč asi třicet kilometrů odtud. Je tam úžasný klid, jen jediní

sousedé, nejbližší městečko dva kilometry. Na druhém ranči žijí dvě rodiny společně a mají dva kluky; myslím, že jsou jen o rok starší než ty. Je s nimi legrace, jsou to bratřenci, Brian a Tom. Třeba ti pomůžou vyplnit mezeru po tvých kamarádech.“

„Možná,“ poznamenala neurčitě. „Kdy tam zajedeme?“

„Můžeme příští týden.“

„Tvoje máma žije sama?“

„Ne,“ usmála se. „Je tam s ní hospodyně. Nastěhovala se před třemi roky, když se naši rozvedli. Táta zůstal v Chicagu a ona koupila ranč v Kalifornii. Vždycky totiž po nějakém toužila. Koupili ho společně s mými bratry, kteří tam často jezdí, jeden s rodinou, druhý zatím sám. A hospodyně má navíc malého syna. Je mu asi sedm. Je taky rozvedená. Takže se máma nenudí.“

Nikki padl zrak na telefon.

„Můžu zavolat Lucille? Šly bychom se podívat ven.“

„Proč ne?“

Tina sešla do přízemí, zatímco Nikki vytáhla z kapsy lísteček s číslem Lucilliných adoptivních rodičů. Jejich vila stála asi čtvrt hodiny chůze odtud. Telefon zvedla Kim, Lucillina „máma.“ Nikki se představila a poprosila, jestli by mohla mluvit s Lu.

„Ahoj, Nikki!“ uslyšela její radostný hlas.

„Lu, půjdem ven?“

„Hned?“ Slyšela zaváhání.

„No, myslela jsem, že hned, ty nechceš?“

„Povídáme si s Kim a Denisem, jsou hrozně fajn.“

„Takže ven nejdeš?“ protáhla zklamaně.

„To jsem neřekla!“ na to Lucille rychle. „Kde se setkáme? Nebo se mám u tebe stavit? Aspoň zjistím, kde bydlíš!“

„Fajn!“

Až teď si uvědomila nepříjemnou skutečnost, že ani Lucille už nebude její sestra. Už jen kamarádka. Teď je úplně sama. Chvíli o tom uvažovala. Pak se zarazila – jak to sama? Má přece Tinu!

Seběhla ze schodů. „Tino!“

Z místnosti v přízemí se ozvalo: „Copak? Snad ses tam sama nebála?“

„Skoro,“ zasmála se ulehčeně.

„Tak co Lucille?“

„Za chvílku tady bude.“

„Vrať se do šesti, zajdeme si spolu na večeri, ano?“

„Jasně!“

Po chvíli se u vchodu rozdrnčel zvonek.

„To je ona!“ vykřikla Nikki a rozběhla se otevřít. „V šest jsem zpátky!“ zavolala za sebou a zmizela. Venku se přivítaly, jako by se rozloučily před rokem a ne před několika hodinami.

Vyšly před bránu a kráčely po široké ulici lemované palmami a zelenými keři s malými růžovými květy. Šly dlouho, smály se a povídaly si o všem možném. Ve výloze obchodu s pečivem zkontrolovaly svůj vzhled. Nikki bezděky pohlédla na svoje nehty. Už rok si je nekouše. Má je teď pěkně upravené a nalakované.

Zastavily se u stánku se zmrzlinou a dlouho vybíraly, kterou si dát. Potom se dostaly až k pláži.

„Abychom trefily zpátky!“ strachovala se Lu.

„V pohodě, doptáme se,“ uklidnila ji.

„A co když ne?“ nebyla si jistá Lucille.

„Hele,“ prohlásila rázně Nikki a zastoupila kamarádce cestu. „Víš, jak nesnáším tvoje pochybování: Tohle nepůjde, tam se nedostaneme, nepustí nás tam, ztratíme se... Už jsem nás někdy někam nedokázala dostat? Už se ti někdy se mnou stalo, že bychom se ztratily a nevěděly, jak z toho? Tak málo mi věříš?“

Lucille se usmála. „Ne, věřím ti, okay.“ Když viděla, že Nikki neuspokojila, dodala: „Fakticky.“ Ale pak si posteskla: „Stejně, v Chicagu jsme znaly každý kout, zatímco tady...“

„Tady to brzo poznáme taky,“ zahleděla se Nikki soustředěně před sebe. Lucille zvedla hlavu a v dálce i ona spatřila černocho, který na pláži tancoval při kazetáku. Okolo sedělo několik lidí.

„Tancuje skvěle,“ poznamenala Nikki.

„Jako ty.“

„Měla bych víc trénovat.“

„Chceš jít k němu?“

„Ani ne, už bychom to měly otočit.“

Po chvíli Nikki zamyšleně povídá: „Já mám Tinu tak strašně ráda, až z toho mám strach. Jenže pro mě už to není ta Tina z dřívějšíka. Je teď slavná... a známá... a obdivovaná, a vůbec.“

Lucille zavrtěla hlavou: „Já zase nemám ráda, když takhle mluvíš.“

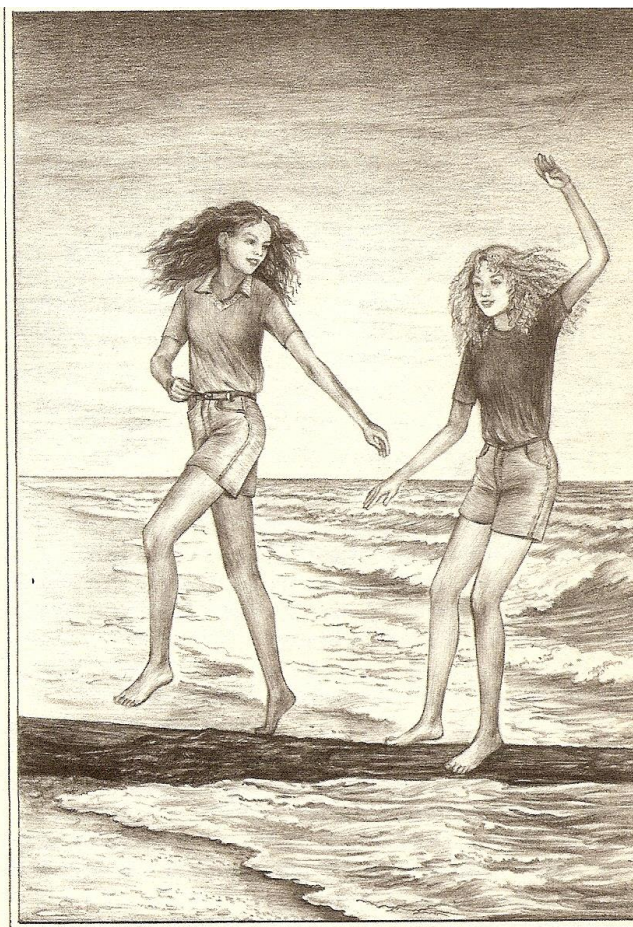
„Hele, dolar!“ vykřikla Nikki, ale kamarádka byla rychlejší, sehnula se a začala utíkat pryč i s kořistí.

„Je můj!“ rozběhla se za ní. Běžely širokými ulicemi do nějaké cizí čtvrti. Najednou Lucille zabrzdila a vyskočila na zídku u parkoviště. Nikki hned za ní, ale Lu už seskakovala na druhé straně. Tam se obě svalily do trávy a smály se, až nemohly popadnout dech.

Vtom si Nikki uvědomila, že má být za dvacet minut doma.

„Tak běžíme, ne?“ navrhla Lu.

„Budeme muset.“

Domů přišla Nikki přesně v šest.

„Tak co, jak se ti líbí Los Angeles?“ zajímalo
Tinu.

„Je tu pěkně.“

„Jenom pěkně?“

„Tak nádherně, jestli to chceš slyšet!“ zasmála se.

„Převlékni se, jdeme se najíst!“

V restauraci, kam je dovezl Tinin řidič, večeřelo několik slavných lidí. S některými se Tina pozdravila a představila jim Nikki. Ta ale byla myšlenkami na pláži; přemýšlela o tom tanečnickovi, a měla velkou chuť tam ještě dnes večer zajít. Podél pláže stály sloupy s osvětlením, třeba tam bude zase.

„Na co myslíš?“ vytrhla ji Tina z představ.

„Co budeme dělat zítra?“ odpověděla otázkou.

„Chtěla bych ti ukázat školu, kam budeš na podzim chodit. A odpoledne chtěli kluci pracovat na nějakém novém singlu. Terry prý objevil něco, co stojí za to.“

Těmi kluky myslila Jimmyho a Terryho, své producenty.

„Nebo máš nějaké zvláštní přání?“ dodala Tina.

„Dopoledne tu školu, ale odpoledne chci pořádně trénovat, teď na to nějak nebyl čas.“

Cestou domů se Nikki rozhodla, že se na pláži opravdu zastaví ještě dnes, ať s Lucille, nebo bez ní. Zavolala jí a ta kupodivu souhlasila. Tina je pustila dost nerada s tím, že ale budou do deseti zpět.

Večerní město vypadalo úplně jinak než zalité sluncem. Leckde hrála hudba, kolem vždy pár lidí, černý tanečník tam však nebyl.

Lucille navrhla, ať si zují boty a jdou mořem. Po sto metrech narazily na velkou dřevěnou kládu ležící zpola na písku a zpola ve vodě. Usadily se na ni. Seděly na tichém místě, poslouchaly šumění vln, hudba a veselí zněly z větší dálky.

„Připadám si tu hrozně cizí,“ řekla Lucille tiše. Z jejího hlasu zazníval smutek.

„Kde?“

„V L. A., v Kalifornii.“

„Nelíbí se ti tu?“

„To ne, ale... je to všechno jiný. Ne město, ale – ty bydlíš jinde, já mám najednou rodiče, a Robert je v Chicagu tak hrozně opuštěný...“

„Není opuštěný, je tam přece plno dětí,“ namítl
Nikki.

„Já vím, ale stejně mám ten pocit. Tobě se tu
líbí?“

„Líbí, moc se mi tu líbí. Jsem šťastná, že jsem s
Tinou. Říkala, že mě seznámí s klukama z ranče
její mámy, já pak s nimi seznámím tebe a zase
budeme čtyřka jako dřív.“

„Nikdy to nebude jako dřív, Nikki.“

„Třeba ne jako dřív, bude to jako teď. Hele,
padá hvězda, přej si něco!“ ukázala Nikki na nebe.
„Co sis přála?“ zajímalo ji.

„Nic, nestihla jsem to.“

„Ach jo, s tebou je práce. Tak co je tvoje
největší přání? Budeme ti ho muset splnit i bez
hvězdy,“ pokrčila Nikki rameny. „Já už totiž
věřím, že je možné všechno na světě, když si
opravdu moc přeješ a když o to opravdu usiluješ.
Přesně tak, jak kdysi řekla Tina: Sny se skutečně
plní, ale nemůžeš jenom tak sedět a čekat, až se o
to někdo postará. Tak řekni, co by sis přála?“

„Přála jsem si mít rodinu a to už se mi splnilo,“
řekla Lucille.

„Fajn,“ usmála se. „Ale určitě si přeješ ještě něco.“

Lucille chvíli přemýšlela, a pak řekla: „Chtěla bych zajet za Robertem do Chicaga.“

„Platí,“ usmála se Nikki. „Zajedem tam hned, jak to bude možné. Tina s tím bude určitě souhlasit. Spokojená?“

Lucille přikývla. Otrhávala přitom lístky z malé větvičky, kterou našla na zemi. Nikki se zvedla a stoupla si na kládu. „Pojď, přejdeme ji!“

Kláda se nebezpečně houkala. Nikki ji přeběhla tam a zpátky.

„Teď ty!“

Lu to udělala taky.

„Teď to přeskáču snožmo!“ vykřikla Nikki a hned to provedla. Lucille s ní. A ještě si přidala: „A teď po jedné noze!“

V jedné chvíli ztratila Lucille rovnováhu, zakolísala a bezděčně se zachytila Nikki, takže obě sletěly. Lu do písku, ale Nikki to nevybrala a

přistála na mělčině. Zmáčela si kratásky a zacákala triko.

„Jé, promiň,“ chichotala se Lu.

„Nesměj se a pomoz mi,“ snažila se tvářit vážně.

Podala jí ruku. Zvedla se z vody. „Jsem jako vodník,“ poznamenala. Připadalo jí to velmi směšné. Lucille se smála taky.

„Co teď?“ zamyslela se Nikki. „To mám jít přes město takhle?“

„Můžeš jít nahá,“ poradila jí nevinně.

Nikki vytáhla vlhké triko z kalhot a pokusila se jím zakrýt mokrý zadek. Lucille se na ni kriticky zadívala a znovu vyprskla smíchy.

Nikki došla trpělivost. Skočila po ní a strhla ji s sebou do vln. „Co to děláš?!“ vykřikla Lu, ale pozdě. Obě přistály na všechny čtyři. „Topím tě!“ Povalila ji na záda, až se nad ní zavřela voda. Když se Lu vynořila, prskala jako kočka. Vytřásla si vodu z uší a vrhla se po Nikki. Chvilí ve vodě dováděly, až na nich nebyla nitka suchá.

„V tomhle domů nemůžu,“ poznamenala Lucille. „To bych to zchytala!“

„Tak se stavíme u nás a půjčím ti něco svého,“ navrhla Nikki. Svlékla si triko, vyždímala ho a zase si ho oblékla. „Brr, je mi zima.“

„Mně taky.“

„Vezmeme to klusem!“ rozběhla se. Lucille za ní. „Dneska máme běhací den,“ poznamenala.

Během se trochu zahřály. Cákalo z nich a každý, kdo je potkal, na ně hleděl jako na blázny. Měly z toho ohromnou legraci.

Když vešly do haly Tinina domu, ozvalo se jim za zády: „Tam ale musí být slejvák!“

Pozdravily a Nikki vysvětlila: „My jsme spadly do moře.“

„Jen tak jste šly po břehu a najednou bum a už jste tam byly, co?“

Lu se zasmála: „To ne...“

Než mohly cokoli objasnit, zahrnala je Tina do koupelny. „Umýt! A hod'te si na sebe něco suchého, nebo nastydnete!“

Lu se rychle převlékla a rozloučila se.

Zbytek večera se Nikki zabydlovala ve svém pokoji. Líbilo se jí tam všechno. O půl jedenácté Tina nakoukla do dveří: „Jdu spát, ty bys měla taky.“

„A můžu k tobě přijít?“

„Ale už v pyžamu!“

„Dobře!“

Rychle si rozestlala, převlékla se a zaklepala na Tininu ložnici. Ozvalo se dále a tak vešla. Svítily jen malá lampička na nočním stolku. Zavřela za sebou a popošla k posteli. Tina se odsunula ke straně: „Pojď ke mně!“

Poslechla. Ale cítila se zvláštně. Takhle občas chodila za Cassii, když byla malá. Musela to dělat tajně. Cassie si nepřála, aby ostatní děti záviděly. Pokaždé jako by chvíle, kdy směla být s Cassii sama, kradla. Teď by to klidně mohla oznámit celému světu. Leží tu vedle Tiny a nemusí s tím dělat žádné tajnosti. Povzdechla si.

„Copak?“ na to Tina.

„Je to – jsem ráda, že můžu – že nemusím...“

Tina trpělivě poslouchala. Nikki nedopověděla, protože nechtěla mluvit o minulosti.

„Tino?“

„Hm?“

Chtěla se zeptat, jestli ji má ráda, ale copak to jde? Nikki má k Tině vytvořen dlouholetý vztah, ale ona ji pořádně zná teprve měsíc. Roky, kdy byla malá, se snad ani nepočítají. Měla toho tolik na srdci. Ale naučila se čekat na správný okamžik, kdy položit otázku, aby dostala takovou odpověď, jakou si přeje. Měla dojem, že teď je na to ještě příliš brzo. Zatím se musí spokojit s osvojením. Teď už to není pouhý sen.

„Když jsi byla malá,“ řekla Tina, zatímco Nikki stále mlčela, „vždycky jsem si říkala, že bych chtěla mít takovou dcerušku.“

„Když jsem byla malá,“ podotkla Nikki, „Cassie taky chtěla mít holčičku jako já.“ Ale radši rychle změnila téma: „Los Angeles je přesně takové, jaké jsem si ho představovala.“

„To znamená?“

„Líbí se mi.“ Vzpoměla si na moře. „Hlavně pobřeží.“

„Bylas i jinde??“

„Vlastně ne,“ uvědomila si. „Tam všude něco předváděli,“ odhrnula přikrývku a klekla si. „Všechno možný, fakt, ale nejlepší byl kluk, co fantasticky tancoval,“ postavila se na konec postele a začala ho předvádět. „Vystihl každý pohyb naprosto přesně a tančil... jako motýl!“

Tina se usmála: „Jde ti to skvěle, akorát neslyším tu hudbu, která tobě zřejmě zní v hlavě.“

„No jo,“ zarazila se. „Já ji vážně slyším!“

Vyskočila a dopadla do kleku: „Už aby bylo zítra! Já bych tak tancovala!“

„Večer budem tančit spolu! Ukážeš mi, co všechno umíš.“

Ale Nikki se nemohla dočkat: „Tino, stejně nejsme unavené, nepůjdem teď spát. Pojd' aspoň chvíli dolů tancovat, prosím!“

„Ne, už je pozdě, však se dočkáš!“

„Tino,“ zaprosila a udělala smutný obličej.

Zavrtěla hlavou. „Lehni si! Čím dřív usneš, tím dřív bude zítra!“

Nikki se zabořila obličejem do peřiny: „Já ale neusnu!“

„Ale usneš!“

Škemrala dál, ale Tina nepovolila.

„Víš co, přines si ze svého pokoje deku, můžeš dnes spát u mně.“

„Fakt?“ zasvítily jí oči. „Už letím!“

„Nepřeraž se!“

Tina zhasla lampičku. Ještě chvíli si povídaly, než se rozhodly, že už se bude doopravdy spát. Ale Nikki ještě dlouho hleděla do stropu a snažila se pochopit, že Tina vedle ní je vážně skutečná...

Soukromá škola, kterou Nikki a Lucille navštěvovaly, byla docela blízko, delší procházkou se tam dalo dojít pěšky, ale přesto měly pro každý případ k dispozici auto s řidičem.

Jedno odpoledne vzala Tina Nikki do svého nahrávacího studia. Představila ji producentům i dalšímu osazenstvu.

Když se vracely zpátky, u domu na ni čekala rozjařená Lucille. „Dnes jsme koupili tomu maličkému bílou postýlku! V rozích má zavěšené roztomilé hračky!“ oznamovala Nikki.

Lucille se totiž na přírůstek do své nové rodiny nesmírně těšila. S Kim a Dennisem, adoptivními rodiči, vycházela dobře, jako ostatně s každým.

„Představ si, už máme úplně zařízený dětský pokojíček se vším všudy!“ zářila spokojeností.

Nikki se usmála. Lu byla vždycky z malých dětí celá pryč. Slíbila, že se zítra zastaví.

Konečně nadešla chvíle, kdy začala Nikki s Tinou tancovat. Nejprve rozcvička a protáhnutí svalů. Nikki svůj velký vzor po očku pozorovala. Tina si svázala vlasy do culíku, aby jí nepřekážely, Nikki to udělala také.

Po rozehřátí pustila Tina hudbu.

„Já se budu chvíli jenom dívat,“ navrhla Nikki.

„Jak chceš.“

Posadila se ke zdi a upřeně ji sledovala. Tina začala jednoduchými kroky a pohyby a postupně je skládala do složitější sestavy. Bylo to precizní.

Nikdy nebudu tancovat jako ona, pomyslela si Nikki. A jako by ji najednou opustilo všechno sebevědomí. Tina se pohybovala tak lehce, tak nenuceně, a přitom bylo vidět, jak se soustředí. Nikki chtěla vyskočit a přidat se, ale odvalu v sobě nenašla. Stále cítila jakýsi ostych, něco neznámého ji svazovalo. A takovou dobu si s Tinou přála zatančit!

„Nesed' v koutě, Nikki,“ zavolala na ni. „Pojď! Přece ses tak těšila!“

Usmála se, ale odmítavě zavrtěla hlavou. Neuměla si vysvětlit, proč má strach předvést, co umí.

Vtom se otevřely dveře, objevila se Tinina hospodyně a posunky jí volala k sobě.

„Hned jsem zpátky,“ řekla Tina a zmizela.

Nikki osaměla s kazetákem. Už na nic nečekala. Vrátila kazetu na začátek a zopakovala všechny pohyby tak, jak to viděla před chvílí u Tiny. Potom

zavřela oči a nechala se vést hudbou. Projela jí bolestná vzpomínka na Cassii a projevila to v pohybech. Tančila vláčně, s větší vážností. Za chvíli ale pochmurné myšlenky zahnala a vžila se tentokrát do Tiny. Její choreografii znala nazpaměť. Po dvaceti minutách pohybu sebou z legrace švihla na zem a vykřikla: „Umírám!“

Myslíla, že v místnosti nikdo není, ale někdo najednou kazeťák vypnul. Zvedla hlavu a spatřila Tinu. Jak to, že si jí až dosud nevšimla?

„Bylo to úžasné, Nikki.“

„Opravdu?“

„Mohla bys docela dobře tancovat s námi.“

„S vámi?“

„Ano, se mnou a mými tanečníky.“

Chvála jí nesmírně lichotila, ale nebyla si sebou jistá.

„Zítřka sem vezmu Keitha a Lynn, ať to posoudí.“

Nikki se vzrušeně posadila: „Myslíš to opravdu vážně?“

„A proč by ne?“

Vyskočila: „To jako že bych s vámi vystupovala?“

„A co jiného?“

„Tino!“ objala ji. „Tino, to přece...opravdu to myslíš vážně?“

„Ale, Nikki,“ zavrtěla hlavou. „Přece bych si v tomhle nedělala legraci.“

Nikki se zarazila: „Ale co když to nedokážu? Vždycky jsem tancovala sama, nikdy ne ve skupině. Nejsem zvyklá dodržovat přesnou choreografii, nemusím ani mezi vás zapadnout!“

„Tak to pojď zkusit se mnou!“

„Ale –“

„Jestli budeš pořád samé ale, budeme tu ještě zítra.“ Vzala ji za ruku: „Jdu něco pustit, zatím se připrav.“

Když se ozvaly první tóny písně, kterou Tina nazpívala asi před rokem – jedné z těch, co měla Nikki nejraději – nejistě se ozvala:

„Počkej...“

Tina vypnula hudbu: „Co je?“

„Já – nevím. Můžeš.“ Ale cítila, že není uvolněná, aby tančila lehce. Znovu zazněla hudba a Tina chtěla začít, ale Nikki se posadila na zem.

„Co se děje?“

Nikki se zadívala do zdi a pokrčila rameny.

„Co se stalo?“ zeptala se už netrpělivě Tina.

Když nedostala žádnou odpověď, řekla zvýšeným hlasem: „Bude tě moc obtěžovat, když mi odpovíš?“

Nikki promluvila do podlahy: „Nevím, co to se mnou je.“

„Ale víš.“

„Nevím. Nemůžu s tebou tancovat.“

„Panebože, a proč ne?“

„Už jsem ti to řekla,“ rozhodila rukama. „Neumím se přizpůsobit, nikdy jsem to nedělala.“

„Ne? Tenkrát v Chicagu jste netančily najednou?“

Pohodila hlavou: „To byly dětské krůčky. To se nedá srovnávat.“

„Tak to prostě zkusíš. Všechno musíš jednou dělat poprvé.“

„Ne. Neumím to.“

A bylo to tady. Nikki si po dlouhé době postavila hlavu. Tím vždy dospělé pořádně vytáčela.

Tina se ale zatím ovládala: „Začneš první a já se po chvíli přidám.“

„To nejde.“ Teď už ustoupit nemohla. Toužila to zkusit, ale moc dlouho váhala. Neuvědomila si však, jak Tinu rozzlobí.

„Takže to nezkusíš,“ řekla naposled.

Zavrtěla hlavou a sklopila oči.

„Máš cos chtěla,“ pronesla Tina mrazivě a odešla.

Nikki se chtělo rozbít nablýskané zrcadlo, z něhož na ni zírala opálená tvář protivné holky.

Je tohle vítězství? Mohla teď začít něco opravdu krásného a ona takhle hloupě svou šanci zahodí. Kolikrát se pro tuhle vlastnost pohádala s Johnym. Nechtěla uznat svou chybu, Johnny také ne. Kdyby je vždycky neusmiřovala Lucille, kdo ví, jak by to dopadalo.

Zklamaně si stáhla gumičku z vlasů a hodila ji do kouta. „Jsem to ale blbá,“ řekla nahlas. Teď by správně měla jít za Tinou, jenže to nejde.

A proč to nejde? zeptala se holka v zrcadle.

Protože to nejde, no! Dupla si.

Jako malá! viděla na té v zrcadle.

Nikki se urazila a utekla do svého pokoje.

Seděla na posteli, nohy skrčené pod bradou a cítila se mizerně.

Kde jsi, Johnny? říkala si. Vždycky jsi za mnou přišel, když jsem se pohádala s Cassíí. Hraješ někde baseball a na mně si ani nevzpomeň, povzdechla si.

Vstala a pustila malou televizi v rohu místnosti. Běžel film o uneseném dítěti, ale právě končil. Z auta vybíhala copatá holčička, naproti ní utíkala mladá žena a se slzami v očích otevírala svou náruč. Dítě do ní vběhlo a šeptalo: „Mami! Maminko!“ a tiskly se k sobě.

Nikki znechuceně obrazovku zhasla. Jak dojemné! Happy end. Lehla si na zem a zavřela oči. Představila si sama sebe na místě té holky a Tinu

místo její mámy. Představovala si, že je taky tak malá, ale najednou se uviděla jako dnes, jak běží k Tině a ta ji objímá a tiskne, šťastná, že Nikki má...

Posadila se a setřela slzu. Vzdor jí úplně přešel. Má to ale hloupou povahu. Takhle se chová třináctiletý člověk?

Sešla dolů. Tina, už převlečená, se také dívala na televizi. Usadila se vedle ní. Chvíli sledovala děj, ale soustředit se nemohla. Zeptala se: „Co ti chtěla hospodyně?“

„Kdy?“ promluvila Tina chladně.

„Když jsi odešla, než... než jsme se pohádaly.“

„Volala máma, chce tě poznat. Pozítří tam máme jet.“

Nikki kývla. Těšila se. Na Tininu maminku, na ranč, ale hlavně na ty dva kluky, které chtěla poznat.

„Budou tam i ti bratřenci?“

„Brian a Tom? Myslím, že ano.“

„Fajn.“

Opět zavládlo ticho.

„Tino, nezlob se, měla jsem trému.“

„Nechci se o tom bavit.“

„Přivedeš zítra Keitha a Lynn?“

„K čemu? Když se jim nepřizpůsobíš?“

„Ale přizpůsobím.“

„Pochybuju.“

„Cože?“ zadívala se na ni nevěřičně.

„Říkám, že pochybuju. Jestli jsi měla trému přede mnou...“

„Uvidíš, že to dokážu!“ narovнала se. „Nikki Williamsová dokáže všechno!“

Když Tina nejevila zájem, naklonila se k ní: „Přivedeš je, vid’? Prosím! Už se to nebude opakovat. Slibuju!“

Tina se pobaveně ušklíbla: „Jak tě můžu vzít mezi profesionály? Myslíš si, že jsou zvědaví na tvoje rozměry? Na tvoje nálady? Co když se zítra zase rozhodneš, že na to nemáš? Všichni jsou nejméně o deset let starší než ty, nemysli si, že se o tebe poperou, jestli budeš jen slabě nad průměr! Teď nemluvím jen o schopnosti tancovat, ale o sebeovládání, disciplíně a vůli spolupracovat. To není jen tancování pro zábavu, to je tvrdá práce!

Radši si pořádně rozmysli, než se pro něco rozhodneš!“

Tak. Teď to Nikki dostala. Sebeovládání, disciplína a vůle spolupracovat, že by jí chyběly? Hloupost. Když bude chtít, půjde to.

„Stačí, když mi budeš věřit,“ řekla.

„Jak, když jsi mě dnes přesvědčila o opaku?“

„Tino, vždyť mě přece znáš!“ vyskočila. „Jedno odpoledne přece nic neznamená!“

„Posad' se,“ stáhla ji Tina zpět. „Měla by sis uvědomit, že v životě často záleží na jediné minutě. V jedné minutě se může někomu zhroutit svět a někdo jiný třeba vyhraje milion. Záleží na tom, jak se předvedeš zítra.“

„Takže mi šanci dáš?“ oddechla si.

„Ale opravdu poslední!“

„Díky!“ vrhla se k ní. „Určitě tě nezklam!“

Nikki se asi posté prohlížela v zrcadle. Chtěla na Tininy tanečnický udělat ten nejlepší dojem. Dnes nebo nikdy. Nemůže nic zkazit. Celé to

tancovala nejméně milionkrát. Sledovala hodinové ručičky, které se nepředstavitelně vlekly.

Trhla sebou, když se otevřely dveře. Vešla Tina s přáteli, které už vlastně znala. Lynn s Tinou dělala napůl choreografii jejich skupiny a některá vystoupení byla zcela v její režii. Byla o něco vyšší než Tina, měla krátce střižené tmavé vlasy a na sobě džíny a triko. Na první pohled od rány, a v očích jí hrály veselé ohníčky. Měla ještě světlejší pleť než Nikki. Tanečník Keith, Tinin dobrý kamarád, měl čokoládovou pleť jako Tina a i on přišel v džínech a v roláku.

V Nikki teď byla malá dušička, ale přesto se snažila chovat nenuceně. Opět si vlasy stáhla do gumičky. Čekala od Tiny povzbuzení, ale ta ji s patrnou skepsí ze včerejška ponechala svému osudu.

A možná že právě tohle Nikki potřebovala. Najednou byla zase plná energie.

Domluvili se na choreografii staré už pár let, kterou Nikki znala naprosto přesně. Tina pustila hudbu a Nikki začala. První minutu ji všichni tři

jen pozorovali. Pohybovala se jistě a s přehledem. S nepatrnou obavou zaregistrovala, když se najednou připojili Keith i Lynn. Ale nejistota, jestli ji společný tanec nebude plést, zmizela velice rychle. Během další půl minuty se přidala i Tina. Tancovali rychle a přesně. Nikki se usilovně soustředila, aby neudělala žádnou chybu.

Hudba dozněla, Keith hlasitě výsknul, Lynn uznale zatleskala. Nikki se předklonila s rukama zaklesnutýma o kolena, aby se vydýchala a hlavně aby se připravila na hodnocení.

„Tobě je třináct, říkáš,“ ověřila si Lynn.

Přikývla.

„Je znát, že máš už od prvních krůčků Tininu školu.“

„Jsi prima!“ plácl ji Keith do zad.

„Vážně,“ dodala Lynn.

„Vždyť jsem vám to říkala,“ přidala se s úsměvem Tina.

Nikki těkala očima z jednoho na druhého. Vezmou ji mezi sebe? Řekla jim Tina o včerejší scéně? Snad ne, jistě by na to naráželi.

„Podle mě je výborná,“ prohlásila Lynn.

„Fajn, Nikki, vítěj mezi nás!“ objal ji Keith a hlasitě se zasmál.

„Teď tě ale čeká tvrdá práce, doufám, že si to uvědomuješ! Musíme tě naučit spoustu nových věcí, odpoledne dorazí ostatní, zkusíme něco pohromadě...“

Lynnina slova doléhala k Nikki jako rajska hudba.

Po rušném odpoledni, kdy je Tina proháněla na parketu, zašla Nikki za Lucille. Chvíli se toulaly po městě a probíraly všechno možné. Večer usínala rozrušená, jednak z představy budoucnosti, kdy se má stát členkou Tininy taneční skupiny, a také vyhlídkou na další den, kdy se setká s její maminkou a také s Brianem a Tomem.

Vyrazily hned ráno. Tina řídila. Za necelou hodinu dorazily na místo. Ranč ležel u soukromé pláže a zabíral docela velikou plochu. O kus dál stál ranč jejich sousedů a jinak se všude kolem rozprostírala jen klidná kalifornská příroda.

Tinina máma jim vyšla naproti. Byla postarší, plnoštíhlá, usměvavá a upravená.

„Ahoj, mami,“ políbila ji Tina na tvář. „Tohle je moje Nikki.“

Tato věta znamenala pro Nikki hrozně moc. Tohle je moje Tina, usmála se na svět, jak nejzářivěji dovedla. Maminka jí podala ruku.

„Vítám tě, Nikki. Budu ráda, když mi budeš říkat Katherine.“

Pozvala je dovnitř. Dům byl prostorný, tak jako ten Tinin v Los Angeles. Nikki se pozorně rozhlížela, zatímco se Tina bavila s Katherine.

Tina si všimla, jak Nikki neustále oknem sleduje sousední ranč. Proto se zeptala: „Mami, jsou Bakerovi kluci doma?“

„Před chvílí jsem je viděla.“

„Nikki by je ráda poznala.“

„Fajn, ať tam zajde!“ Tina se na Nikki tázavě zadívala a ta kývla.

„Tak běž,“ řekla.

„Zatím ahoj,“ rozloučila se a zmizela.

U sousedů už byli informovaní. Otevřela jí paní s melírovanými vlasy, usmála se na ni a prohlásila: „Ty musíš být jedinec Nikki, vid’?“

Kývla, ale to už paní Bakerová volala kamsi do nitra domu: „Briane, Tome! Kde jste! Máte návštěvu!“ Obrátila se k ní: „Pojď dál, hned jsou tady.“

Po chvíli se seshora něco přihrnulo. Ozvaly se dvě rány, jak jeden po druhém sjeli po zábradlí.

„Krucinál, říkala jsem vám snad tisíckrát, že po tom nemáte jezdit, ale jako by do dubu mluvil!“ rozčilovala se paní.

Menší z chlapců, špinavý blondák s kudrnatou hlavou, se otočil za hlasem: „Promiň, mami, nevěděli jsme, že tu ještě stojíš!“

„Ty –“ ohnala se po něm, ale on se smíchem uskočil.

„Teto, my jdeme ven,“ řekl ten druhý, vyšší, štíhlejší tmavovlasý kluk a jemně Nikki postrčil. První chlapec vyšel za nimi.

„Já jsem Brian,“ představil se ten větší. „A tohle je Tom.“

„Nikki.“

„Jo, už nám řekli,“ kývl Tom.

„Doma by nebyl klid,“ vysvětlil Brian. „Teta má uši všude, vid’, brácho,“ zachechtali se oba.

„Sedneme si u moře,“ navrhli jí.

Dověděla se, že oba chodí do školy v Los Angeles, kousek od té jejich. A tak dvakrát denně podstupují hodinovou cestu na motorkách. Nikki uvítali jako spásu, protože kamarádi to k nim mají příliš daleko.

Rychle se dali dohromady, a tak celé dopoledne uběhlo jako voda. Brouzdali bosí mořem a kluci vyprávěli o Kalifornii.

„Tina nás někdy bere do studia, a taky nám vždycky sežene lístky na koncerty a všechny tyhle skvělé události,“ vykládal Brian a shýbal se pro mušle, co se válely všude kolem.

Nikki ho pozorně poslouchala. Byl mnohem živější než bratranec Tom. Když nasbíral plnou hrst mušlí, nasypal si je do kapsy u bermud a vysvětlil: „Až jich budu mít dost, udělám si z nich v pokoji stěny. Základní barva bude světle modrá

s trochou stříbra, tak jako je moře. To se taky nádherně třpytí. A na modrý podklad nalepím všechny tyhle lastury a ulity mořských šneků a úlomky z mořských ježků odshora až dolů!“ oči mu svítily nadšením. „To jsem si vymyslel už loni. Budu to mít jako v podmořském království!“

Když nadešel čas oběda, rozloučili se s tím, že se odpoledne opět sejdou a zajedou třeba do městečka.

Uvnitř domu to krásně vonělo pečeným masem. Nikki zakručelo v břiše. Rozběhla se ke kuchyni a cestou narazila na malého hispánského chlapce, který si hrál s autíčkem. Když ji spatřil, zvedl se a zmizel v kuchyni. Vydala se za ním. U okna uviděla jeho maminku, zdejší hospodyni. Chlapec k ní přiběhl.

„Copak, Danny? Á, slečna Nikki,“ kulatý obličej se jí roztáhl do upřímného úsměvu. „Já jsem Amanda, vítám tě u nás!“ Vzala do ruky utěrku a otevřela troubu: „Danny, můžeš všechny svolat k obědu!“

Tinu s maminkou našla na verandě. Společně se naobědvali – Nikki, Tina, máma, Amanda a plachý Danny, a Nikki potom zase zmizela za novými kamarády.

Tina seděla v taneční místnosti na nízké lavičce zády k zrcadlům a pozorovala, jak ostatní tancují. Nikki, Lynn, Keith a čtyři další se pohybovali rytmicky a sebraně, ale bylo vidět, že to ještě není úplně ono. Tuhle choreografii nacvičovali teprve krátce a bylo třeba vychytat drobné mouchy. Najednou Tina hudbu vypnula a řekla: „Keith, ten poslední pohyb vem trochu plynuleji, ne tak – tak – tak,“ předváděla rukama, co má a nemá dělat, „ale takhle, okay?“

Keith přikývl.

„Sjedeme si to ještě jednou bez hudby,“ prohlásila. „Raz a dva a tři a čtyři, dopředu a dozadu a raz a dva a –“ přestala počítat, když se Nikki srazila s Keithem a oba se hlasitě rozesmáli.

„Co to tam máte?“ ptala se Tina netrpělivě.

„Asi jsem se nehýbala správným tempem,“ vysvětlila Nikki, přemáhající smích.

„Ne, ne, to spíš já jsem moc prudký,“ vrtěl hlavou rozchechtaný Keith.

„Tak jedem znovu!“ zavelela Tina a zase začala počítat. Po chvíli pustila i hudbu, ale všimla si, že se Nikki nepřestává smát a po očku stále pokukuje po Keithovi.

„Nikki, mohla by ses prosím tě přestat rozptylovat a soustředila se na tanec?“ okřikla ji Tina, která se na jedné straně trochu zlobila, ale zároveň už sama bojovala se smíchem, protože Nikki i Keith se nepřestávali legračně šklebit.

„Sjedeme tvůj nástup, Nikki!“

Přikývla. Tina přetočila kazetu a pustila píseň od začátku. Při prvních tónech stála Nikki se sklopenou hlavou a s rukama zkříženýma na hrudi. Vlasy si nechala volně rozpuštěné, splývající po zádech. Když nadešel její čas, předvedla svůj počáteční part opravdu bez chybičky.

Tina je jaksepatří proháněla. Dokud nějakou část nezatancovali zcela bezchybně, nedopřála jim ani chvíli oddechu. Dvě hodiny denně trénovali tanec a další dvě hodiny se mučili ve fitcentru. Nikki cítila, jak tancuje den ze dne lépe a sebejistěji.

Na prvním společném veřejném vystoupení ji publikum přijalo velmi vřele.

Ted' se její život od základů změnil. Byla to dřina, jak Lynn Nikki upozornila hned na počátku, ale moc ji to bavilo. Nehleděla na to, zda vystupují v malé hale nebo na obrovském stadionu, prostě ji těšilo vystupovat před obecenstvem. A Tina byla s Nikki velice spokojená. Přece jen nečekala, že se u publika chytne tak rychle.

Nikki se splnilo další velké přání. Do povědomí veřejnosti se dostala jako „ta malá Williamsová“ či přímo „Nikki Williamsová.“ Nevěděla ani, jestli miluje víc samotný tanec, Tinu, nebo ostatní tanečnický. Snažila se být v jejich přítomnosti co nejvíce a oni se tomu nijak nebránili.

Její svět ale nebyl jenom tanec. Ráda a často jezdila za Katherine na ranč. Seznámila Lucille s Brianem a Tomem a zase z nich byla nerozlučná čtyřka.

Tina měla Nikki upřímně ráda, přestože jí přidělávala – často neúmyslně – dost starostí. Nedokázala totiž jen tak sedět, a tak když zrovna netrénovali, byla venku s kamarády, navštěvovala různé koncerty, aby udržela krok s konkurencí, a také se s oblibou toulala s novými známými z ulice, jak si to navykla už dávno v Chicagu, kde jí Robert nechával velikou volnost. Toulkám, i když je Nikki výrazně omezila, ji Tina přes veškerou snahu odnaučit nedokázala.

Všeho si užívala plnými doušky. Společnosti, přátel, i zábavy. Ale nejšťastnější byla večer, když si s Tinou povídaly. O všem možném, o obyčejných věcech, o ničem podstatném. Přesto to byly nejhezčí chvíle jejího života.

Nikki a Lucille žily v Los Angeles už téměř půl roku. Během prvních dvou měsíců zajely třikrát do Chicaga za Robertem, ale jak si Lucille postupně zvykala v Kalifornii, stýskalo se jí stále méně a po čase ji Robert konečně přesvědčil, že stačí, když si občas zatelefonují.

Navíc si Lucille našla v L. A. svou první lásku. V Tinině nahrávací společnosti natáčela desky chlapecká skupina, která si říkala Tornáda. Když tam jednou Lucille za Nikki přišla, potkala se na chodbě s jejich bubeníkem Mikem, šestnáctiletým sebevědomým chlapcem, který měl tmavé vlasy ostříhané na ježka a hluboce modré oči.

Nikki se nelíbil, říkala, že vypadá jako holčička. ale Lucille okamžitě učaroval. Od té chvíle trvala na srazu vždycky přímo před studiem, aby měla šanci ho zase uvidět.

Vyšlo to. Když se s ním ale na chodbě míjela, jen sklopila oči a rychle zmizela za Nikki.

„Hádej, koho jsem právě potkala!“ vyhrkla, když ji konečně našla.

„Je mi to jasné,“ odtušila kamarádka. „A co bylo?“

„Co by bylo, letěla jsem za tebou,“ odpověděla.

„Pozdravili jste se aspoň?“ zajímalo Nikki.

„Ne, já... To přece nejde, co by si řekl, vždyť mě vůbec nezná...“

Nikki nevěřicně zavrtěla hlavou. „A ono je někde napsaný, že se zdraví jen ti, co se znají?“

Lu pokrčila rameny. „Když já nevím...“

„A co on?“

„Jako co?“

„Podíval se na tebe aspoň?“

„Já nevím, já jsem kolem něj rychle proběhla a...“

„Ty prostě nejsi normální“, prohlásila Nikki. „Pojď, jdeme se seznámit.“ Vzala ji za rukáv a táhla ven.

„Počkej, to přece nejde...“

„Ještě jednou uslyším, že něco nejde, a budou to tvoje poslední slova!“

„Ale jak to chceš udělat?“

„Tak za prvé, znám se s nimi od vidění. Za druhé, vím, ve které místnosti zkoušejí, takže se tam prostě stavíme, že si je jdeme poslechnout.“

Lucille se už neodvážila nic namítat.

Zkušebna Tornád byla o patro níž. Nemělo smysl klepat, protože se zevnitř ozýval hrozný rámus, a tak Nikki prostě vzala za kliku, dřív než Lucille stihla protestovat, a vešly dovnitř. Kluci si jich nejprve nevšimli. Po chvíli však právě Mike, jako by na sobě cítil Lucillin upřený pohled, otočil hlavu ke dveřím a setkal se s jejíma očima. A pak začal bubnovat mnohem divočeji a předvádět se, jako kdyby hrál jenom pro ni. Když skončili, všiml si jich i zpěvák Andy.

„Hej, Nikki!“ zavolal. „Přišla ses podívat, jak má vypadat pořádná muzika?“ dobíral si ji, když přišel k nim.

„Jo, ale asi jsem si spletla dveře,“ oplatila mu stejnou mincí. Pak dodala: „Tohle je moje kamarádka Lucille.“

„Myslím, že už jsme se viděli,“ přikývl Andy a představil se jí. Pak se otočil a zavolal za sebe: „Hej, Miku, vyhrál jsi.“

„Co vyhrál?“ zajímalo Nikki.

Andy se ušklíbl a dobromyslně ji popíchl: „Co je ti do toho, to je mužská záležitost,“ otočil se a zamířil k zesilovačům, aby na nich něco upravil.

Lucille cítila, jak jí do tváří stoupá červeň. To už k nim přišel i Mike a představil se.

„Tak vidíš, Miku,“ prohlásila Nikki, „nakonec jsi vyhrál.“

„Cože, Andy vám to řekl?“ užasl Mike.

„Jasně, proč by to měl tajit? Vždyť přece o nic nejde. Víme všechno!“

„Jaký všechno? Není v tom nic víc než sázka, že se za mnou přijde podívat!“ kývl hlavou směrem k Lucille.

„No vždyť,“ usmála se Nikki. „Však to je taky to všechno!“

Lucille je oba užasle sledovala. Než však stačila něco říct, Nikki prohlásila: „Hele, Tina po mně

ještě něco chtěla, zatím se mějte, ještě se stavím.“

Chtěla odejít, ale Lu ji zarazila: „Půjdu s tebou!“

„Počkej,“ řekl Mike. „Když zůstaneš, předvedeme ti naši nejnovější skladbu!“

Lu zaváhala.

„Jen tu pěkně zůstaň,“ řekla Nikki, „já na tebe stejně teď chvíli nebudu mít čas.“ Už na nic nečekala a zanechala zmatenou kamarádku napospas klukům.

Když si tam pak pro ni trochu znepokojeně přišla, Lucille s nimi vyváděla u mikrofonů a odmítala jít pryč. Nakonec zůstaly obě až do večera.

„To jsem si dala,“ postěžovala si, když se se šťastnou Lucille vracely pěšky domů. „Bolí mě hlava z toho jejich rámusu. Prý pořádná hudba, pch!“ dobírala si kamarádku. „Příště si tam jdi sama!“

To ani nemusela dodávat. Příště totiž Lucille ani nedošla za Nikki, Mike ji odchytil hned u vchodu – předstíraje, že tam stojí jen náhodou – a od toho dne už byly všechny zkoušky věnované jen jí.

Pár dní poté seděly Nikki s Lucille u Macdonalda a dojídaly cheesburger s hranolky.

„Nepřipadáš si někdy stará?“ zeptala se zničehonic Nikki.

„Stará? Jak to myslíš?“

„Myslím na to mít novou rodinu.“

„Ne, ty ano?“

„Nevím. Vlastně – ano, mám dojem, že už nemám právo být dítě.“

„Cože?“ Lucille byla sice na podobné myšlenkové pochody své kamarádky zvyklá, ale tohle bylo něco zcela nového.

„Cítím to tak, víš? Je to tak zvláštní, lidé okolo mě, teda naši vrstevníci, tvrdí, že jim leze rodičovská péče na nervy a snaží se být co nejvíce sami. Prý už jsou dost staří na to, aby měli neustále za patami maminku. Jenže já to cítím přesně naopak. Nevím, asi to není normální, ale byla bych nejradši s Tinou stále, ve dne v noci. Jenom mám strach, že jí to nebude dvakrát milé, tak to radši nepřeháním.“

„Hloupost, Nikki,“ nesouhlasila Lucille. „To není pravda.“

„Co není pravda?“

„Všechno. Tak celkově. O všem moc přemýšlíš. Bude ti čtrnáct, to snad ještě nejsi dospělá, ne?“

„Víš, co je divný?“

„Ne.“

„Že se Johny za celou tu dobu vůbec neozval.“

„Třeba nemohl. Nebo –“

„Nebo nechtěl, jen to dopověz. Proč by nemohl? A navíc – slíbil mi, že si pro mě jednou přijede.“

„Máš divné řeči. Tomu přece nevěříš.“

„Třeba jo!“

Dojedly a vydaly se domů. Aby zapomněla na ponuré myšlenky, strávila Nikki zbytek dne tancováním. Tanec jí vždy pomáhal uniknout z reality.

Nikki se dověděla ohromující novinu. Měl se uspořádat benefiční koncert a výtěžek z něj přijít na konto postižených dětí. K vystupování přizvali samé světoznámé skupiny a zpěváky a uvádět ho

měla *ona!* Koncert pro děti by mělo uvádět dítě, říkali. Líbilo se jí to, ale zároveň se bála. Promluvit neoficiálně jí nedělalo potíže, ale takhle...

Probíhaly horečné přípravy a všichni byli v jednom kole. Lidé od Tininy nahrávací společnosti Nikki fandili. A koncert v jejím životě představoval velevýznamnou událost. Nepřestávala na sobě pracovat. Samým vzrušením téměř nespala a nejedla, proto snadno v oslabení podlehla ošklivé chřipce.

Tinin lékař Rick jí předepsal účinné léky a drželi ji nesmlouvavě v posteli. Což o to, první dny, kdy ji zchvátila horečka, to ještě šlo, ale později... Tina se u ní snažila být, jak nejdéle mohla, ale práce na novém singlu se nedala odložit.

Nikki už ležela pátý den. Po teplotě ani vidu ani slechu a krk už se také zdál skoro vyléčený. Jenže Rick si usmyslel, že bude ležet ještě nejméně tři dny, než dobere všechny léky. Tři dny, když jí už nic není a koncert je na dosah ruky!

Další den už toho na ni bylo moc. „Tina snad nemá srdce! Copak nevidí, jak v posteli trpím“?

Ráno na ni čekalo překvapení. Tina přišla společně s Lynn a donesla jí na podnosu snídani. Nikki se k nim však beze slova otočila zády.

„Ani nám neřekneš dobré ráno?“ oslovila ji Tina.

Nikki zírala do zdi a mlčela.

„Já vím, štvě tě, že poslouchám Ricka a nutím tě ležet,“ pokračovala Tina. Nezlobila se, věděla, že pro Nikki není lehké opustit právě dobytý ráj, byť jen na pár dní.

Ale Nikki to myslela vážně: „Beztak mi dneska zase nic nedovolíš,“ promluvila do stěny.

Lynn stála mlčky a pozorovala jejich dohadování.

„Jo, to máš pravdu,“ přikývla Tina. „Chci, aby ses úplně uzdravila, ne aby se ti nemoc za týden vrátila. Jenže ty to asi nechceš pochopit.“

„Jsem úplně zdravá! Slyšelas mě snad dneska zakašlat? Nebo v noci? Hned jak odejdeš do studia, vylezu přes terasu a půjdu za Lucille! Poběžím celou cestu a u ní vypiju ledovou colu!“

Tina se ještě ovládala: „Nikki, než něco řekneš, přemýšlej trochu.“

„S Lucille si půjdem zaplavat do nekrytého bazénu! A zůstanu ve vodě hodinu! Až úplně zmodrám!“

„Otoč se a vezmi si snídani,“ zaznělo příkřeji.

Ale jak se jednou Nikki přestala kontrolovat, provokovala dál: „Nebudu jíst! Hned jak odejdeš, vezmu si skateboard a pojedu si koupit deset kopečků zmrzliny!“

Teď Tině došla trpělivost: „Chováš se jako malé dítě! Jestli mě nechceš ještě víc naštvat, okamžitě sníš tu snídani!“

Nikki se nehýbala.

„Dobře,“ otočila se Tina a šla pryč. Nikki se rychle obrátila: „Tino...“

„Jestli mi chceš něco říct, dívej se mi u toho do očí.“

Zvedla zrak a snažila se před ostrým pohledem neuhnout.

„Tino, prosím tě, nezlob se...“

Tina se stále tvářila rozzlobeně.

„Vážně nevím, proč jsem to dělala. Nemůžu jen tak koukat na televizi pořád dokola! Za těch pár dní jsem viděla víc filmů než za celý svůj život!“

„Jasně. A proto hned jak odejdu, poletíš za Lucille a pak na zmrzlinu.“

„Řekla jsem to jen tak...“

Posadila se k ní: „Já vím, že se trápíš, ale musíš proto trápit i mě?“

„Už nebudu, nikdy, vážně!“

„To ti tak věřím,“ poznamenala Tina a povzdechla si. Ale pak už zase s úsměvem dodala: „Poslouchej, vidím, že je ti tu opravdu moc smutno, nechceš raději odvézt k našim na ranč? Zavolám mámě, ať si tě vyzvedne, hm?“

Přikývla.

Vydala se k telefonu, ale držela Nikki v posteli výhrůžným pohledem, který naznačoval: Opovaž se vstát! Pak promluvila do sluchátka: „Ahoj, mami, mohla bys prosím tě k sobě vzít Nikki, než se úplně vyléčí? Nemůžu tady tu zatracenou holku nechat samotnou, jak bych ji spustila z dohledu,

nacpala by se zmrzlinou a ledovou colou... Ano, to budeš hodná. Díky, čekáme tě!“

Nikki se mračila: „Měla jsem dojem, že mi věříš.“

„Věřím, to byla jen legrace!“ usmála se Tina. „Měla by ses připravit.“

Lynn jí naznačila, že za ní za chvíli přijde. Pak si sedla na pelest a tvářila se vážně. Nikki se ten pohled nelíbil. Cítila, že něco není v pořádku, že se jí Lynn chystá říct něco, co třeba ani nechce slyšet.

„Poslyš,“ začala, a Nikki si pomyslela: Už je to tady.

„Myslím, že by ti to měl někdo konečně říct. Asi si to neuvědomuješ, ale chováš se jako rozmazlený spratek.“

Nikki ztuhla. Ne, tohle opravdu nechce poslouchat. Ale Lynn se tvářila natolik vážně, že se jí neodvážila skočit do řeči.

„Rozmazlený, sobecký spratek,“ zopakovala Lynn a čekala, jak na to Nikki zareaguje.

Nikki kupodivu mlčela a hleděla do zdi. Měla Lynn ráda, nejradši ze všech lidí ze skupiny, hned

po Tině. A věděla, že Lynn má ráda ji, i když na ni byla dost tvrdá. Ale dosud nikdy s ní tak přísně nemluvila.

„Přemýšlej o tom,“ uzavřela Lynn, když Nikki odmítala komunikovat. Jen neurčitě pohodila hlavou a mlčela.

Lynn se zvedla a odešla.

O jejích slovech sice přemýšlet odmítala, ale vracely se jí jako ozvěna. *Rozmazlený, sobecký spratek*. To je přece hloupost. Má Tinu a všechny ze skupiny moc ráda. Snaží se ze všech sil být tak dobrá jako oni a má pocit, že jí to jde.

Jak se jí ta slova vracela, běhal jí z nich mráz po zádech. Tohle jí ještě nikdo nikdy neřekl. Ani trochu se jí to nelíbilo. Když se však po chvíli objevila Tina, aby ji předala mámě, rázem na příhodu sladce zapomněla.

Na ranči měla mnohem více příležitostí jak nebýt v posteli, přestože Katherine nebylo snadné obelstít. Snadné ne, ale možné ano. Nikki mile překvapilo, když se dovídala, co všechno Tina v

jejím věku prováděla. Nebyla totiž žádný svatoušek.

Hned následující den se Nikki podařilo tajně zmizet těsně před svítáním a s Brianem a Tomem pozorovat u moře východ slunce. Bylo trochu chladno, a ona vyběhla velice nalehko. Odpoledne Nikki předstírala, že usnula, a počkala, až všichni odjedou něco nakoupit do nedalekého městečka. Mysleli si, že tvrdě spí a že se hned tak neprobudí.

A právě s tím Nikki počítala. Jen co za nimi zapadly dveře, vytočila číslo Bakerových, nechala telefon dvakrát zazvonit, položila ho, počítala do deseti, udělala to znovu a zase zavěsila. Na toto domluvené znamení se kluci objevili snad do dvou minut. Zaradovala se. Usadili se na terase, i když foukal studený vítr. A navíc jí kamarádi donesli zmrzlinu. To byla bašta!

Když ji konečně Rick propustil z postelového vězení, skákala radostí. Nechala se strhnout vírem událostí. Toužebně očekávaný koncert se totiž nezadržitelně blížil. Musela dohánět, co kvůli nemoci zameškala, ale protože ji nic nebavilo tak

jako tohle, byla to pro ni hračka. Všechno už měla nejméně stokrát nazkoušené. Nedopřála si ani chvilku odpočinku a nemohla se dočkat. Celý program měla navíc uzavírat vystoupením s Tinou.

Čtyři dny před tou velkou událostí pocítila Nikki jakousi slabost. Nechutnalo jí. Utěšovala se, že je to trémou, která z ní spadne, jakmile vstoupí na jeviště. Odtancuje si své, ale udržovat pozornost po celý večer... Byla to Lucille, kdo objevil, že má Nikki teplotu. A ne zrovna zanedbatelnou.

„Já se na to vykašlu!“ prohlásila Nikki. „Jak je to možný? Vždyť jsem si to odmarodila ani ne před čtrnácti dny!“ Zarazila se. „Myslíš, že jsem tenkrát nebyla ještě doopravdy doléčená?“

„Vypadá to tak.“

„Ale to přece nejde! Musím si honem něco vzít!“

Prohledaly lékárničku, četly návody k užívání, a vybraly malé bílé tabletky, které mají srážet teplotu a ničit viry.

„To bude ono, Lu, nikdo nesmí nic poznat!“ Pro jistotu spolkla hned dvě.

Druhý den se probudila s hroznou bolestí hlavy. Natáhla ruku a zapila připravený prášek. Přinutila se vstát, ale Tině se radši vyhnula. Hlava se jí mohla rozskočit, a tak do sebe hodila ještě utišující tabletku.

Její tělo však bylo nezvyklou kombinací léků ještě více oslabeno. Seděla u okna a dýchala čerstvý vzduch, aby se trochu probrala, když jí někdo zezadu zakryl oči.

„Nikki, vždyť ty celá hoříš!“ uslyšela Tinin hlas.

„To je rozrušením,“ zamumlala, ale Tina si ji obrátila k sobě.

„Oči se ti jen lesknou! Nikki, to je trest za to, žes mě tenkrát nechtěla poslechnout! Přiznej se, leželas u mámy na ranči poctivě?“

Sklopila hlavu: „Párkrát jsem šla tajně ven s Brianem a Tomem.“

„No a teď to máš. Hned zavolám Ricka!“

„Ne, Tino, prosím! Rick mě nepustí uvádět ten koncert!“

„To máš teda pravdu. A já s ním budu jen souhlasit.“

„To mi neuděláš!“ zněl její hlas víc než zoufale.

„Ale ano, Nikki. Aspoň mě příště poslechněš.“

Nikki se nadechla, aby něco odsekla, když do dveří vstoupila Lynn, přivolaná hádkou. Jediný její pohled stačil na to, aby si Nikki vzpomněla na její ostrá slova a zkrotla.

„Tak dobře,“ podvolila se. Lynnin povzbudivý úsměv jí byl jen malou útěchou.

Tina hned vytočila číslo lékaře. Nikki se bezvládně nechala prohlédnout. Chovala se jako loutka bez života. Rick konstatoval nový zánět na průduškách. Jestli to tentokrát nevyleží, dostane zápal plic.

Proplakala celou noc. Nic v životě nemá cenu. A Tině taky moc radosti nepřináší.

Tisková zpráva o její náhlé nemoci oblétla celé Státy. Mezi lidmi to vyvolalo obrovský smutek. Koncert měl být přenášen třemi největšími televizními společnostmi a ty se proti návrhu, že Nikki někdo nahradí, ostře postavily. Diváci si

přejí malou Williamsovou, ať tedy pořadatelé koncert o pár dní odloží!

Copak je to tak snadné? odporovali zase oni. Všechno je připraveno! Změnou termínu přijdou o strašnou spoustu dolarů!

„Vidíš, jak se o tebe perou?“ snažila se Lucille nešťastnou kamarádku povzbudit.

„Kdyby nedělala problémy Tina, klidně bych zítra mohla vystoupit. Proč to nechce pochopit?!“ zlobila se, jakoby nevnímala, že malátnost jí ani nedovolí sledovat televizi.

Nakonec se stalo neuvěřitelné. Firma Pepsi–cola se finanční škody vzniklé odložením akce zavázala nahradit a byl určen nový termín koncertu za čtrnáct dní.

Poté, co jí Tina tuto senzační novinku oznámila, Nikki jen nevěřičně kroutila hlavou. Usmívala se a přitom si utírala slzy. Ještě nikdy nebyla tak vzornou pacientkou jako tentokrát. A koncert stál za to – pro postižené děti se vybrala pořádná suma peněz.

Nikki byla u Tiny opravdu moc šťastná. Uvědomovala si, že jí některými věcmi přidělová zbytečné starosti, a tak se snažila být co nejhodnější, i když to pro ni někdy vůbec nebylo snadné. Na rozdíl od Cassie Tině nikdy nelhala. Nebo jen velice výjimečně. Dávno pochopila, že lhaním by jen riskovala ztrátu její důvěry.

Snažila se být co nejlepší i ve škole. Vždycky měla dobré známky, ale od osvojení Tinou nosila jenom jedničky a dvojky, aby se za ni nemusela stydět.

Tina také svého rozhodnutí Nikki adoptovat nikdy nelitovala. Věděla, jak moc ji děvčátko potřebuje, a cítila, že ta potřeba je vzájemná. Nikki jí ukázala, že v životě nejde jen o kariéru a úspěchy v showbusinessu. Měla navíc jakousi vnitřní sílu, s níž uměla přesvědčit ostatní, že je možné udělat cokoli na světě. Zdálo se, že nemá z ničeho strach, dokáže se pustit do čehokoli a vždycky vše dotáhnout do úspěšného konce.

Jak šel čas, Nikki trávila stále více času na ranči u Katherine. V Brianovi a Tomovi tak trochu hledala své ztracené bratry, na něž myslela čím dál častěji. Hlavně na Johnyho, a proto více tíhla k Brianovi, který jí ho trochu připomínal. Prakticky každé odpoledne, kdy svítlo slunce na azurově modré obloze, trávili po škole surfováním.

Jednoho dne se Tina rozhodla, že pojedou na ranč spolu, zůstanou pár dní a ona si od práce ve studiu zase jednou pořádně odpočine. Počasí jim ale bohužel nepřálo. Obloha se zatáhla a každou chvíli hustě přšelo. Tina si četla nebo si povídala s maminkou a Nikki se potulovala venku s klukama. A tak když Tině telefonovali, že je něco v nepořádku s novou nahrávkou a potřebují ji v Los Angeles, ani se moc nezlobila.

Nikki slíbila, že se vrátí příští den s Brianem na motorce.

Kluci ji přemlouvali, ať jedou surfovat na moře, ale Tina to v takovém počasí nikdy nechtěla dovolit, protože to může být nebezpečné. Když odjela, začali kluci znovu s přemlouváním. Tvrдили,

že se Tina nemusí nic dozvědět a tak dále. Nikki se už dlouho držela zpátky a nic podobného neprovedla. Měla strach, že se vše prozradí, ale kluci do ní hučeli tak dlouho, až nakonec podlehla.

Převlékla se, vzala prkno a vyběhla za nimi. Katherine se měla vrátit až k večeru, protože šla někam na návštěvu, mají tedy celé odpoledne jenom pro sebe. Jako na povel utichl déšť, ale stále vál silný vítr. Se smíchem se rozběhli po promoklém písku naproti vlnám. Hodili surf na vodu téměř zároveň, skočili na něj, ulehli na břicho a pádlovali vstříc oceánu. Dál od břehu prudce naskočili a už letěli šílenou rychlostí proti větru.

Nikki, která surfovala teprve půl roku, měla za těchto podmínek větší potíže udržet rovnováhu. Do vody ji to smetlo každou chvíli.

„Jsi moc vpředu, couvni si trošku!“ hulákal na ni Brian, aby přehlušil bouřící oceán. Udělala krok dozadu, ale srazila se s vlnou a letěla dolů.

„Musíš počkat, až najedeš na vlnu, posuň se teprve, když se dostaneš za místo, kde se láme!“ radil Tom.

Konečně to zvládla, ale nejela moc jistě.

„Když padáš, rychle si lehni na břicho a najed' na vlnu, pak se zase postavíš!“ Oba jí pomáhali jak mohli, i když jejich rady byly amatérské.

Bylo to úžasné. Projížděli jedním tunelem za druhým a smáli se. Co je na tom nebezpečného? Když si dávají pozor, nemůže se nic stát.

Vtom Nikki uslyšela, jak ji někdo volá. Obrátila surf a opravdu. Na břehu stála Tina. Co tady dělá? polekala se Nikki. Už ji spatřili i kluci. Rozjeli se ke břehu. Tina se tvářila velice rozzlobeně.

Nikki k ní dorazila jako první. „Tino, viš, já...“

Uslyšela za sebou šplouchnutí a vedle ní se vynořil Brian: „Tino, nezlob se na Nikki, za to můžeme my dva, to my ji přemluvili, ona vážně nechtěla porušit slib!“

Tina se mračila: „Nechtěla, ale porušila!“

Už dorazil i Tom: „Prosím tě, nezlob se, Nikki za to –“

„To už jsem slyšela,“ zarazila ho. „Klusej domů,“ přikázala jí. „A vy dva taky!“

Rozloučili se a vydali se opačným směrem.

„Jak to, že jsi tady?“ zeptala se Nikki opatrně.

„Nečekalas' mě, co? Kazím ti plány!“

„Vždyť to není tak nebezpečné, když není bouřka...“ zkusila to Nikki.

„Já tě snad přerazím,“ procedila Tina mezi zuby a Nikki včas uhnula. „Ten problém ve studiu vyřešili dřív, než jsem dorazila. Byla bych tam zbytečná. Tak jsem jela zpátky, aby ti tu nebylo smutno,“ řekla Tina vyčítavě.

Nikki se na ni omluvně zadívala.

Tina čekala, co řekne.

„Tak já už to teda neudělám,“ dodala Nikki.
„Ale fakt jsem si myslela...“

„Tak příště použivej hlavu a ne koleno,“ poradila jí Tina. A mazej se usušit. Nebo zavolám Ricka...

„Ne, Ricka ne,“ zavrtěla hlavou Nikki.

Tině zacukaly koutky. „Tak ať už tě tu nevidím!“

Nikki se vděčně usmála a rozběhla se uklidit surf. Měla chuť si sama dát pár facek za to, že nedokázala klukům odolat.

V pokoji se rozdrnčel telefon. Nikki ho zvedla.

„To jsi ty, Nikki?“ Kamarádčin hlas zněl nezvykle nervózně a rozrušeně.

„Ano, Lu, stalo se něco?“

„To víš, že jo!“ vyhrkla. „Narodil se mi bráška! Všichni jsme z toho celí pryč!“

Při slově *bráška* pocítila Nikki nejasnou slabost. Ovládla se však a řekla: „Blahopřeju, jak se jmenuje?“

„No, víš, nemohla jsem s tím nic dělat, vybrali to jméno už před mým příchodem...“

„Tak mě nenapínej!“

„Dali mu jméno... Johny.“

„Jo tak,“ zašklebila se na telefon a podivná slabost ještě zesílila.

„Je to hloupý, já vím...“

„To nevádí, Lu, hlavně že máte radost!“ řekla upřímně.

„A jakou! Váží přes čtyři kila! Bude to silák. A má hrozně velké oči. Před chvílí jsme je byli s

Dennisem navštívit v nemocnici. Pozítří jdou oba domů!“

„Vyříd' Kim, že gratuluju.“

„Jo, ona je z... Johnnyho... celá pryč –“

Lucille správně vycítila, jak bude Nikki na tohle jméno reagovat. Vzpomínku na svou dětskou lásku se jí sice podařilo zatlačit do pozadí, ale ne pohřbít. Na to byla příliš živá.

Ach, z Johnnyho je teď zřejmě baseballový šampion. Jestlipak ví, že Nikki začíná být slavná? Pravděpodobně ano. Myslí na svůj slib, že se pro ni vrátí a utečou spolu? Ostatně, proč by teď utíkala. Má přece všechno, co si kdy přála...

Další koncert s křtem Tininy nové desky se konal v San Francisku. Nikki se na něj hrozně těšila. Když nadešel den D, stála sama uprostřed prázdné, dřevem obložené chodby v zadní části velkého stadionu, který se pozvolna zaplňoval lidmi. Pokukovala po nich a jako vždy se nemohla dočkat, až před ně s Tinou předstoupí. Měly už za sebou generálku, zkoušku zvuku i osvětlení

a všechno bylo v pořádku. Tina odešla ještě něco zařídit a Nikki si dlouhou chvíli krátila bloumáním po zákulisí.

Otevřela jedny dveře a ocitla se v maskérně.

„Ahoj, Nikki,“ pozdravil ji na ježka ostríhaný muž s malýma očima, umělecký maskér Bob.

„Ahoj,“ odpověděla. Objevila krabici s parukami, zastrčenou v koutě vedle skříně.

„Můžu si je vyzkoušet?“ zeptala se vzrušeně.

„Jo, v klidu.“

„Díky.“

Kudrnatá zrzavá paruka se jí líbila, ale nebylo to ono. Zasmála se, když si zkusila jednu s rovnými hnědými vlasy, sahajícími jí skoro po kolena. Nejvíce jí slušela bohatá blond hříva. A vtom ji něco napadlo.

„Ty – Bobe, mohl bys mi ji připevnit?“

„Jo, jen tohle dodělám,“ zašrouboval nějakou lahvičku.

Paruka naprosto změnila její vizáž. „Já bych se nepoznala,“ zkonstatovala nadšeně.

„Jo, změnil to.“

„Můžu si ji na chvíli půjčit?“

Jo, můžeš, odpověděla si v duchu a vzápětí jí to potvrdil: „Jo, můžeš.“

Usmála se. „Tak já jdu,“ otočila se.

Vyšla ven zadním vchodem. Zatím se nepřevlékla do černého oblečení, v němž budou vystupovat. Do koncertu zbývaly celé dvě hodiny. Posadila se na zábradlí nedaleko vchodu a rozhlížela se. Všimla si, že se k ní blíží tři asi šestnáctiletí kluci a světlovlasá holka.

„Čau,“ pozdravil ji vysoký černovlasý kluk, zatímco ostatní se líně opřeli o zábradlí.

„Čau,“ odpověděla překvapeně. „My se známe?“

„Ne, vadí to?“ odpověděl.

Nikki si vzpomněla, jak kdysi řekla Lucille: *Ono je někde napsaný, že se můžou zdravít jenom lidi, co se znají?*

„Dáš si?“ nabídl jí čerstvě otevřenou krabičku.

„Díky, nekouřím.“

„Jsi tu sama?“ zajímalo ho.

„Jo,“ přikývla.

„A nenudíš se?“ promluvil další kluk, který měl celou tvář posetou pihami.

„Vůbec ne,“ usmála se.

„Já jsem Jordan,“ představil se vysoký kluk. „A ty?“

„Vikki,“ odpověděla.

Ostatní nepovažovali za nutné svá jména prozradit.

„Bude to vodvaz,“ poznamenal Jordan.

„Řek’ sem doma, že přijdu ráno, a málem mi vystrojili funus, člověče,“ zavrtěl hlavou pihovatý kluk.

„Jo, naši by mě taky furt vodili za ručičku,“ přikývl Jordan.

„Dospělí se moc staraj’,“ přidala se dívka.

„Někdy se člověk tý jejich lásky nemůže zbavit.“

Nikki–Vikki mlčela. Podle jejího názoru se dospělí vůbec nestarají dostatečně, ale nechtěla jim ho nutit.

„Hele, ty si moc nestěžuj,“ obrátil se na nespokojenou dívku Jordan. „Je vás pět, ale moji staří se zmožili jen na mě, a tak na mě soustředili tu

svou příšernou péči. Co je proti tomu pětinaová dávka, jakou dostáváš ty!“

„Tak pozor,“ ohradila se prudce. „Jenže jsem nejmladší. Všichni už dávno z domu vypadli, takže buď zticha. Jsme na tom úplně stejně.“

Jordan se zadíval na zamlklou Nikki a zeptal se konverzačním tónem: „Tobě neleze rodičovská péče na mozek?“

Nikki se usmála, ale neodpověděla.

„Leze nebo ne?“ dorážel na ni, protože bral její mlčení jako výzvu. „Kolik ti je vlastně let?“

„Čtrnáct.“

„V tomhle věku zdrhla ségra z domova,“ řekla dívka.

„Já nemám rodiče. Jsem... jsme s Nikki Williamsovou dvojčata.“

„Těší mě, Robinson Crusoe,“ zašklebil se Jordan.

„Přísahám.“

„Kecáš.“

Pokřčila rameny a záhadně se usmála.

Dívka si ji změřila pohledem: „Hele, možná že se jí podobáš, ale to by se o tom něco vědělo.“

„Objevíli mě teprve nedávno v jednom děcáku v Texasu,“ prohodila ledabyle.

„Co slovo, to blbost,“ na to Jordan.

„Nevěříte? Přesvědčím vás,“ řekla jako by nic.

„Jak?“

„Dostanu vás dovnitř zadem úplně pod pódium. Uvidíte, že mě strážní u vchodu bez problémů pustí, protože vědí, kdo jsem.“

„Dobrá,“ začalo je to zajímat. „Jde se.“

„Fajn,“ pokrčila rameny.

Dovedla je k zadnímu vchodu.

„Počkejte tady chvílku.“

Přistoupila k jednomu z bodyguardů, kteří se předtím její paruce smáli, a něco mu zašeptala. Potom ostatním naznačila, ať jdou za ní.

S vytřeštěnými očima prošli dovnitř.

„Hele, ty jsi vážně její dvojče?“ nedůvěřivě si ji změřil Jordan. Začal se k ní přibližovat.

Bezděky couvla. „Vždyť jsi prošel, ne?“

Blýsklo se mu v očích, přiskočil k ní a prudkým pohybem jí strhl paruku.

„Au!“ vykřikla.

„Tak říkáš Vikki, jo?“ zasmál se vítězoslavně.

„Ty jsi Nikki!“ zvolala dívka překvapeně. „Proč jsi to neřekla?“

„Aby byla nějaká legrace, ne?“

Krátce po koncertě se vypravili na letiště ke svému autobusu, kterým jezdili na všechna vystoupení. Byl odstavený na parkovišti, kde stála spousta dalších dálkových linek. Přestože hodiny ukazovaly krátce po půlnoci, tady bylo docela rušno. Všichni se smáli a povídali si. Nikki však stále zněla v hlavě slova těch, s nimiž se seznámila před koncertem.

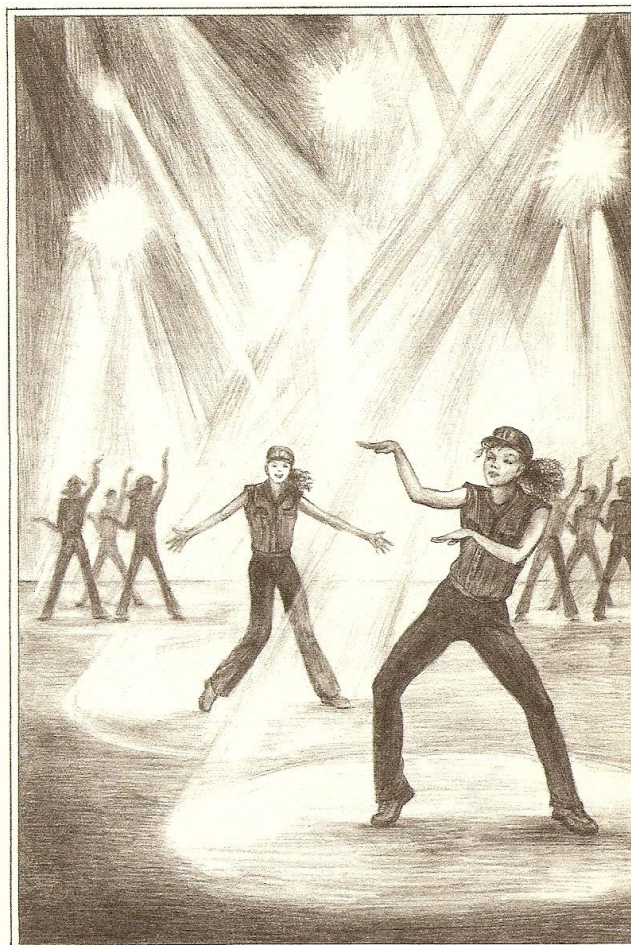
„Dospělí se moc staraj’...“

„Veškerou svou příšernou péči soustředili na mě...“

„Ve čtrnácti zdrhla ségra z domova...“

Copak to je pravda? Je jí čtrnáct, a chtěla by být s Tinou pořád. Znamená to, že není normální?

„Nikki! Trochu života do toho umírání, tváříš se jako po pohřbu,“ vzala ji Tina okolo ramen a přitiskla k sobě. A Nikki na všechno rázem zapomněla.

Pár týdnů poté, co Nikki s velkou slávou oslavila patnácté narozeniny, přinesl Brian zprávu, že se nedaleko Palm Springs koná rockový hudební festival.

„Tak co, jedem tam?“ zářil Brian nadšeně. „Můžeme vás vzít s Tomem na motorky. Začíná se ale až o půlnoci,“ poznamenal.

„Já nemůžu,“ namítla Lucille. „Slíbila jsem, že budu hlídat Cvrčka.“

Cvrček byla přezdívka, kterou malému Johnymu společně vymyslely. Nikki byla proti tomu, aby mu říkaly jménem, a Lu souhlasila.

„A co ty, Nikki?“ zeptal se Brian.

„Já taky nepojedu,“ odpověděla. „Zítra je škola a Tina by určitě nesouhlasila, že budu pryč celou noc. Kdyby byly prázdniny, tak možná...“

Festival ji však nesmírně lákal. Už o něm trochu slyšela, povídalo se, že to bude nevšední zážitek.

„Nikki, no tak,“ řekl Brian. „Podívej, já vím, že sis vzpomněla na to, jak nás tenkrát Tina přistihla při surfování v bouřce...“

„Přesně tak,“ přikývla Nikki.

„Ale tentokrát je to jiné. Prostě zmizíš uprostřed noci a necháš Tině vzkaz, že jsi odešla do školy dřív. Určitě ho najde až ráno – prostě se vrátíme rovnou na začátek vyučování. Nevadí, že budeme v hodině unaveně pospávat, jsme každý v jiné třídě a můžeme říct, že na nás něco leze...“ zazubil se.

Nikki se to zdálo docela logické. Snažila se sama sebe přesvědčit, že se opravdu nemůže nic stát.

„Tak jedeš nebo ne?“ ptal se Brian.

Nakonec přikývla. „Jedu.“

Dohodli se na půl dvanáctou v noci na konci ulice.

Když Nikki v deset ulehla do postele, měla strach, že usne a všechno zaspí. Udržovala se proto v bdělém stavu a „přehrávala“ si jako obvykle dávné příběhy z doby, kdy ještě žila v Chicagu... v domově...

... Kdysi dávno vzala Cassie několik dětí s sebou do parku. Tenkrát sedmiletá Lucille si hrála

se svou nejoblíbenější panenkou, a zatímco se Nikki honila s klukama, postavila panence domeček z větviček, trávy a kamínků. Položila ji dovnitř, klekla si před svůj výtvar a spokojeně vše pozorovala. Její fantazie jela na plné obrátky. Viděla, jak panenka ožila, posadila se ke stolu, je ráda, že má nový dům...

„Lucille, pojď si s námi hrát!“ přiběhli za ní ostatní. „Hrajem na schovku!“

Připojila se k všeobecnému veselí. Domů šli asi za dvě hodiny, kdy už byli všichni k smrti utahaní.

Uprostřed noci se Lucille probudila a pojala ji hrůza. Svou ubohou panenku zapoměla v parku! Určitě ji někdo najde a ona už se s ní nikdy neshledá! Už už se rozplakala, když ji napadlo říct o tom Nikki. Slezla z horní postele a potichu ji vzbudila. Nikki si protřela oči a po vyslechnutí problému jednoduše prohlásila: „Oblíkej se, jdeme pro ni! Jestli ji někdo nevzal večer, ráno to určitě udělá, kdo ví, kdy nás tam Cassie nebo Robert vezmou!“

„Ale...“ ozval se v ní strach.

„Chceš ji zachránit nebo ne?“

„Chci.“

„Tak jdeme.“

Sešly potichu ze schodů. Nikki rozsvítila baterku až v hale. Přes noc zůstával klíč v zámku hlavních dveří a tak potichu odemkla a vzala klíče s sebou: „Bude lepší, když hlavní bránu odemkneme, potomě ji radši nebudeme přelézat,“ zašeptala na vysvětlenou. Venku se jí Lucille pevně chytla za ruku.

„Lu, neboj se, jdeš se mnou!“ uklidňovala ji.

Ale přece jen se daly do běhu, aby to už měly za sebou. Panenku našly zahrabanou pod sutinami domečku. Lucille zajásala a Nikki ji okřikla: „Tiše, nebo nás tu někdo najde!“ Hned si ale uvědomila, že to neměla říkat. Lucille se zase začala bát a křečovitě se k ní tiskla. Všimly si, že na nedaleké lavičce někdo spí – jako by se začínal budit! Rychle pryč! Bez dechu doběhly k hlavní bráně. Zamkly za sebou a vtom se u vchodu do domu rozsvítilo světlo. Spatřily Cassiinu siluetu. Pomalu k ní došly.

Cassie se hrozně zlobila. „Co máte co lítat po nocích? Co kdyby se vám něco stalo? Nemáte rozum! Hlavně ty, Nikki, mě jednou utrápíš!“

Chystala se jim dát jednu za ucho, když vtom Lucille zasáhla: „Cassie, to já jsem chtěla, ať jdeme ven!“

„Ty?“ podivila se.

„Nechala jsem v parku panenku a... bála jsem se, že ji do rána někdo ukradne. Sama bych se pro ni neodvážila, a tak Nikki...“

„Nemohly jste mě probudit? Šla bych s vámi,“ povzdechla si.

„Takže se nezlobíš?“ ujišťovala se Nikki.

„Víš co, ty?!“ zvedla jí bradu, takže se jí musela koukat do očí: „Ty si se mnou moc nehraj. Nebo se jednou neovládnu a udělám z tebe tři takhle malinkaté, které ani nedosáhnou na kliku!“

Nikki sklopila oči a opatrně zopakovala: „Ale nezlobíš se... vid’?“

Nikki se usmála do tmy. Potom jí ale na chvíli úsměv z tváře zmizel. I Cassie často říkala, že ji

trápím. Třeba měla Lynn pravdu, třeba jsem opravdu rozmazlená a sobecká, pomyslela si. Lynn se ale k té scéně už nikdy nevrátila a k Nikki se chovala stále hezky. Ta se však v její přítomnosti od té doby víc kontrolovala. Nechtěla si kázání vyslechnout podruhé.

Na chvíli měla pocit, že by na festival neměla jet. Kdyby na to Tina přišla... raději nedomýšlet. Ale právě proto, že už dlouho neprovedla nic zakázaného, teď odolat nedokázala.

Deset minut před jedenáctou Tina konečně ulehla. Když si byla Nikki jistá, že už spí, vykradla se z postele. Bylo čtvrt na dvanáct. Za okny zářil úplněk. Dostala trochu strach. Co nejtíšeji posbírala věci na převlečení. Jen ať se Tina neprobudí, modlila se, když se vytrácela z pokoje.

Na kousek papíru napsala vzkaz, že odešla do školy trochu dřív – jak jí to poradil Brian. Modlila se, aby ho Tina našla až ráno.

Hoši už čekali. Nasedla na Brianovu motorku, chytila se ho kolem pasu a vyrazili.

Tina se však krátce po půlnoci probudila s nevysvětlitelným pocitem, že něco není v pořádku. Šla se podívat k Nikki do pokoje. Doufala, že ji najde klidně oddychující v posteli a že je to jenom planý poplach.

Jenže nebyl. Zmizela Nikki i její věci do školy. Pak našla lístek se vzkazem. „Zatracená holka!“ ulevila si. Nevěděla, co dělat. Měla hroznou zlost, kterou však postupně vytlačil strach. Nikki zjevně doufala, že vzkaz najde až ráno, takže má v úmyslu být pryč celou noc.

Vrátila se do postele a dál přemýšlela. Měla by někam zavolat? Co když zmizela i Lucille – nechtěla však plašit Kim. Kam tak mohla Nikki jít... Vtom si vzpomněla, že zaslechla něco o hudebním festivalu u Palm Springs. Trochu se jí ulevilo. Určitě jela tam. Měla chuť zavolat k Brianovi a Tomovi, aby si ověřila, jestli jsou také pryč. Mohli totiž jet jedině na motorkách. Nechtěla však lekat jejich rodiče. Stačí, že strach má ona.

Přemýšlela, proč jí Nikki nic neřekla. Určitě se bála, že ji nepustí. Ale tohle prostě dělat nemůže. Až se vrátí, vážně si s ní o tom pohovoří.

Travnatá plocha byla plná lidí. Nikki a kluci zaparkovali motorky nedaleko. Uprostřed polí stálo velké pódium ozářené barevnými reflektory, po stranách se tyčily vysoké reproduktory. Byly téměř dvě hodiny po půlnoci a festival už byl v plném proudu. Hrála skupina, kterou neznali.

Takový koncert Nikki ještě nikdy nezažila. Bylo to vzrušující. Každá kapela odehrála několik písniček, ale nezmizeli v zákulisí, seskočili mezi ostatní a zapojili se do zábavy. Vládla tam taková domácí pohoda. Tancovali, smáli se, a bylo jim dobře.

Kolem čtvrté hodiny ranní Brian prohlásil, že by neměli zapomínat na návrat, aby stihli začátek školy.

„Hele, Briane,“ namítl Tom, „nevím jak ty, ale já teď nemám sílu někam jezdit. Chce se mi spát. Navrhuju trochu si schrupnout a jet zpátky až ráno.“

Sice přijedem do půlky vyučování, ale vymluvíme se, že nám bylo špatně. Mohlo by to projít. Rozhodně mi to přijde míň nebezpečný než teď sedat na motorky.“

I Nikki to připadalo rozumné. Neměla chuť se případně nechat zabít při havárii jen proto, aby nepřišla o začátek vyučování. „Souhlasím,“ prohlásila. „Trochu si odpočineme a vyrazíme za pár hodin,“ dodala a tázavě se podívala na Briana.

Ten pokrčil rameny. Nechtěl na sebe vzít zodpovědnost za to, že je přemluví, a pak se něco opravdu stane. A stejně viděl, jak se Tomovi zavírají oči. „Tak dobře. Jak chcete.“

Poodešli stranou od největšího hluku a uložili se na deku, kterou s sebou prozřetelně vzal Brian. Stulili se k sobě a během dvou minut usnuli.

Když se probudili, s hrůzou zjistili, že je slunce vysoko.

„To snad ne!“ vykřikla Nikki, kterou překvapilo, že ji tentokrát neprobudilo světlo.

„Za hodinu a půl končí vyučování,“
poznámenal suše Tom. „Chci vidět, jak to
stíháme.“

„Panebože,“ ujelo Nikki.

„To stejně nezvládneme,“ zavrtěl hlavou Brian.

„Musíme hned domů!“ shodli se a dali se na
překážkový běh přes spící těla. Nemohli si
uvědomit, kde přesně včera zaparkovali motorky.
Bylo jim divné, že je nemůžou najít. Teprve když
celý prostor třikrát prohledali sem a tam, došlo jim,
že motorky asi někdo odcizil. To byl taky nápad,
nechat je válet někde stranou!

Jak se ale dostanou domů? Rozhlédli se. Stálo
tam jen pár aut, skoro všichni přijeli na motorkách.
Poptávali se lidí, které ovšem museli nejdřív
probudit, zda by je svezli, ale všechna auta byla
údajně plně obsazená. Neměli na vybranou.

„Musíme jet stopem,“ usoudil Brian.

„To jsme to dopracovali,“ povzdechla Nikki a
oprášila si džíny. Chtělo se jí brečet. „Proboha,
Tina!“

„Tak jí zavolej,“ navrhl Tom. „Někdo tu určitě s sebou má mobil.“

Nikki to zvážila, ale zavrtěla hlavou. „Pořád máme šanci vrátit se jakžtakž včas. Ve škole se snad nějak vymluvíme, hlavně ať to nezjistí doma. Snad nebude divné, že se vracím ze školy o trochu později, nebylo by to přece poprvé.“

Vydali se pěšky směrem k dálnici.

Trvalo asi půl hodiny, než je vzal tmavomodrý ford s docela sympatickým vousáčem za volantem. Do Los Angeles dorazili ve tři odpoledne. Nikki však netušila, co se mezitím odehrálo...

Celou noc nedokázala Tina pořádně usnout. Každou chvíli se chodila dívat, jestli se náhodou Nikki nevrátila. Jakmile se rozednilo, vydala se ke škole. Zaparkovala u vchodu a pozorovala děti trousící se dovnitř. Mezi posledními se objevila Lucille. Sama.

Jakmile spatřila Tinino auto, zarazila se a chtěla rychle zmizet uvnitř budovy, ale Tina jí nedopřála

čas. Vystoupila z vozu, kývla, a Lu se k ní velice neochotně vydala.

„Ahoj Tino, co tu děláš?“ snažila se nasadit konverzační tón.

„Kde je Nikki?“ šla Tina rovnou k věci.

„Nikki?“ pokoušela se získat čas.

„Jo, Nikki, taková tmavovlasá dívka, mám za to, že ji znáš!“ řekla Tina podrážděně.

„Řekla jsem jí, aby šla napřed, já jsem se dnes zdržela s Cvrčkem...“

„Lucille, nelži mi,“ Tina se na ni dívala tak pronikavě, až Lu sklopila zrak.

„Já nelžu...“ namítla, ale nedokázala odlepit pohled od střevíců.

„Nikki nebyla celou noc doma,“ pronesla Tina.

„Skutečně?“ hrála Lu překvapenou.

„Nedělej, že o tom nic nevíš.“ Pak ji to přestalo bavit. „Půjdu s tebou dovnitř a uvidíme, jestli už Nikki dorazila.“

Lucille se nezmohla na odpor, a tak Tina brzy zjistila, že Nikkiino místo ve třídě je prázdné.

Vrhla na Lucille zničující pohled a beze slova odešla.

Váhala, jestli má čekat u školy, nebo se vrátit domů. Nakonec se rozhodla pro druhou možnost. Trochu se uklidnila vědomím, že Lucille zřejmě ví, kde Nikki je, a tak to nemůže být tak zlé.

Tohle však Nikki neprojde.

V jednu hodinu se rozjela ke škole zpátky. Spatřila Lucille, jak opatrně vyhlíží a Tině hned bylo jasné, že Nikki vůbec do školy nepřišla. Nastartovala a zlostí i strachy bez sebe se vrátila zpátky domů. Usadila se do křesla k oknu, ale za chvíli ji přemohl osvobozující spánek...

Cvakly dveře. Tina se vytrhla ze sna. Vešla Nikki. Tina mrkla na hodinky: půl čtvrté odpoledne. Vstala z křesla, přistoupila k ní a vrazila jí facku. Nikki se chytila za tvář a sklopila hlavu. Bylo to poprvé, co ji Tina uhodila.

„Můžeš mi vysvětlit, kdes byla? Ráno jsem tě hledala ve škole a vím, že jsi tam vůbec nedorazila.

Taky vím, že jsi odsud odešla už pozdě večer a bylas pryč celou noc.“

Nikki mlčela.

„Čekám!“ zatřásla s ní. „Chci slyšet, kde jsi byla. Ať vím, proč jsem tady málem umřela strachy.“

„Na festivalu u Palm Springs...“ řekla tiše.

„Myslela jsem si to. Tak abys věděla, čtrnáct dní se odtud nehneš. Ani na krok! Seženu ti dozor, ode dneška máš domácí vězení!“

„Ale Tino, čtrnáct dní je hrozně moc...“

„Už jsem řekla.“

Slíbený dozor – podle Nikki bachařka – byla upjatá starší dáma, která ji držela opravdu zkrátka. Málem jí nedovolila ani telefonovat. To by však Nikki přežila, kdyby se nestalo ještě něco jiného.

Tentokrát se Tina rozzlobila doopravdy a téměř s ní nemluvila. První den Nikki vyčkávala a utěšovala se, že to Tinu přejde. Druhý den bylo vše stejné, ale ona stále doufala, že se to zlepší, i když se k ní Tina chovala stejně odtažitě. Udělali si výlet, no a co? Kluci dostali pořádně vynadáno a

na nové motorky si musejí vydělat brigádami, ale všichni jsou v pořádku a navíc slíbili, že už nic takového tajně nepodniknou, takže o co jde?

Hrozně moc postrádala Johnyho. Kdykoli se na ni Cassie v Chicagu zlobila, Johny se od ní nehnul a povzbuzoval ji. Už je to více než čtyři roky, co jej ztratila. Úplně zapomněla, že jeho odchod považovala za zradu. Zůstala jen vzpomínka na nejlepšího kamaráda, který slíbil, že se pro ni jednou vrátí.

Teď ji trápilo, jak se k ní Tina chová. Měla ji opravdu strašně ráda, snad skoro na hranici lidských možností. Třetí večer přišla za ní do pokoje sama, protože už nemohla unést citové zmatky, v jakých se ocitla. Tina na ni vrhla nevráživý pohled a odvrátila se. Na opakovaně prosby o odpuštění nereagovala. Nikki se rozhodla vyprovokovat ji postaru.

„Myslíš, že mě ta ženská dobře hlídá? Kdepak! Tu bych dostala levou rukou! Jenže jsem to neudělala kvůli tobě! Ale klidně se v noci seberu a

pojedu stopem třeba do Mexika! Chci vidět tu ženskou, jak mě tam sleduje!“

Vtom si uvědomila, že Tinu zase vydírá, jako tenkrát, když byla nemocná, jako když tenkrát na stromě doufala, že si vynutí Cassiin návrat... A zase se jí vybavila ostrá slova Lynn. Vzpamatovala se, pohlédla na Tinu a vyděšeně řekla: „Já to tak nemyslela, vážně, já jsem jenom zoufalá...“

Tina řekla tiše: „Odejdi. Nech mě samotnou!“

Nikki, neschopná slova, poslechla. Proplakala celou noc. Ráno se probudila celá rozpálená. Přišla na to bachařka a oznámila to Tině. Ta sice trochu znejistěla, ale pak řekla co nejlhostejněji, ať zavolá doktora Ricka.

Rick ve své ordinaci nebyl, nechali mu vzkaz na záznamníku. Nikki se ale přihořilo, začala blouznit. Ve chvílích, kdy se jí ulevilo, otevřela oči a po zjištění, že jí chladivé obklady nedává Tina, ale ta cizí ženská, se jí opět přitížilo.

Když přijel Rick, cítila se zrovna lépe. Chtěl s ní být o samotě. Důkladně ji prohlédl a poznamenal: „Nervy, co?“

Na moment se jí zablýsklo v očích: „Jsem cvok? To chceš říct?“ Ale hned zase zhasla.

„Stalo se něco?“ ptal se starostlivě. Měl Nikki rád a bál se o ni.

Chtěla mu všechno vyprávět, ale nechtělo to ven. Místo toho se o slovo přihlásily slzy. Zaseptala: „Ricku... ráno se probudím a začnu brečet! Chápeš? Nejsm teď normální!“

„Chápu, musí to ale mít objektivní příčinu. Řekni mi všechno, třeba na něco přijdeme.“

„Já – nevím, jak ti to vysvětlit. Nemůžu za to, jaká jsem. Nedokážu jen tak sedět a dělat jen co se smí. Dlouho jsem byla okay, ale před pár dny jsem provedla něco podle Tiny hrozně nebezpečného. Chápu, že se zlobí, ale tak strašné to snad nebylo...“

„Vyprávěla mi o tom.“

„Jo tak.“ Zarazila se.

„Pokračuj, zajímá mě to,“ povzbuzoval ji.

„Chová se ke mně, jako bych byla cizí, jako by mě už neměla ráda, jako by...“ odmlčela se a sklopila oči. „Ricku, ale já jsem cizí, co když mě

Tina už nechce? Co když lituje, že se rozhodla mě adoptovat? Co když jsem jí zničila život? Co když...“ Její vlastní hlas zněl cize, jako kdyby fňukalo nějaké hloupé malé děcko, ale pomoci si nemohla.

„Tohle nebudu poslouchat, Nikki!“ zarazil ji Rick. „Podívej, to, že se zlobí, je přirozené. Potřebuje se s tím vyrovnat, neumíš si představit, jak se o tebe bála...“

„Bála? Proč se tedy ke mně chová takhle? Jako bych tu nebyla?“

„Nikki, vidím, že vůbec ničemu nerozumíš. Kdyby to nechala plavat, byl by to důkaz, že na tebe kašle! Kdyby tě někde zabili, prostě by si pořídila jinou holku. Ona se ale snaží o to, abys pochopila, jak moc tě má ráda a –“

„Ricku, Tina ani ty nemůžete pochopit, jaké to je být neustále cizí... Vyrostla jsem v bezvadném domově, měli jsme se rádi, ale byla jsem *cizí*, byla jsem *dítě z děcáku*! Cassie má teď vlastní rodinu. A já mám hrozný strach, že Tina...“

„Ale ty nejsi cizí, krucinál! Jsi Nikki Williamsová! Ví to celý svět!“

„Svět ano,“ poznamenala hořce. „Ale mně nezáleží na světě, mně záleží jenom na Tině, nevím jak dál, jestli už mě...“

„Počkej, tohle už tu jednou bylo. Víš co, já si teď půjdu s příčinou tvé nemoci promluvit.“

„Nemusíš, Ricku,“ vstoupila Tina do pokoje. „Já – nevím, jak se to mohlo stát, ale šla jsem náhodou okolo a zaslechla svoje jméno, a tak jsem se na chvíli zastavila a... Omlouvám se, vím, že je to neslušné. Ricku, v pokoji pro hosty máš kávu, já tam za chvíli přijdu...“ pohlédla na něj prosebně, aby je nechal o samotě.

Když odešel, zadívala se na ni Nikki bázlivě. Tina si povzddechla, ale pak se usmála.

„Nikki...“ začala pomalu a posadila se k ní. „To, co jsi povídala Rickovi, je naprostý nesmysl.“ Podepřela si čelo: „Copak ty mi nevěříš, že tě mám doopravdy ráda? Hrozně jsi mě naštvala. Nevíš, jaké to je bát se, že tě přivezou mrtvou. Při té představě mám ještě teď chuť tě...“

Nikki opět instinktivně uhnula.

„Jak tě ale mohlo napadnout, že... že lituju, že jsem si tě... To je ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšela.“

Tina ji zase k sobě přitáhla a pohládila ji.

„Promiň,“ řekla tiše Nikki. „Věděla jsem, že nemám jezdit. Nevím, proč jsem to udělala.“

„No, hlavně že to víš teď,“ podotkla s trochou jízlivosti Tina.

Když se Nikki uklidnila, odešla Tina za Rickem.

„Tak co?“ zeptal se Rick.

„V pořádku. Doufám.“

„To jsem rád,“ vydechl si a přistrčil k Tině prázdný šálek, aby mu přidala.

IV.

Uběhl další rok. Šestnáctiletá Nikki stále vystupovala s Tininou taneční skupinou. Právě měli po náročném vystoupení na domácí půdě. Nikki se zrovna v šatně převlékla z propoceního dresu a usadila se ke stolku se zrcadlem. Začala si zamyšleně pročesávat dlouhé husté vlasy, když vtom se ozvalo zaklepání. „Dále!“ zavolala.

Vešel cizí kluk v černé kožené bundě pobité stříbrnými cvočky, odbarvený na nejsvětější blond a s náušnicí v uchu. „Ahoj!“ usmál se na ni, jako kdyby byli staří známí.

„Kdo jsi?“ zeptala se. „Neznám tě.“

„Ale já znám tebe,“ oznámil jí prostě, a ten zvláštní úsměv mu z tváře nemizel. „Říkají mi Blondie.“

„Aha,“ přikývla a také se usmála. „Jak ses sem dostal?“

„Tak, prostě jsem přišel.“

„To není možný, je tam přece spousta bodyguardů, kteří nikoho nepustí!“

„To je, ale taky nemají oči všude, když je člověk trochu šikovný...“

Tohle bylo Nikki blízké a sebevědomý kluk ji docela zaujal.

„Co chceš?“ zeptala se přímo.

„Popovídat si. Mám tě rád.“

Když se usmála, dodal: „Ne, vážně. Chodím na všechny tvý koncerty a mám pocit, jako bychom se znali už léta. Taky tancuju.“

„Vážně?“

„Mohl bych tě doprovodit domů?“ zeptal se.

„No –“ zaváhala, „nejdeš na to nějak hrr? Nikdy jsem tě neviděla.“

Blondák zavrtěl hlavou. Něco ve výrazu jeho tváře Nikki napovědělo, že se ho opravdu bát nemusí.

„Tak dobře,“ řekla. „Počkej na mě, za chvíli budu hotová.“

Kráčeli vedle sebe a povídali si. Nikki se dověděla, že Blondie je o rok starší. A také, že píše texty písniček, ale ještě je nikomu neukázal. „Když budeš chtít, dám ti něco z toho přečíst,“ nabídl jí.

Upoutalo ji, že tenhle kluk, navenek drsňák, umí tancovat a psát. A nemohla uvěřit, jak je k ní

upřímný. Než došli k Tinině domu, měla pocit, že se kamarádí odjakživa.

Vyměnili si telefony a postupně spolu začali trávit více času. Vzala ho k nim domů a ve zkušebně zkoušeli tancovat spolu. Byl vážně dobrý.

Zpočátku Blondie o tom, kdo je a odkud pochází, mlčel. A protože o tom mlčel tak nápadně, neměla Nikki odvahu se ho vyptávat. Až jednoho dne, kdy se unaveni tancem svalili vedle sebe na žíněnky, se rozpovídal.

Nikki si všimla, že je Blondie zamyšlený. „Na co myslíš?“ zeptala se ho.

„Že jsem tenkrát našel odvahu a vydal se za tebou,“ odpověděl.

Usmála se.

„Před třemi lety, když mi bylo patnáct, jsem utekl z domova,“ začal vyprávět. „Naši se začali hádat, pak požádali o rozvod a doma to začalo být k nevydržení. To bych ale ještě snesl, jenže pak jsem je jednou slyšel, jak se hádají, kdo se o mě bude starat. Mysleli si, že nejsem doma, a tak na

sebe řvali a sprostě si nadávali. A ani jeden mě nechtěl. Máma na tátu křičela, že lituje, že tenkrát nešla na potrat, a on zas na ni, že jsem celej po ní a že mě nemůže ani cejtít. Tak jsem se sebral, nasedl na motorku a zmizel do L. A., kde žil můj kamarád. Dali mě sice hledat, ale moc se vlastně nenamáhali, protože jinak by mě najít museli. Střelil jsem motorku a za utržený peníze jsem si nakoupil vohoz. Černý kožený kalhoty, černou košili, černou koženou bundu se stříbrnými cvočky, černý boty. Prstýnky a náramky. Dal jsem si píchnout náušnici a odbarvil si vlasy. Vykašlal jsem se na jméno George a začal si podle vlasů říkat Blondie.

Nejdřív jsem si vydělával různými pomocnými pracemi, ale pak mi řekli, že docela dobře tancuju, tak jsem se začal živit vystupováním v různých klubech a nočních podnikách. Docela to vynášelo, dokonce jsem i něco ušetřil. A pak jsem na jednom koncertě viděl tancovat tebe. Připadal jsem si jak ujetej puberták, protože jsem začal shánět všechno, co o tobě kdy bylo napsaný. Nakonec

jsem došel k názoru, že tě musím poznat osobně. A vidíš, povedlo se.“

„Jsem ráda, že jsi to udělal. Taky ses na to mohl vykašlat,“ řekla Nikki.

„Snažil jsem se,“ zasmál se, „ale nešlo to.“

Nikki mohla Blondiemu vyprávět cokoli a on jí rozuměl, protože byl v mnohém stejný jako ona. Brzy se jí stal stejně blízký jako Lucille nebo Brian, které už znala dlouho. Jen se jí nelíbilo, že Blondie začal nasávat. Tvrdil jí však, že to má pod kontrolou, a tak mu věřila. Co jiného taky mohla dělat.

Jednou přišel s úžasným nápadem, aby založili svou vlastní skupinu. V Tinině skupině se Nikki občas snažila svoje nápady prosadit, ale její vkus se začal podstatně lišit od vkusu ostatních tanečníků, a proto jen na mizivou část jejich návrhů přistoupili. A tak jí myšlenka na vlastní skupinu připadala jako docela zajímavý nápad. Po krátkém přemýšlení souhlasila.

„Opravdu ti nevádí, že chci věci dělat jinak?“ ptala se Tiny Nikki. Přestat vystupovat po jejím

boku byl pro ni velmi bolestný krok, srovnatelný s přestřihnutím pupeční šňůry. Neustále se ujišťovala, zda s tím Tina souhlasí.

„Vážně ne, přeju ti, abys uspěla!“ odpověděla Tina, i když měla pouze mlhavou představu o jejích úmyslech.

Nikki s Blondiem se horečně pustili do práce. Po celém městě vyvěsili plakáty, že shánějí dobré tanečníky. Kdo si myslí, že na to má, ať napíše něco o sobě na tu a tu adresu. Ze slušné hromady dopisů vybrali za asistence Blondieho, Lucille, Briana a Toma asi padesátku lidí. Z nich chtěli vybrat osm nejlepších.

Byla to mravenčí práce. Nejprve měli po Nikki opakovat jisté kroky, pak měli celou krátkou sestavu zopakovat sami, aby ukázali, jakou mají paměť. Další úkol zněl: na minutový úsek hudby zatančit cokoliv improvizovaně. Pak následoval pohovor. Nikki sledovala nejen obsah, ale i způsob vystupování, třeba to, kdo se nedrží stranou a dokáže si za svými myšlenkami stát.

Konkurz trval tři dny a všechno natáčeli na video. Po dlouhých deseti dnech nepřetržité práce dokázali určit těch posledních osm. Ale vynaložené úsilí stálo za to. Shodli se s Blondiem, že získali nejlepší tým, jaký si mohli přát.

Nově vzniklá skupina si dala název Rebelové. To vysvětlovalo všechno. Mladí rebelové, jako ostatně řada mladých lidí, žili s pocitem, že něco nehraje, a proti tomu bojovali. Písničky skládali společně. Černý kluk Stony a nejmladší členka skupiny teprve patnáctiletá Baby, zpívali. Ostatní dělali křoví. Hudba ale patřila k méně důležité stránce projevu Rebelů, důraz kladli na texty písní a především na tanec.

Díky známostem se Nikki podařilo prosadit jejich vystoupení v populární hudebně zábavné show. Sklidili největší potlesk večera. A druhý den se sdělovací prostředky předháněly v kladném hodnocení nové skupiny.

Začaly se s nimi ztotožňovat tisíce dospívajících po celé Americe. Občas se ale

vyrojila i kritika jejich textů, z nichž vyzařovala skepse vůči lásce a důvěře.

Rebelové svému projektu zcela propadli. Nikki stále častěji psala texty sama a s tím, že v nich nebylo příliš optimismu, nemohla nic dělat. Často se sama divila, jak ostrá a pichlavá její slova jsou. Ale měli pořád plno, a to bylo hlavní.

Videokazetu s Rebely či často pouštěla i Tina.

„Je to skvělé, Nikki, jen –“ zarazila se.

„Co jen?“ posadila se k ní.

„Ty nevěříš, že existuje upřímná láska?“

„Proč?“

„Texty přece píšeš ty.“

„Některé.“

„Většinu.“

Pokrčila rameny: „To jsou momentální stavy. Není na tom nic špatného,“ dodala omluvně.

„Nikki, jestli něco není v pořádku, pověz mi to,“ řekla Tina otevřeně. „Mám pocit, že jsi poslední dobou nějak smutná. A často sem taháš kořata. Tos

dělala krátce poté, cos přišla, ale pak jsi přestala. A teď zas.“

„Johny mi nosil koťata,“ zamyslela se nahlas. „Vždycky tak dlouho prolézal tmavé kouty, až pro mě nějakou tu heboučkou kuličku našel.“

„Co jste s nimi dělali?“ zajímalo Tinu.

„Vzali jsme je domů, chvíli krmili, pak stejně vždycky utekla.“

„Ještě pořád myslíš na Johnyho?“

„Jen občas.“

Nebyla to pravda. Za poslední měsíce na něj myslela čím dál víc. Když vystupovala se svou skupinou, představovala si, že ji Johny odněkud sleduje.

Po krátké pauze se Tina zeptala: „Pořád bys chtěla mít sourozence?“

„Jsi v tom?“ vystřelila Nikki.

Tina začala před rokem a půl chodit se sympatickým Antoniem, který byl latinskoamerického původu. Znali se spolu od chvíle, kdy Tina přišla do L. A., tehdy se z nich stali dobří přátelé. Tina však v té době měla za

sebou trpkou zkušenost z nerozvážnosti – v necelých dvaceti letech se po dvouměsíční známosti provdala za rockového zpěváka Thomase Borgea. Manželství trvalo jen pár měsíců, protože Thomas propadl drogám, a Tina o tom nerada mluvila. Ze smutné části svého života si vzala ponaučení a ráda na ni zapomněla.

Až jemný a rozvážný Antonio dokázal její opatrnost zlomit. Odjakživa se pohyboval ve světě hudby jako něčí pravá ruka – uměl zařídit všechno od techniky přes spolupráci na písničkách až po obchodní záležitosti. I když pro Tinu zpočátku nepracoval, táhlo je to k sobě pomalu ale jistě, a postupně spolu trávili stále více času i mimo profesi.

Antonio byl skutečně velmi pozorný a všichni ze skupiny ho měli rádi. A k Nikki se choval mile a přátelsky, nesnažil se ji přehlížet ani odstrkovat. Vzal na sebe roli staršího kamaráda, často pro ni a pro její přátele sháněl lístky na velmi žádané koncerty a dokonce se nabídl, že ji a Tinu vezme na výlet do Evropy.

V Nikki však probudil podivnou žárlivost.

„Nejsem těhotná, neboj se,“ smála se Tina upřímně. „Reaguješ, jako kdyby to mělo být tvoje. Ale stejně, co kdybych byla? Vadilo by ti mít sourozence?“

Chtělo se jí říct: Já mám tři sourozence! Jako to dělávala, když byli malí. Freddieho vlastně počítat nemůže. A Lucille je spíš nejlepší kamarádka než sestra. Patří už do své rodiny, jako by se tam narodila. Ale Johnny...

„Já už bratra mám,“ pronesla zamyšleně. „Nedávno mu bylo osmnáct.“

Osmnáct.

Jak dlouho už ho neviděla? Víc než pět let? Určitě se změnil. A totéž si myslí o ní. Musí ji považovat za namyšlenou hvězdu, která neví, co chce. A ví to vůbec?

Jasně že ví. Chce mít někoho, za kým může jít úplně se vším a komu se nic nebude zdát divné. Někoho, kdo bude připraven jí pomoci, když bude potřebovat něčí blízkost. Tina jí sice každý večer slibuje, že s ní bude druhý den určitě trénovat, ale

už dva měsíce se tak nestalo, přitom trénink se skupinou nezanedbává. Ale Nikki chce někdy tancovat jenom s ní. Vždycky se u toho pořádně vyřádí. Zůstávalo však u slůvka zítra.

Celou cestu ze školy domů utíkala. Lucille ještě dobírala antibiotika po nemoci, a tak ji to samotnou ve škole nebavilo. Tina se však ráno také necítila dobře, takže by teď mohla být doma a můžou spolu strávit pohodové odpoledne. Nemohla se dočkat, až se zvonění ozve naposledy.

Pár desítek metrů od školy vběhla Nikki do vedlejší silnice, aniž by se rozhlédla – bezmyšlenkovitě vycházela z vědomí, že tudy málokdy něco jezdí. V tom okamžiku uslyšela prudký skřípot brzd a ocitla se pět centimetrů před předním nárazníkem mazdy. Jediný pohled do vnitřku vozu jí otřásl mnohem víc než myšlenka, že právě mohla být mrtvá. Za volantem totiž seděl Antonio a vedle něj – Tina.

Ta právě rozrazila dveře vozu, vyskočila z auta, popadla poloomráčenou Nikki a vykřikla: „Jsi v pořádku? Nestalo se ti nic?“

Ne! ozvalo se Nikki někde uvnitř, *já to nechci zažít znovu!* Beze slova zírala na Tinu jako tenkrát kdysi dávno na Cassii, které přesně takhle vletěla pod auto toho rána, kdy ji James navždycky odvážel někam daleko...

„Proboha, Nikki, máš ty vůbec rozum? Vždyť jsme tě mohli přejet! Kam jsi tak spěchala?“ pokračovala Tina rozrušeně.

Jedeš pryč a na mě kašleš! Nemáš mě ráda! křičela v Nikki zase ta jedenáctiletá holčička, která měla pocit, že se proti ní spiknul celý svět.

Ale ona už přece není malá. Je teď o mnoho starší a dokáže se ovládat.

„Promiň, já spěchám za Lucille,“ vyrazila ze sebe. Viděla však, že tím Tinu i Antonia, který mezitím také vystoupil z auta, moc neuklidnila, a tak dodala: „Musím jí něco nutně říct! Nezlob se!“ Chvilí čekala, jestli Tina něco řekne, ale ta jen mlčela a nevěřicně kroutila hlavou.

Nikki sebrala veškerou sílu, kterou v sobě měla, aby se omluvně usmála a zopakovala: „Nezlob se, prosím tě!“

„Příště dávej pozor,“ pronesla Tina nakonec a Nikki poznala, že se na ni nezlobí.

„Budu,“ přikývla Nikki. „Tak ahoj!“ dodala a rozběhla se pryč.

Slyšela, jak Tina s Antoniem ještě chvíli něco řeší, a pak nasedli do auta a odjeli.

Nikki vletěla domů a utíkala k sobě do pokoje, kde skočila na postel a zabořila hlavu do polštáře. Byla otřesená, ale slzy nepřicházely. Zbrzdila je uvnitř, když se musela ovládnout před Tinou, a ony teď nechtěly ven. Dýchala však velmi rychle a bylo jí trochu nevolno od žaludku. Posadila se na posteli, znovu se jí v mysli vybavila neuvěřitelná podobnost obou situací, přejel jí mráz po zádech.

Zvedla se a vytáhla ze zásuvky malé album fotografií, které už hrozně dlouho neměla v ruce. Byly to staré obrázky z dětského domova, ještě z doby, kdy žili pohromadě s Johnym, Lucille,

Freddiem a Cassií. Prohlížela si jednu fotografii po druhé a v hlavě jí běžel film o tom, co následovalo.

Není to stejné, přesvědčovala sama sebe pořád dokola. *Pro Cassii jsem tenkrát skutečně nic zvláštního neznamenal, ale Tina si mě osvojila, nemůže mě jen tak odložit a někam odjet.* „Vždyť ale nikdo netvrdí, že někam odjede,“ pronesla nahlas, až ji to samotnou polekalo. *Stačí, že pro ni budu páté kolo u vozu*, dodala v duchu. To pak bude stejné, jako kdyby odjela.

Odmítala si připustit, že ta podobnost je pouze vnějšková, že uvnitř jsou to dva zcela rozdílné příběhy. Antonio ji *má rád*. Řekl to Tině a svým chováním jí to dává jasně najevo. Neocitla by se na vedlejší koleji, kdyby se s Tinou vzali. To bylo víc než jisté. Ale přesto, člověk nikdy neví, a když ptáčka lapají...

Opřela se hlavou o chladnou zeď, bezděky si okusovala nehet a vzpomínala, jak s Johnym plánovali útěk kamionem. Jako by to bylo včera, usmála se. Vypravila si, jak Johnymu nabízela, že s ním uteče, že kvůli němu opustí i Cassii. Byla

tenkrát skutečně rozhodnutá to udělat, a kdyby Johnny souhlasil, neváhala by. Ale teď věděla, že by toho později litovala. Nikdo by jí nevyvrátil její sen, že by ji Cassie jednoho dne adoptovala a že by spolu žily šťastně až do smrti. Teď ale ví, jak to dopadlo. Člověk si nikdy nemůže být ničím jistý. Co je jeden den krásné a trvalé, může být nazítří úplně jiné, chladné a cizí.

Najednou ji unavilo o tom přemýšlet. Vrátila snímky zpátky do zásuvky a šla zavolat Lucille, aby se zeptala, jak se jí daří. Když se v podvečer vrátila Tina, ani jedna z nich se k odpolední příhodě nevrátila.

Lucille v polospánku matně zaznamenala nějaký šramot. Otevřela oči a uvědomila si, že někdo hází na okno kamínky. Pohlédla na budík. Bylo čtyřicet minut po půlnoci. Vstala z postele, odhrnula závěs a spatřila Nikki. Otevřela okno a vyklonila se ven. „Co se stalo?“ zašeptala překvapeně.

„Lu, utečme spolu!“ vyhrkla Nikki naléhavě.

„Pssst!“ tišila ji Lucille. „Utéct? A kam?“ řekla zaraženě.

„To je jedno, prostě pryč,“ rozhodila rukama.

Lucille se ovládla do té míry, že se nezeptala proč. Nezapomněla na to, jak se kdysi v domově Nikki s Johnym často vraceli k myšlence na útěk. Chvíli se jedna druhé dívaly mlčky do očí. Nikki měla na sobě světle modré džíny a přes černé přiléhavé body rozepnutou bílou košili. Stále měla drobnou štíhlou postavu, rozpuštěné vlasy jí splývaly po zádech a oči se jí leskly slzami. Lu marně hledala pohledem nějaká zavazadla. Žádná neviděla.

Nikki Lucillin zkoumavý pohled pochopila. A vtom si uvědomila, že předem počítala s tím, že neutěčou. Částečně proto, že si nedovedla představit, jak kamarádku vytrhne z lůna milované rodiny. Přesto věděla, že kdyby o to skutečně moc stála, Lucille by s ní šla a ani by ji nemusela nějak zvlášť přemlouvat.

Totéž si v duchu říkala Lucille. Když na to přijde, půjde s Nikki třeba na konec světa.

Nemohla by ji pustit samotnou. Nikki je příliš impulzivní a zranitelná, myslí si, že dokáže, co si usmyslí, a tak často jedná nepromyšleně a to se jí může vymstít. Umřela by tady bez ní strachy. Přesto si přála, aby zůstaly. Kdyby se musela rozhodnout, rozhodla by se pro Nikki, protože ta ji potřebuje, zatímco Kim s Dennisem by si nějak vystačili i bez ní. Ale bolelo by to. Příliš visela na Cvrčkovi a svých adoptivních rodičích.

I tohle si Nikki uvědomovala. Vzpomněla si, jak ona sama, když se tenkrát měla rozhodnout mezi Cassii a svými třemi „sourozenci“, o tom odmítla přemýšlet, protože věděla, že by je zradila a šla by za Cassii. Lucille je opačná. Opustila by svou životní šanci, jen aby ji nenechala samotnou. A právě proto jí to Nikki nemůže udělat. Nemůže ji odsud odvést.

Vytrhla se z myšlenek a vzhledla zpátky do okna. Bylo stále otevřené, ale Lucille někam zmizela. Než to stihla promyslet, objevila se vedle ní na zahradě, zahalená do tmavomodrého županu, na bosých nohách narychlo nazuté pantofle. Vzala

Nikki kolem ramen, společně se svezly k zemi a opřely se o chladivou zeď domu.

„Nelíbí se mi to,“ řekla Lucille po chvíli zamračeně.

„Co?“ zeptala se Nikki.

„Jak jsi pořád s něčím nespokojená. Měla bys myslet na to, co máš, a ne na to, co ti chybí.“ Poprvé řekla něco ostřejšího. Obvykle si svoje námitky nechávala pro sebe.

Tohle už Nikki někde slyšela. Opřela si hlavu o Lucillino rameno a zamumlala: „No jo, pořád...“

To už Lucille věděla, že se dnes v noci nikam utíkat nebude.

Asi měsíc poté otevřela Nikki schránku a našla v ní dopis. Roztrhla obálku a ven vypadl... třetí střípek zrcátka, který si tenkrát před lety nechal Johnny! Vytřeštila oči. Na přiložené kartičce stálo stručně: *NEZAPOMNĚL JSEM...*

Zatočila se jí hlava. Letěla za Lucille.

„Lu, máš ještě ten kus zrcadla?“

Té chvíli trvalo, než si vzpomněla jaký, ale pak přikývla.

„Najdi ho, prosím!“

„Tak pohlídej Cvrčka,“ přikázala a zmizela vedle v místnosti.

Nikki si sedla na bobek: „Cvrčku, můj bráška se našel! Slyšíš?“

Chlapeček moc nerozuměl, ale vesele se rozesmál. Opravdu sladké dítě, napadlo ji vlastně poprvé.

„Tady,“ ukázala Lucille.

„Ukaž!“ popadla ho a vyložila na stůl zbylé dva. Přesně do sebe zapadly.

„Lucille, víš, co to znamená?“

„Ty myslíš –“

„Ano! Johnny se co nevidět objeví!“

„Počkej, Cvrčku, ty lesklé věcičky nejsou k papání!“ uvítala Lucille možnost vyhnout se přímé reakci. Ta zpráva ji totiž vůbec nepotěšila.

„Můžu si ten tvůj kousek nechat?“ ptala se Nikki.

Na Lucillin souhlas uschovala celý poklad do kapsy.

A pak zase jednou na žádost fanoušků vystoupila společně s Tinou a svou bývalou taneční skupinou v kalifornském hlavním městě Sacramentu. Když přejížděla očima publikem, zahlédla povědomou tvář. Hnědé oči, blond vlasy, opálený obličej se sportovní postavou, určitě starší než ona. Díval se jí přímo do očí. Ten pohled znala až příliš důvěrně. Splést se nemohla. Stál nedaleko pódia, v místě, kde se fanoušci jeden na druhého už tolik fanaticky nemačkají. Vyvedl ji z míry, ale musela se ovládnout a pokračovat v představení.

Jen na chvíli ho spustila z očí a už ho v davu nenašla. Ztracená rovnováha se obnovila. Po vystoupení zmizela v zákulisí, aby si prohlédla dárky od fanoušků. Plyšové hračky, básničky, květiny, a úplně vzadu pohlednice s roztomilým černým kotětem. Chlupáč měl oči jako korálky a kolem krku červenou mašli. Obrátila obrázek a

srdce se jí sevřelo. Stálo tam: *Držím svoje sliby. Jestli o to ještě stojíš, dej mi znamení.*

Tak měla pravdu. On jediný slíbil, že se pro ni vrátí. Johnny ji chce mít u sebe! Ona ho chce taky. Svého brášku a kamaráda. Měla hroznou radost. Takovou, jakou pocítila kdysi dávno, když za ní Johnny v noci přišel a ona si naivně myslela, že s ní chce utéct. Ale jaké znamení mu má dát? Vždyť o něm nic neví! Zamyšleně si prohlížela pohlednici, jestli nenajde nějaké vodítko.

„Nikki, ty tu dneska nocuješ?“ ozvalo se jí za zády. Rychle pohled přeložila a schovala do kapsy. Tina se na ni zářivě usmála a objala ji okolo ramen.

„Nemám k tomu daleko,“ opětovala úsměv Nikki.

„Nechceš se k nám vrátit? Vždyť jsi říkala, že by si ti tvoji Rebelové poradili i bez tebe! Vidělas, jaký ohlas vyvolal tvůj návrat u publika?“

Pořád ji mám nejradši na světě, uvědomila si Nikki. Napadlo ji, jestli má vůbec cenu znovu navazovat s Johnym kontakt. Třeba si teď Tina na ni udělá víc času. Rozhodla se pro kompromis. Dá

Johnymu vědět, že se s ním chce setkat, a zbytek vyřeší podle situace.

Povzddechla si. Sáhla do vlasů a chtěla si sundat gumičku. Ale několik pramenů se jí spletlo

dohromady a výsledek byl jeden velký zcuchaný uzel.

„Ukaž, prosím tě,“ zasmála se Tina a jemně jí zamotané vlasy rozpletla.

Nikki právě chtěla něco říct, když se objevil Antonio. Ach, ten zatracený Antonio ji s Tinou nenechá ani minutu o samotě! Co když si ji bude chtít vzít? A Nikki mu přece jen bude na obtíž? Nezažila už tohle někdy?

... Podívej, já ji mám opravdu ráda, slyšela Cassii, jako by to bylo dnes. Ale James nechtěl, abychom ji adoptovali. Moc jsem se snažila, ale nemělo to cenu...

Johny, Johny, vysvobod' mě z toho začarovaného kruhu!

Chvilková slabost pominula. Už zase tu stála sebevědomá dívka, která se dokonale ovládala. Usmála se na Antonia, který objímal Tinu kolem ramen. Rozloučila se s nimi se slovy, že do hotelu dojde po svých, protože má chuť se projít.

Cestou promýšlela, jak se Johnymu ozvat. Stáhla si kšiltovku hluboko do očí, aby ji lidé

cestou nezastavovali a nežádali o podpis. Ani tak se některým nevyhnula.

Náhle jí bylo jasné, že prostředníkem ke spojení musí být černé kotě. Napadlo ji natočit s Rebely písničku s takovým názvem, ale to by trvalo moc dlouho. Nebo by se na vstupenky na jejich koncert mohlo vytisknout kotě jako podklad. Ale každý by se divil proč, a ona by to nechtěla vysvětlovat. A bezdůvodně to nikdo neudělá. Kruci, kam má to kotě nacpat?! Ten Johnny je dobrej. Prý „dej mi znamení“. Ten si to představuje pěkně snadně.

Najednou se ocitla v hotelu a řešení neměla žádné. Vtom se však nad ní zřejmě někdo nahoře slitoval a seslal jí do cesty novináře.

„Nikki, můžu ti položit pár otázek pro naše čtenáře?“

Zcela bez zájmu přikývla.

„Jaký byl koncert?“

Nikki si povzddechla, protože ji tyhle otázky už dávno nebavily. „Skvělý, jako obvykle.“

„Vypadáš ale nějak smutně, něco tě trápí?“

Zavrtěla hlavou. A najednou ji to napadlo.

„Vlastně ano! Dostala jsem černé kotě, ale příliš se mu stýská po jeho starém pánovi. Už steskem ani nejí. Jenže já nevím, kde jeho pán teď je, a tak mu nemůžu nijak vzkázat, aby co nejrychleji přišel. Moc by mi pomohlo, kdybyste tohle uveřejnil, třeba si to přečte a ozve se mi!“

Ji samotnou tato pohotová odpověď trochu vyvedla z míry. Jak to, že ji to nenapadlo dřív? Zbytek otázek zodpověděla s přehledem, a pak dala reportérovi sbohem. Když odcházel, zavolala za ním: „Můžu se zeptat, kdy rozhovor vyjde?“

„Hned zítra!“

Následující den dychtivě četla svá slova černá na bílém. Snad si toho Johnny všimne. Neozval se však druhý ani třetí den. Uběhl týden, dva a stále se nedělo nic. Jen Tina si všimla poznámky o kotěti v tom rozhovoru a ptala se, co to má znamenat. Odpověděla jí, že jen plácla, co ji napadlo, a Tina se s odpovědí spokojila.

Nezbývalo než čekat.

Postupně na vše pozapomněla. Měla totiž jiný problém – Blondieho alkoholismus. Začínal s tím mít stále větší potíže, ale přiznat si to odmítal. Často se snažila si s ním o tom popovídat, ale nebral ji vážně. „Hele, když piju, je mi dobře,“ říkával jí, když už měl v sobě pár skleniček. „Ty máš svoje rozbitý zrcadlo, já svou skleničku.“ Hrozně se tomu smál, jako kdyby vymyslel bezvadný vtip.

Několikrát se kvůli tomu dokonce pohádali. Cítila, že se od sebe vzdalují. Nedokázala mu zabránit v propadu do jakéhosi cizího světa, do něhož se ona nemohla a nechtěla dostat.

Jednoho dne ráno se sešli s Rebely v nahrávacím studiu, aby domluvili program dalšího vystoupení. „Kde je Blondie?“ zeptala se Nikki, když zjistila, že ještě nedorazil.

„Včera něco oslavoval s kamarády, asi přebral a teď vyspává,“ poznamenal sarkasticky Stony, kterému se pranic nelíbilo, že se Nikki vždycky ptá jenom po Blondiem.

Vtom dovnitř vstoupil jeden ze zvukařů. „Sedíte tu zbytečně, kamarádi,“ poznamenal. „Nějak se nám to rozpadá.“

„Zachu, co se stalo? Co je?“ ptali se jeden přes druhého.

„Blondie je v protialkoholické léčbě. Navrhl to jeho doktor, který zjistil, že má skoro zničená játra. Šel dobrovolně, a aby si to nerozmyslel, požádal mě, abych vám to vyřídil já.“

Nikki chápala, že je to pro Blondieho jediná záchrana. Pro ni to však byl začátek volného pádu do jakési prázdnoty. Rebelové pomalu přestávali existovat. Ten den se rozešli skoro bez pozdravu, aniž by si domluvili další schůzku.

O pár dní později někdo večer zazvonil. Nikki otevřela a spatřila malého hošíka, který měl v jedné ruce skateboard a v druhé něco chlupatého. Do Nikki jako by uhodil hrom.

„Ty jsi Nikki Williamsová?“ zeptal se kluk.

Vytrhla mu kotě z rukou a přitiskla je k sobě.

„Má za krkem dopis,“ upozornil ji. Podívala se a opravdu. Kocourek měl na sobě červenou mašličku a za ní složený papírek.

„Počkej, přinesu ti od cesty!“

„Nemusíš, ten pán mi dal dva dolary.“

„Jak vypadal?“

„Řekl, že se s tebou nemám bavit. Ahoj!“

Nikki vběhla do svého pokoje. Uložila kotě na postel a otevřela lístek. Četla:

Nikki, o půlnoci přijď k čínské restauraci ve vaší čtvrti. Vem si s sebou doklady a vše, co chceš mít s sebou.. Všechno je zařízeno. Bude to okay, tak jak jsme to spolu kdysi naplánovali.

Podpis chyběl. Vlastně ne, místo podpisu držela v dlani malého chlupáčka, který se právě ukládal k spánku.

Chvilí přemýšlela. Možná to tak bude nejlepší. Ucítila v očích slzy, ale tentokrát s nimi nebojovala. Tiskla k sobě nic nechápající zvířátko a tiše plakala. Když se uklidnila, uložila kotě do měkce vystlané krabice, propašovala mu do pokoje

misku s mlékem a šla dolů za Tinou. Nehnula se od ní ani na krok, dokud si Tina nešla lehnout.

Potom si nachystala světle modré oblečení, do kapsy zasunula doklady a obálku se starými fotografiemi a veškeré peníze, co měla na hotovosti. O půl dvanácté uklidila pokoj, na ustlanou postel položila spící kotě a tiše za sebou zaklapla dveře.

Zpráva o jejím zmizení zase obletěla celou Ameriku. V novinách byly zveřejňovány nejrůznější dohady o jejím osudu a pátrání jelo na plné obrátky. Policie rychle zjistila, že nešlo o únos, ale o dobrovolný odchod. Zdrčená Tina je upozornila, že Nikki možná utekla se svým kamarádem z dětství Johnem Cliffem, a vysvětlila jim, co pro Nikki zřejmě znamenalo černé kotě, které po sobě zanechala.

Toto podezření brzy potvrdili i manželé Cliffovi. Kontaktovali policii a oznámili, že od doby, kdy Johnny před týdnem vyhrál prestižní turnaj v baseballu a obdržel vysokou částku peněz,

už ho neviděli. Pan Cliff se nechal slyšet, že Johnny byl stejně velice nevděčný, nikdy jim nechtěl dát ani část peněz, které vyhrál v nejrůznějších soutěžích, všechno si schovával pro sebe, a oni tedy od počátku měli podezření, že se chystá z domova utéci. Podle pana Cliffa se tím koneckonců chlapec nijak zvlášť netajil.

Pátrání bylo stále bezvýsledné a policie měla dokonce podezření, že se hledané dvojici podařilo opustit území Spojených států. Zmizení Nikki po boku Johnnyho potvrdil i zaměstnanec čínské restaurace v Los Angeles. Ohlásil, že v onen večer šel vynést odpadky a viděl dívku, na niž seděl dívčín popis, odjíždět na motorce s klukem s krátkými světlými vlasy a v kožené bundě. Cliffovi následně potvrdili, že Johnny opravdu zmizel na motorce a měl koženou bundu.

Veškerý tisk, který se aspoň větou zmiňoval o Nikki a pokračujícím pátrání, si Tina schovávala. Nekonečné hodiny prostála u okna a další hodiny se probírala novinovými články ve snaze přijít na to, kam mohla Nikki utéct a jak ji přimět k návratu.

Marně se snažila najít vodítko i v textech písniček, které Nikki psala pro svou skupinu. Jediné, k čemu nakonec vždy došla, byl pocit naprosté a zoufalé bezmoci.

„Měla jsem si s ní víc povídat,“ obviňovala se, když se ji Antonio snažil uklidňovat. „Víc se zajímat o to, co prožívá. Myslela jsem, že je spokojená, že ji baví vystupovat... zdálo se mi, že je šťastná...“ nedopověděla, protože polykala slzy.

„Ona se vrátí, neboj se,“ šeptal jí Antonio do vlasů a pevně ji k sobě přitiskl.

„To není tak jisté,“ zamumlala Tina s prázdným pohledem do zdi. „To vůbec není jisté...“

Nikki se po dlouhé a vyčerpávající cestě z letiště v Mexico City ve starém otlučeném autě, které Johnymu půjčil jeden z jeho známých, unaveně svezla na rozestlanou postel.

Johny měl všechno dokonale připraveno – z Los Angeles odletěli uprostřed noci, aniž by vzbudili

pozornost. Na obrovském a nepřehledném letišti v hlavním městě Mexika se pak snadno ztratili v davu, setkali se s Johnyho známým, který jim předal klíčky od auta, a následně jeli skoro celý den dál na jih do jakéhosi zapadlého malého městečka, kde měl Johny další kontakty.

Měl s sebou spoustu peněz, za které by mohli bez práce žít celý rok. Johny si však přesto vyjednal práci na farmě. Nikki si také chtěla něco sehnat. V docela příjemném motelu nedaleko dálnice, kde se oba právě ubytovali, se zeptala, zda náhodou nepotřebují výpomoc. Pro jistotu řekla, že je jí taky osmnáct. Majitel naštěstí po ní nechtěl žádné doklady a nabídl jí, že může pomáhat jako servírka. Jí se to docela zamlouvalo. Aspoň něčím vyplní náhle tak prázdné dny... Byl to naprostý zapadákov a nikdo netušil, kdo tam mezi ně přijel. Dávalo jí to jistotu, že ji nikdo neprozradí.

Všechno se semlelo hrozně rychle. Jako by to byl jen sen. Nikki pouze následovala kamaráda z dětství, který měl pořád stejnou autoritu a rozhodnost, a raději o ničem nepřemýšlela, protože

se bála, k čemu by ve svých myšlenkách mohla dojít.

Když se však teď v motelu schoulila na postel, pomalu si začínala uvědomovat, co se vlastně stalo. Johnny se posadil vedle ní a usmál se. „Tak jsme to dokázali,“ pronesl.

Přikývla. „Dokázali.“ Usmála se na něj. „Vlastně jsem ještě neměla čas ti říct, jak ráda tě vidím.“

„Ale vždyť už jsi mi to řekla několikrát,“ připomněl jí. „A já jsem ti pokaždé odpověděl, že nemůžeš být radši než já, že vidím tebe.“

Pak zase chvíli mlčeli a dívali se jeden na druhého.

„Vyrostla jsi,“ poznamenal po chvíli.

„Cos čekal,“ zareagovala na jeho klišé. „Že zůstanu navždycky malá?“

„Pro mě budeš stejně vždycky malá Nikki,“ škádlil ji.

„Nejsem malá,“ ohradila se, jako když byli děti, do očí jí vhrkly slzy, ale ona se přesto smála. Jako by se rozešli včera. Jako by nebyla žádná

Kalifornie, žádné Los Angeles, žádná Tina, jako by jim bylo zase jedenáct a třináct a oni právě zrealizovali svůj plán. Až na to, že kvůli němu neopustila Cassii, ale Tinu.

Náhle zvažněla. Ne, na tohle nechce myslet. „Musíme se vyspat,“ řekla rázně a zvedla se z postele, aby se převlékla do pyžama. „Zítra jdeme poprvé do práce.“

Motel u dálnice byl neustále plný lidí. Práce servírky byla natolik vyčerpávající, že Nikki neměla čas na přemýšlení, za což byla velice vděčná. Pracovalo se na tři směny, protože motel fungoval 24 hodin denně. Po práci se vždycky s Johnym sešli na pokoji a vzpomínali na dětství, na dětský domov, na Cassii, Roberta, na jejich sourozeneckou čtyřku a všechny povedené kousky, jimiž neúmyslně ničili dospělým nervy.

„Když mě moji adoptivní rodiče odvezli,“ vyprávěl jednoho večera Johnny, „trávil jsem každou volnou chvíli na baseballovém hřišti. Zpočátku proto, abych nemusel myslet na domov,

na to, že jsem tě tam nechal. Pořád jsem slyšel, jak mě prosíš, abychom spolu utekli, a přestože jsem věděl, že to byl nesmysl, nemohl jsem na to zapomenout a nepřestal jsem si to vyčítat. Můj nevlastní otec ze mě měl velkou radost, protože mě nezajímalo nic než trénink. Žádná hudba, žádné diskotéky, žádní kamarádi mimo moje vlastní družstvo.

Naše vztahy se však začaly brzo kazit, protože jsem jim odmítal dávat peníze, které jsem vyhrál. Otcí šlo stejně víc o slávu než o ně, tak mi je s těžkým srdcem nechávali. Všechno jsem šetřil, do posledního čtvrtáku, abych měl na letenky, až si pro tebe přijdu a odvezu tě na bezpečné místo, abych se o tebe postaral.

Byl jsem tak ponořený do trénování, že jsem vůbec nepostřehl, že ses dostala k Tině Williamsové a přestěhovala se i s Lucille do Kalifornie. Zjistil jsem to jednoho dne docela náhodou, když byla tvoje fotka ve sportovním časopise, protože sponzor našeho družstva dotoval i jeden z vašich koncertů...“

Johny se odmlčel. Uvědomil si, že se dostal k tématu, které bylo mlčky vyhlášené za tabu, ke všemu, co bylo svázané s životem v Los Angeles, s Tinou, Kalifornií, koncerty...

Nikki o tom nikdy nemluvila, a když zpočátku Johny začal sám, hned odváděla řeč někam jinam tak naléhavě, že neměl to srdce jí odporovat. Bezpečně se mohli bavit pouze o domově v Chicagu, k němuž se jim však vázalo tolik vzpomínek, že si stále měli o čem povídat.

„Pamatuješ na tohle,“ řekla Nikki, jako kdyby Johny nezmínil nic zakázaného, a vytáhla z kapsy pomačkanou obálku s fotografiemi z dětství. „Podívej, tady sedíme všichni čtyři na našem stromě,“ ukázala mu jeden ze snímků.

„No jo, ani nevím, že ta fotka existuje!“

„To Robert,“ vysvětlila. „Já jsem o tom taky nevěděla, vyfotil nás tenkrát tajně. Vůbec netuším, jak se mu podařilo dostat se k nám tak blízko, aniž by si ho někdo všiml. Dal mi ji na rozloučenou, když jsem odjížděla z domova. Nebo tahle,“ vytáhla další snímek, „Cassie mě honí po zahradě,

protože jsem zase v kuchyni snědla všechny hrozinky, a vy se ji s Lucille snažíte zastavit,“ zasmála se. „Chudák Cassie, mohla z nás zešílet.“

Na dalším snímku byl Johnny, který právě Nikki zkroutil ruku za záda, protože mu něco odmítala vydat. Ona se zuřivě bránila a Robert to celé zvětšil.

„Nemůžu uvěřit, že jsem byl tak surový,“ poznamenal Johnny. „Ukaž mi to z blízka!“

„Ne,“ odmítla Nikki, která už přešla k další fotografii.

„Říkám, ukaž mi to,“ trval na svém Johnny.

„A já říkám ne,“ odporovala mu.

„No počkej,“ prohlásil a zkroutil jí zase ruku za záda, až uvolnila sevření a snímky spadly na postel. „Teď už chápu, jak jsem to mohl udělat,“ smál se a ona taky. Zbytek snímků si už pak prohlédli v klidu.

„Haló, Lucille,“ šeptala Nikki do sluchátka následujícího dne během polední pauzy. „Jak se

máš?“ ptala se, jako kdyby byla o pár bloků dál a nikdy neodjela.

„Pořád stejně, a co ty,“ odpověděla Lucille věcně.

Nikki jí poprvé volala dva dny po svém zmizení a zapřísahala ji, aby nikomu neprozradila, že je s ní v kontaktu. Řekla jí, že je s Johnym v Mexiku, ale odmítla prozradit, kde přesně.

Když Nikki utekla, Lucille byla nepřičetná zlostí i strachem. Když ji poprvé uslyšela v telefonu, utrhla se na ni: „Když jsi tak blbá, že musíš před vším utíkat, tak si trhni nohou a už mi nevolej!“ a zavěsila. Vteřinu poté si uvědomila, že to dokázala udělat jen proto, že ji zahltil pocit šílené radosti z toho, že je Nikki v pořádku. Když se telefon po chvíli ozval znovu, nechala ho dlouho vyzvánět, než sluchátko zase zvedla.

„Promiň,“ řekla jí Nikki tiše.

Lucille mlčela.

„Jsi tam?“ zeptala se Nikki.

„Jsem.“

„Jsem v pořádku. Nemusíte mít strach.“

„Víš,“ odpověděla jí Lucille, „já nemám strach. Jen chci, abys věděla, že ti to tady nikdo neodpustí.“

Nikki dělala, že neslyšela. „Já ti zase zavolám. Nechám to dvakrát zazvonit, pak zavěším, a znovu zazvoním, abys věděla, že jsem to já. Když to náhodou vezme někdo jiný, okamžitě položím a zavolám jindy, aby to nebylo nápadné.“

„Jak chceš.“ Lucille zavěsila.

Nikki se rozplakala. *Cos čekala?* říkala si v duchu. *Že bude bez sebe radostí, žes ji tam nechala?* Čekala jsem, že bude mít radost, že mě slyší, odpověděla sama sobě.

Ani Johnymu neřekla, že volala do L.A.

„Jste všichni v pořádku?“ ptala se Nikki Lucille po telefonu o pár dní později, když se jí zase podařilo najít si chvilku volna mezi prací.

„V mezích možností,“ odpovídala Lucille stejně chladným tónem jako v poslední době pokaždé. Nikki přivádělo k šílenství, že s ní nemluví normálně, ale nedokázala se proti tomu ohradit. Lucille nikomu neprozradila, že o ní ví, vždycky

byla ve smluvenou dobu doma a čekala na telefon a navíc jí už několikrát po Johnyho známých poslala pár věcí, které si Nikki přála mít u sebe. Ale nikdy se jí neptala, jak se má, co dělá a jestli se vrátí, nikdy neslyšela v jejím hlase ani stopu vřelosti. Zpočátku doufala, že to Lucille přejde; jenže nepřecházelo. Přesto jí však Nikki volala pravidelně, aniž si dovedla vysvětlit proč, když ji vždycky čekal jen chlad. Tušila, co by pomohlo – kdyby řekla, že svého odjezdu lituje. Jenže toho se od ní nikdy nedočká.

„Co si takhle zajet na večeri,“ navrhl jednoho večera Johny.

„Zajet? A kam?“ zajímalo ji.

„Do vedlejšího města. Aby se něco dělo. Nemůžeme být každý večer po práci zavření doma. Máme přece nárok na zábavu.“

„Jak chceš,“ souhlasila Nikki. „A čím pojedeme?“

„Šéf slíbil, že mi půjčí auto.“

Sousední městečko bylo stejně malé jako to jejich, ale mělo velkou restauraci s pódium, na kterém se dvakrát týdně konalo taneční představení. Tentokrát na úvod večera vystupovala skupina složená z místních dětí. Překvapivě dobře tancovaly. Nikki to připomnělo ten večer, kdy se zúčastnila té významné taneční soutěže, získala první cenu a definitivně se rozhodla, že se musí dostat k Tině. Jak strašně dávno to bylo...

Strávili příjemný večer a vrátili se domů docela pozdě, takže byli oba druhý den v práci jako zmlácení. Nikki však nelitovala. Moc se jí výlet líbil a byla pevně rozhodnutá si ho brzy zopakovat.

Uplynulo pár všedních dní, kdy po práci zůstávali v motelu a většinou jen hráli kulečnick. Po nějaké době však Nikki navrhla, aby druhý den opět zajeli do sousedního městečka. Dobře si pamatovala, že má být zase taneční představení.

„Můžeme jet jinam,“ namítl Johny. „Ať trošku poznáme okolí!“

„Ne, prosím, tam to bylo skvělé,“ trvala na svém.

„Snad ti ta provinční taneční zábava neučarovala!“ dráždil ji schválně Johnny.

Nikki na to neřekla nic.

„Tak dobře, na zítřek půjčím auto.“

Když se usadili u stolku s ne moc čistým ubrusem, na jeviště zrovna vycházel jim neznámý zpěvák za bouřlivého potlesku místního osazenstva.

„To mi připomíná, jak jsem přišla poprvé do Tinina nahrávacího studia,“ pronesla Nikki do hlasité hudby, jako kdyby toto téma vůbec nebylo přísným tabu. „Byla jsem tenkrát jako Alenka v Říši divů. Snila jsem o tom, že jednou budu vystupovat na skutečném jevišti před skutečným obecnstvem. Fascinovaně jsem všechny sledovala při tanečních i hlasových zkouškách, přípravě přístrojů i při samotném nahrávání, a tenkrát jsem ještě vůbec netušila, že se brzy stanu jednou z nich...“

Když se odmlčela, Johnny váhal, má-li ji pobídnout, aby pokračovala, nebo počkat, jak se

situace vyvine. Než se však rozhodl, Nikki znovu promluvila. „Když jsem začala s Tinou vystupovat, bylo to jako sen. Abych řekla pravdu, najednou mi připadá divné, že jsem její skupinu dokázala opustit a začala vystupovat sama. Jako bych tím negovala všechno, čeho jsem předtím chtěla dosáhnout. Dneska bych to neudělala a s Tinou bych zůstala.“

Zarazila se – co to povídá? Polekala se svých vlastních slov a hned je v duchu odmítla. Přece se nemá kam vrátit, když sama utekla.

„Vykládám nesmysly,“ mávla rukou. „Nevšímej si toho.“ Když viděla, že se Johnny chce na něco zeptat, rychle dodala: „A už si o tom nechci povídat.“

Pokrčil rameny. Jako kdyby ji předtím k vyprávění nutil. Zbytek večera prošel klidně.

„Co kdybychom pokračovali do Brazílie?“ navrhl Johnny jednoho dne. Byli v Mexiku víc než tři týdny a Nikki připadaly jako tři roky. „Na malém městě je to hrozný, člověk všechno zná za

pár dní jako svý boty,“ vysvětloval svůj postoj. „Takhle Rio de Janeiro, to je jiná věc,“ líčil své představy, „nebo co Argentina, Buenos Aires...“

„Mně je dobře tady,“ namítla Nikki. „Právě to se mi líbí, že tady za chvíli člověk zná každý kout a že jsou všichni jako jedna velká rodina...“

„A všichni se špehují a pomlouvají a vůbec, leze mi to na nervy,“ utrl se Johny.

„Starají se o sebe, zajímají se jeden o druhého a pomáhají si,“ nesouhlasila s ním.

„Můžeme to tady zabalit kdykoli, vyplatí nám peníze a odjedeme, nebudou dělat problémy,“ plánoval Johny, jako kdyby s ním nadšeně souhlasila. Už už se zase pustili do hádky, nikoli první od chvíle, co odletěli z Kalifornie, když si Johny vzpomněl, jak tyhle spory končivaly kdysi v domově a rozhodl se obrátit vše v žert.

„Na farmě sto metrů odsud mají koně a ještě jsi po nich nevzdychla. Takže jestli chceš namítat, že v Brazílii koně nejsou...“

Nikki se zasmála a pak zase zvážněla. „Jak chceš, můžeme jet dál na jih. Ale já bych ráda ještě

chvíli zůstala tady,“ řekla prosebným hlasem. „Je tu příjemný klid a milí lidé.“

A telefon do Kalifornie nestojí tolik, jako by stál z Jižní Ameriky, dodala v duchu. Navíc měla pocit, že dokud je stále na severním kontinentě, je vlastně kousek od domova. Ale kdyby odjeli ještě dál, jako by se zmenšila šance, že se bude moci časem vrátit.

Zarazila se. Poprvé si připustila, že tuhle variantu řadí mezi reálné možnosti, jak dál. Tohle pro ni bylo vlastně příjemné *provizorium*. Nic definitivního, a právě to ji na tom uklidňovalo. *Mexické prázdniny*.

Připadala si jako tenkrát, když v deseti „utekla z domova“, protože ji Cassie přistihla, jak leze z Johnnyho okna ven po stromě. Hrozně jí za to vynadala a vrazila jí i pár pohlavků. Nikki to ale tehdy považovala za vysoce nespravedlivé a rozhodla se, že „navždycky“ od Cassie uteče – což znamenalo do doby, než se zase vrátí. Zůstala až do noci schovaná ve sklepě; jenže ji tam někdo viděl, protože Cassie neudělala poplach, že Nikki zmizela. Když domov ulehl, vylezla oknem ze

skrýše a rozhodla se na protest vlézt dovnitř právě po Johnnyho stromě. Neuvědomila si však, že přesele a římsa je vlhká a kluzká. Naštěstí nebyla ještě moc vysoko, když jí nejprve ujela ruka a pak i noha po slizké kůře stromu a ona se zřítila do trávy.

Natolik to s ní otřásl, že dům obešla až k hlavnímu vchodu, vešla dovnitř a šla přímo za Cassii. Když Cassii vysvětlovala, co ji vedlo k přiznání svého pochybení, ta byla připravená ji přizabít, ale nakonec byly obě šťastné, že všechno dobře dopadlo.

„Tak dobře, zatím zůstaneme tady,“ souhlasil Johnny, který nebyl schopný Nikki nic odmítnout. „Malá Nikki se bojí Jižní Ameriky,“ dobíral si ji potom.

„Nejsem malá!“ vykřikla už zase se smíchem a vrhla se na něj. Nečekal to, a tak se spolu zřítili na postel.

„Jsi a jsi a vždycky budeš!“ opakoval, zatímco se neúspěšně snažila zakrýt mu pusou, aby mlčel. „Malá! Malá! Mrňavá!“

Nakonec se svalila vedle něj a zavřela oči.

Nikki Johnymu nepřiznala, že si kromě fotografií z dětského domova vzala ještě dva další snímky, které mu nikdy neukázala. Na jednom byla Tina samotná a na druhé byly ony dvě, oblečené do černého tanečního trikotu, s trochu rozčuchanými vlasy, protože právě dokončily trénink. Nikki si dovolila podívat se na ně až týden po svém útěku, a to jen na chvíli. Postupně je však vyťahovala stále častěji.

Toho večera jí bylo obzvlášť smutno. Johnny volal, že se zdrží na farmě, protože ho šéf poprosil o nějakou výpomoc. Šla tedy zavolat Lucille, ale ta byla zase jako led. Nikki se poprvé odvážíla zeptat, jak se má Tina.

„Jsi opravdu neuvěřitelně zbedněná,“ přímo se na ni utrhla Lucille. „Co myslíš, že ti asi odpovím?“

„Je pořád s Antoniem?“ ptala se Nikki opatrně.

„Tak to už je opravdu moc,“ prohlásila Lucille a zavěsila. Ve sluchátku zůstalo jen rychlé přerušované tú–tú–tú.

Nikki se vrátila do pokoje, sedla si na postel a vytáhla ze dna tašky ty dvě fotografie. Tina má hrozně vyčítavý pohled – zdálo se jí. „Ale tobě přece nevádí, že jsem pryč! Usnadnila jsem ti situaci!“ rozkřikla se na snímky a v hlase jí poprvé zazněly stopy zoufalství.

„Co křičíš?“ ozvalo se jí za zády.

Trhla sebou, ale bylo už pozdě. Johny si fotografií všiml.

„Proč myslíš, že jsi jí usnadnila situaci?“ zeptal se bez obalu, ale nikoli ve zlém. Nikdy předtím ho totiž nenapadlo, že mohla z Los Angeles odejít i z jiného důvodu, než že chtěla být s ním.

Nikki se dívala do země a mlčela.

„Nikki, proč jsi vlastně se mnou odjela?“ položil jí přímou otázku.

„Co já vím,“ snažila se z toho vyvléknout.

„Chci jasnou odpověď,“ nenechal se odradit. Něco v jeho hlase jí zabránilo odporovat.

„Měla jsem pocit, že už pro mě v L.A. není místo,“ odpověděla. Když viděla, že Johny čeká víc, dodala opatrně: „Víš vůbec, co se stalo

v domově po tvém odjezdu? Že hned po tobě navždycky odjela i Cassie?“

Johny přikývl. „Jednou jsem na turnaji potkal Roberta a on mi řekl, že už tam Cassie není.“

„Myslela jsem si, že kdyby někdy odjela, vezme mě s sebou,“ řekla Nikki.

Johny zase kývl.

„A ona to dokonce chtěla udělat. Ale ten... ten James, kvůli kterému se na všechno vykašlala, mě nechtěl. Nechtěl cizí dítě z děcáku,“ poznamenala hořce.

Johny nechápal, co to má společného s jejím odjezdem z Kalifornie, ale vzápětí mělo přijít vysvětlení. „Než Tina začala chodit s Antoniem, byla pořád se mnou. Skoro každý den se mnou tancovala, jen my dvě, nebo jsme si spolu do noci povídaly a vůbec... Pak ale začala trávit pořád víc času s ním a na naše taneční zkoušky nebo propovídané večery zapomínala... Pochopila jsem, že se budou chtít vzít a že jim budu na obtíž, tak jako jsem byla na obtíž Jamesovi...“ Nikki si

setřela slzu, která odmítala zůstat v oku a spustila se dolů po tváři.

„Ty jsi vlastně vůbec odjet nechtěla,“ pronesl chápavě Johnny.

Nikki se dívala do země. „*Chtěla* jsem odjet, Johnny. *Musela* jsem odjet. Nechtěla jsem jim překážet. Když ses ozval poprvé, byla jsem hrozně ráda, že jsem tě zase našla, a chtěla jsem ti říct, ať se mnou zůstaneš v L.A. Jenže pak jsem začala chápat, že stojím Antoniovi a Tině v cestě, a tak mi přišlo vhod, že spolu můžeme od toho všeho utéct a...“

„Jaký je ten Antonio?“ ptal se Johnny, který se v tom všem snažil zorientovat. „Asi dost protivný, když tě tak vyvedl z míry.“

„Vůbec ne,“ odporovala mu. „Je moc milý. Na Tinu... i na mě. Ale to neznamená, že by takový zůstal, kdyby se vzali. Určitě všechno jen hraje. Nikdo nemůže být tak hodný jako on. Tváří se, že by pro Tinu i pro mě udělal cokoli, vždycky nám se vším pomáhá a tvrdí, že za to nic nechce, ale já si myslím, že se tak snaží Tinu nalákat, aby si ho

vzala, a pak už pro ně nebudu znamenat vůbec nic...“

„Ty jsi opravdu pořád malá Nikki,“ pronesl zničehonic Johny. „Vůbec ses nezměnila. Pořád uvažuješ jako jedenáctileté dítě.“

Nikki se zamračila. „To má být urážka?“

Hned zalitovala, že mu to všechno vyprávěla.

„Vůbec ne,“ zavrtěl hlavou. „Jen mám pocit, že se utvrzuješ v něčem, co neexistuje.“

„Jak to myslíš? Vždyť je vůbec neznáš!“

„Tina Antoniovi věří?“ zajímalo ho.

„To ještě nic neznamená,“ poznamenala místo odpovědi.

„A ty věříš Tině?“ pokračoval Johny.

„Kam tím míříš?“

„A co si o tom myslí Lucille?“

„Ach, Lucille,“ mávla Nikki rukou. „Ta taky skočila na to, jak je ke všem milý pozorný...“

„Jasně, jenom ty jsi ho jasnozřivě prohlédla,“ podotkl jízlivě.

„Podívej, Johny, já jsem to už jednou zažila a vím, jaké to je,“ odpověděla vzdorně.

„A možná právě v tom to je,“ přikývl.

„Co tím chceš říct?“

„Zkus přemýšlet, třeba na to přijdeš,“ řekl to, co ze všeho nejvíc nesnášela.

„Myslíš si, že si to celé jenom namlouvám a že ze sebe záměrně dělám chudinku?!“ zaútočila na něj.

„To jsi řekla ty,“ pokrčil rameny.

„Já vím nejlíp, jak to je,“ odbyla ho po svém, zvedla se, vyšla ven a zabouchla za sebou dveře.

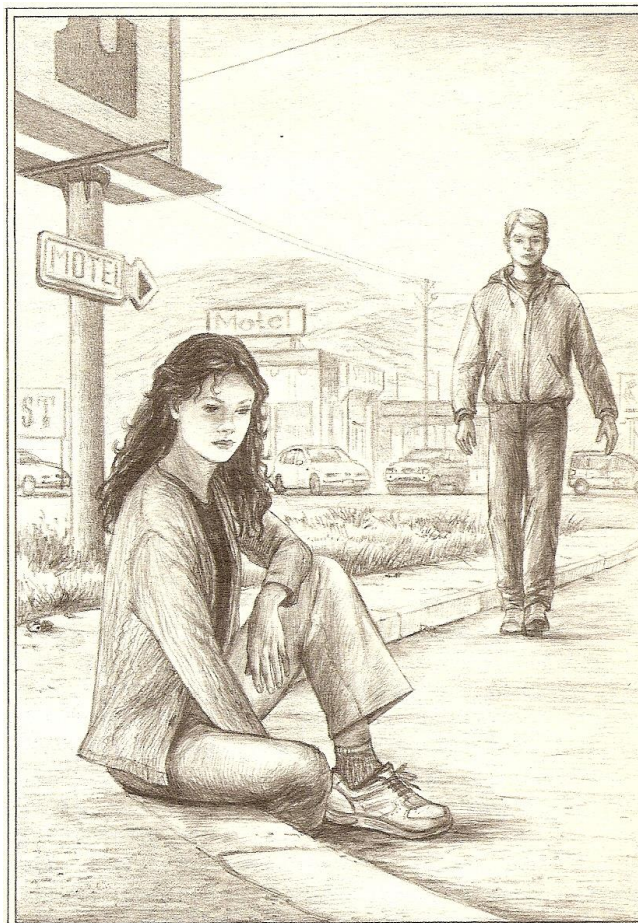
Johny ji po chvíli našel, jak sedí na obrubníku na okraji parkoviště. Poznal, že plakala, ale nedal to najevo.

Sedl si vedle ní na zem a chvíli jen tak mlčeli. Něco mu to připomnělo.

„Víš, od té doby, co jsme spolu seděli na stromě tu předposlední noc než si pro mě přijeli, ti chci něco říct,“ pronesl Johny.

„A co?“ zeptala se Nikki tiše.

„Že tě mám moc rád.“

Přitiskla se k němu a zavřela oči. „Já tě taky, Johny. Jsem moc ráda, že jsem s tebou. A děkuju ti.“

„Za co?“

„Že jsi dodržel svůj slib.“

Vzal ji za ruku a políbil ji do vlasů. Na víc neměl odvahy. Jako by byl pořád tím malým klukem, který neumí dát najevo, co cítí.

„Chceš se vrátit do L.A.?“ zeptal se opatrně.

„Ne,“ odpověděla umíněně. „Nemůžu se tam vrátit. Nebudu kazit rodinné štěstí.“

Johny jen pokrčil rameny. Znal tuhle stránku její povahy. „Nikdo tě nenutí,“ poznamenal.

Ještě chvíli se mlčky procházeli venku, pak ji zavedl zpátky na pokoj. Počkal, až usne, vrátil se dolů s tužkou a papírem a začal psát dopis, v němž napsal všechno, co mu dnes Nikki vyprávěla.

Když své dílo dokončil, vložil ho do obálky, nadepsal ji *Pro pana Antonia*, a tu pak dal do větší obálky, na niž napsal Lucillinu adresu. Následující den dopis hodil do schránky, ale před Nikki se o tom ani slůvkem nezmínil.

Pátrání po Nikki mezitím stále pokračovalo, avšak bezvýsledně. Zmizela beze stopy. Tina úplně nechala natáčení i tance, a když zrovna nebyla

s Antoniem, trávila čas u Kim a Dennise s Lucille a malým Johnym, kterému zůstala přezdívka Cvrček.

Povídání s Lucille ji uklidňovalo. Občas měla pocit, že mluví přímo s Nikki.

„Nemůžu pochopit, že mohla takhle zmizet,“ prohodila Tina, když byla zase u Lucille na návštěvě. Snažila se o konverzační tón, ale moc se jí to nedařilo.

„Nikki byla vždycky mistr v mizení,“ pousmála se smutně Lu.

„Jednou“ – vzpomněla si na příběh z dětství a usoudila, že by jí mohla Tinu rozptýlit, „to nám bylo asi devět, jsme šly s Cassí a ostatními dětmi do kina. Byl to moc pěkný doják a Nikki si všimla, že u něho brečím. Nesnášela, když jsem brečela. Vždycky udělala všechno pro to, abych přestala. Asi po dvaceti minutách filmu mě vzala za ruku a zašeptala: ‘Jdeme pryč!’ ‘Ale proč?’ bránila jsem se. ‘Vždyť je to pěkný!’ Nikki zavrtěla hlavou. Pokrčila jsem rameny a následovala ji. Naštěstí jsme seděly na kraji řady. Vyplížily jsme se z kina

a nikdo si nás nevšiml, ani uvaděčky, ani paní za barovým pultem... Vytratily jsme se díky ní mistrně jako vždycky. Smála jsem se, že napíšu kouzelníkovi Copperfieldovi, ať si v tom s námi zasoutěží.“ Odmlčela se a po chvíli pokračovala. „Těsně před koncem jsme se zase vplížily zpátky a Cassie nás našla v pořádku na svých sedadlech, jako kdybychom se odtud nehnuly ani na krok.“

Tina přikývla. „To je celá Nikki.“ Dlouho se však v klidu neudržela. „Nic o ní nevíme,“ poznamenala tiše. „Co když už je třeba mrtvá...“

„Není mrtvá,“ tvrdila Lu přesvědčivě.

„I kdyby ne, bůhví jak se živí, třeba nemá ani na chleba, spí na ulici, jen aby se jí něco nestalo...“

„Vždyť je s ní Johny. Ochrání ji. A Nikki je beztak dost samostatná.“

„To jistě je, ale já mám pořád takový strašný pocit...“

„Nikki je v pořádku,“ řekla Lucille rozhodně. „Dokonce –“ nedokončila. Věta zůstala trčet ve vzduchu. Tina si však toho všimla.

„Jaké dokonce?“

„Nic, opravdu, to mi jen tak ujelo.“

„Lucille, dokonči tu větu!“ zatřásla s ní.

„Já už ani nevím, co jsem chtěla vlastně říct,“
bránila se.

Tina se jí zahleděla zoufale do očí: „Lucille, ty víš, kde Nikki je!“ To nebyla otázka. To bylo odhalení pravdy.

„Nevím.“

„Víš to a teď mi to povíš!“

Lu vstala a začala couvat. Tina se k ní neustále přibližovala. Vtom dovnitř vběhl Cvrček. „Nech Luci, nech ji!“ vrhl se po zuřivě vyhlížejíci Tině. Lu ho chytila a zvedla do náruče. „To je v pořádku, miláčku, teta se jen trošku mračí, ale zase bude dobře.“

Stála proti ní jako symbol nevinnosti, s dítětem v náručí. To však nemohlo Tinu zastavit. Být krůček od pravdy a nedozvědět se jí, to už by vážně neunesla.

Vtom jí vhrkly do očí slzy a bezmocně se sesula do křesla. Lucille postavila překvapeného chlapečka na zem a chvíli se na Tinu nešťastně

dívala. Pak ale pohled na její slzy nevydržela a řekla: „Ano, vím. Víam, kde Nikki je.“

Tina k ní zvedla utrápené oči.

„S pomocí Johnyho známých se dostali do Mexika. Odtud plánují časem odejet do Brazílie nebo Argentiny. Nemám na ni žádný kontakt – zřejmě plně nedůvěřuje ani mně –, ale jednou za dva tři dny mi volá. Občas mám pocit, že všechny peníze utrácí jen za telefony,“ pousmála se smutně. „Johny pracuje na nějaké farmě a Nikki vypomáhá v non-stop baru jako servírka, i když prý mají tolik peněz, že by nemuseli na nic sáhnout. Klasický způsob. Bydlí prý v docela příjemném motelu.“ Říkala to suše, jako by předčítala novinovou zprávu.

Tina nevěřicně kroutila hlavou. Jak prosté.

„Byla bych ti to všechno řekla, ale Nikki se bála, že když ti to prozradím, řekneš vše policii, která ji pak přivede násilím. Z toho má hrozný strach. Nedokázala jsem jednat proti její vůli, i když jsem s ní vůbec nesouhlasila. Prosím tě, odpusť mi to...“

„Ach, bože,“ vydechla Tina po chvíli a Lucille se svezla na zem vedle ní.

„Myslím si, že se chová nemožně dětinsky,“ dodala Lucille najednou nezvykle ostře. „Připadá si dospělá. Tušila jsem, že se chystá udělat nějakou hloupost, ale že by vážně utekla, mě nenapadlo. Někdo jí měl –“

„– dát pár facek,“ ozvalo se ode dveří. Obě sebou škubly a otočily se. Ve dveřích stála Lynn. Vydala se k nim a posadila se vedle Lucille na zem. „Potkala jsem Kim a přišla jsem s ní,“ dodala na vysvětlenou, i když se jí na nic neptaly. „Nikki byla rozmazlený, sobecký fracek, který měl všechno, ale nevážil si toho. Někdo to měl udělat. Vrazit jí pár facek a všechno to jí říct. Já jsem to měla udělat,“ dodala sebekriticky. „Odmítla by to akceptovat, urazila by se, ale začala by o tom přemýšlet a nakonec by musela dojít k názoru, že utíkat nemá žádný smysl.“

Tina i Lucille na ni mlčky hleděly a v očích se jim zračil souhlas.

„Jednou jsem se k tomu trochu dostala,“ pokračovala Lynn. „Když měla jeden ze svých výstupů. Bohužel jsem to nedokončila.“

„Třeba ještě není pozdě,“ podotkla Lucille po chvíli.

„Na co?“ zeptaly se Tina i Lynn najednou.

„Říct jí to,“ doplnila Lucille.

Obě čekaly na vysvětlení.

„Samozřejmě že ne po telefonu,“ promýšlela to Lucille zároveň s vysvětlováním. „Jakmile uslyší váš hlas, zavěsí, to je jasné.“ Odmlčela se a po chvíli pokračovala. „Ale šlo by nahrát to na videokazetu a poslat. Už jsem jí tak posílala pár věcí, které po mně chtěla. Řeknu, že se mi dostala do rukou nahrávka vaší nové taneční zkoušky, podle mě to bude chtít vidět, v poslední době se na vás totiž ptá stále častěji. A když tam začnete mluvit přímo k ní, myslím, že to nevypne a podívá se až do konce. A třeba to s ní hne...“

„Nebo taky ne,“ podotkla Lynn.

„Já myslím, že by mohlo,“ dodala tiše Lucille.

„Zkusíme to,“ souhlasila Lynn.

Tina jen mlčky přikývla.

Lucille na chvíli zavřela oči a ponořila se do vzpomínek. Představovala si, jak s Nikki vyrůstaly, jak se honily po zahradě dětského domova a po večerech jí Nikki vyprávěla hrůzostrašné příběhy, až se nakonec sama tak bála, že musela za Lucille vylézt nahoru. Vzpomínala na jejich podařené kousky a bylo jí z toho hrozně smutno. Připadala si, jako kdyby zmizel kus jí samé. S Nikki bývala vždycky šťastná, cítila se vedle ní jistě, měla ji ráda a potřebovala ji. Pořád ji potřebuje. Bez ní je najednou hrozně sama. A když si představí, že Nikki je teď někde v Mexiku, tak strašně daleko od domova, a nikdo netuší, kdy a zda vůbec se vrátí...

Ale proč? Proč to tak musí být? ptala se Lucille nepřítomně Nikki a měla jí to moc za zlé. A navíc nemohla dát před Tinou najevo svou bolest a strach, aby se ještě víc netrápila. Musela se před ní chovat statečně. Jenže jak se má chovat statečně, když se bez Nikki cítí jako tělo bez duše...

Už uběhlo víc než měsíc od chvíle, kdy Nikki odejela z L.A. – od všeho a od všech, které znala a měla ráda. Od Tiny. Od Lucille. Od Lynn a od ostatních. Chápala stále méně, proč to udělala. Místo toho, aby na Tinu a ostatní zapomínala, se jí čím dál víc stýskalo a stále více pochybovala, že se zachovala správně. Jako vždy však byla příliš hrdá na to, aby svou chybu přiznala.

Právě vešla do místnosti s kulečníkem, kde byla i televize s videem. Před chvílí jí skončila směna a ona se cítila velmi unaveně. V rukou teď nesla poklad, videozáznam Tininy taneční zkoušky, který jí poslala Lucille. Hrozně se těšila, až to shlédne, a zároveň ten okamžik vědomě oddalovala. Měla strach, že ten pohled nevydrží a přece jen se rozjede zpátky – tak jako to v posledních dnech chtěla udělat už nejméně třikrát. Jenže vrátit se není kam. Lucille jí sice minule řekla, že je Tina pořád smutná a stále o ní mluví, ale určitě se jí ulevilo, když Nikki odešla. Je teď

volná, můžou s Antoniem založit normální rodinu – utvrzovala se, že jednala správně.

Přece jen se odhodlala a vložila videokazetu do přehrávače. Očekávala záběr z taneční místnosti v Tinině domě nebo ve studiu, kde obvykle cvičili, ale když se na obrazovce objevila Tina v jejich obývacím pokoji a hleděla přímo na ni, zastihlo ji to zcela nepřípravenou.

„Nikki,“ začala Tina pomalu a Nikki jí zaraženě visela na rtech. „Nikki, znám pravý důvod tvého útěku. Víím, z čeho máš strach.“ Odmlčela se. „Je to kvůli Antoniovi. Nedůvěřuješ mi, v tom je to. Nikdy jsi nevěřila, že tě mám ráda. Pořád ses jenom litovala a odmítala jsi pochopit, že když tě má někdo rád, nemusí být nutně pořád a jenom s tebou, a že když s tebou zrovna není, neznamená to, že už ho nezajímáš.“ Zavrtěla hlavou, jako by chtěla něco dodat, ale pak si to rozmyslela. „Byla bych ráda, kdybys o tom přemýšlela.“ Povzdechla si. „To, co teď děláš, je naprosto nesmyslné. Nikki, prosím tě, vrať se domů! Víím, že to, co se ti stalo v minulosti, ti moc ublížilo, ale proč proto

ubližuješ stejným způsobem ty lidem, kteří tě milují? O tom, že zraňuješ i sama sebe, ani nemluvím. Ale je tady spousta těch, kterým jsi – odvažuju se tvrdit že vědomě – ublížila. Nikki, prosím tě, vrať se zpátky!“ Celou dobu se snažila ovládat a tvářit se věcně, ale při poslední větě se jí hlas zlomil.

Nikki vhrkly slzy do očí okamžitě poté, co se Tina objevila na obrazovce. Na prsou se jí usadilo něco hrozně těžkého a bránilo jí volně dýchat.

Vtom však zmizela z obrazovky Tina a objevila se Lynn. „Teď ti něco povím já,“ začala Lynn pěkně zobra, jak bylo jejím zvykem. Tvářila se tak přísně, až z toho Nikki přešel mráz po zádech. „Tina je na tebe jako vždycky příliš hodná. Už je načase, aby tě všichni přestali poníženež prosit o návrat a ujišťovat tě, že tě mají rádi. Já pro tebe mám jiný vzkaz. Vzpomínáš si, jak jsem za tebou přišla tenkrát, když jsi byla nemocná, Tina tě nutila ležet a ty ses s ní dohadovala a vyhrožovala jsi, že budeš dělat schválnosti?“

Lynn se odmlčela a Nikki bezděky přikývla.

„Tenkrát jsem ti řekla, že se chováš jako rozmazlený, sobecký spratek. Nic víc jsem bohužel nedodala, protože jsem si myslila, že ti to dojde. Jenže nedošlo.“ Zase na chvíli zmlkla. „Takže ti to teď povím celé. A polož to ovládání, nebo ti tu ruku urazím!“

Nikki, která se právě chystala video vypnout, nechala ruku s dálkovým ovladačem klesnout, přestože jí Lynn na dálku nemohla nic udělat.

„Měla jsi všechno a nevážila sis toho. Nebo jsi byla natolik hloupá, žes to nepoznala. Chovala ses a pořád se chováš jako rozmazlený sobec, který by měl dostat pár facek. Hrozně lituju toho, že jsem ti je tenkrát nebo někdy později skutečně nedala. Třeba by ti došlo, jak dětinskou věc ses chystala udělat. Ujišťuju tě, že jestli se sem někdy vrátíš, dostaneš je, už kdyby jenom za to, co jsi provedla Tině a vůbec nám všem. Útěk není řešení, to mi věř. Ale jestli jsi opravdu tak zabeďněná, že to odmítáš pochopit, tak si tam pro mě za mě zůstaň třeba navěky.“ Lynn to ze sebe vychrlila jedním

dechem, potom prudce vstala z křesla a nahrávka skončila.

Nikki pochopila, co se jí Lynn snažila říct. Měla chuť vyskočit ze stoličky, chytit nejbližší letadlo a uhánět zpátky do L. A. Vtom však do místnosti nakoukl Mark, kluk z recepcce, a zavolal na ni: „Nikki, máš telefon. Z Kalifornie.“

Z Kalifornie? Nikki se vrhla ke dveřím, vyletěla na chodbu a popadla telefon, ležící na nízkém stolku. „Lucille?“

„To není Lucille,“ uslyšela na druhém konci mužský hlas. „Tady Antonio.“

Nikki mlčela.

„Poslyš, Nikki,“ začal bez obalu, „došlo mi, proč jsi zmizela. Chtěl jsem ti říct, že všechno chápeš úplně špatně.“

„Odkud jsi vzal můj telefon?!“ vyštěkla. „Lucille mě podrazila?!“

„No, no, co tak silná slova,“ brzdil ji. „Ne, Lucille mlčí jako hrob. Nemá tušení, že vím, kde jsi, a že ti volám. Neví to dokonce ani Tina.“ Odmlčel se a čekal, co na to ona. Když nic neříkala,

pokračoval. „Prostě jsem ti chtěl říct, že se chováš hrozně hloupě a –“

„Vy jste se na mě domluvili,“ pronesla už mírnějším hlasem.

„Kdo?“ nechápal Antonio, který pro změnu neměl tušení o videokazetě, kterou jí poslaly Tina s Lynn.

„Co ode mně chceš, Antonio?“ odpověděla otázkou.

„Není tak těžké to uhodnout,“ podotkl. „Jen maličkost. Aby ses vrátila zpátky k nám. Abychom zase byli kompletní. Abychom nemuseli každý večer trávit rozhovory o tom, jestli už jsi mrtvá, nebo ještě žiješ. Haló, Nikki, jsi tam ještě?“

„Jo.“

„Na co sakra ještě čekáš?!“

„Já vám nechci kazit rodinné štěstí,“ prohlásila vzpurně poté, co se jí opět podařilo nabýt duševní rovnováhy.

„Tak podívej,“ uslyšela, jak Antonio na druhém konci ztěžka polkl, „jestli tohle od tebe ještě jednou uslyším, přísahám, že –“

„Že co,“ vyzvala ho vzdorně.

On však její narážku ignoroval. „Nikki, moc jsem se o tebe bál. Celou dobu jsem netušil, kde jsi a co s tebou je. Ještě nikdy jsem nepoznal takový strach. Věř mi, že si dokážu představit, že na tebe vztáhnu ruku, jestli s tím hned něco neuděláš.“

„Vy jste všichni najednou hrozně suroví,“ řekla Nikki a Antonio z jejího hlasu vytušil, že je vše na dobré cestě.

„Není divu,“ uzavřel. „Tak už sebou sakra hni, než nám všem dojde trpělivost.“ A zavěsil.

Když se Johnny večer vrátil z práce, nepřekvapilo ho, že spatřil Nikki sedět vedle nové cestovní tašky, v níž měla sbaleny všechny věci, které za svůj pobyt v Mexiku nakoupila.

„Já už dál nemůžu, Johnny,“ pronesla omluvně. „Nebyl to dobrý nápad.“

„Já vím,“ přikývl.

„Musím se vrátit, já –“

„Nic nevysvětľuj,“ zarazil ji. „To je přece jasné. Zítřka nám půjdu koupit letenky.“

„*Nám?*“

„Cos myslela, že tě nechám jet samotnou? I v L.A. se snad pro mě nějaká práce najde...“

Nikki se mu vrhla kolem krku. „Johny!“

Usmál se a pevně jí sevřel ruce. „Počkej, nemůžeme jen tak odjet. Nejdřív jim tady musíme oznámit, že končíme, a myslím, že je slušné ještě pár dní zůstat, než si za nás najdou náhradu.“

„Pár dní klidně, teď když už vím, že se vrátím domů...“ smála se na něj. Ale pak zvažněla. „Děkuju ti, Johny. Bez tebe bych to nedokázala. Ani odjet, ani se vrátit...“ dodala a políbila ho na rty.

Od chvíle, kdy odeslala videokazetu s proslovem Tiny a Lynn, vrhala se Lucille netrpělivě k telefonu pokaždé, když zazvonil. Dny však ubíhaly a Nikki se neozývala. Už uplynul celý týden ode dne, kdy s ní naposledy mluvila. Tina i Lynn se prakticky přestěhovaly k Lucille domů, aby telefonát Nikki neprošvihly.

Když osmý den telefon opět zazvonil, Lucille ho zvedla opět co nejrychleji. A tentokrát se nezklamala.

„Ahoj, Lu, promiň, že jsem se tak dlouho neozvala.“

„Nikki! Co je s tebou! Málem jsem umřela strachy!“ vyhrkla Lucille a hned si v duchu nadávala. Poprvé se přestala ovládat a nechovala se, jako kdyby jí byl kamarádčin osud zcela lhostejný.

„Lu –“ pronesla Nikki a zarazila se.

„No?“

„Chtěla jsem ti poděkovat za tu ‘taneční’ videokazetu.“

Lucille se mlčky usmála na sluchátko.

„Jak jsem to tak sledovala, zastesklo se mi po vás a napadlo mě, že bych mohla přijet na návštěvu...“

Lu stále mlčky čekala, co z ní vyleze.

„Jenže to není jen tak... Já se přece jenom nemůžu vrátit,“ obrátila najednou Nikki.

„Proboha proč?“ neovládla se opět Lucille.

„Protože mám strach z Lynn,“ skoro zašeptala Nikki.

„A oprávněný!“ uslyšela v pozadí Lynnin hlas a opožděně si uvědomila, že Lucille zapnula hlasitý hovor a není v místnosti sama.

„Můžeš se těšit,“ dodal Tinin hlas, v němž byla najednou cítit obrovská úleva.

„Tak za pět minut!“ pronesla Nikki.

„Ty jsi v L.A.!“ vyhrkla Lucille. „No počkej!“

Odpovědí ve sluchátku jí byl jen tichý smích a pak už jen cvaknutí.

Nikki zavěsila sluchátko do vidlice v budce naproti Lucillinu domu a chvíli čekala, až se jí zklidní dech. Uvědomovala si, že mají plné právo se na ni zlobit a že tedy od nich může čekat cokoli. Zdálo se, že nejen Lynn, ale i mírnější Tina a Lucille jsou připraveny vyškrábat jí na uvítanou oči. Ale ať. Konečně je zase uvidí. Sebrala odvahu a vydala se k zahradní brance.

* K O N E C *